Amanda Clark

Planul lui Shannon

86

Editura ALCRIS

AMANDA CLARK
PLANUL LUI SHANNON

Coperta: ANDY

BLUEPRINT FOR LOVE

Harlequin Enterprises Limited

AMANDA CLARK

PLANUL LUI SHANNON

Traducere din limba engleză de
ANNEMARIE IANCIUŞ

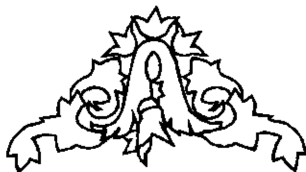

BUCUREŞTI, 1995

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-48-5

Colecția „EL și EA"

CAPITOLUL I

Shannon West îşi mai trecu o dată pieptenele prin părul ei castaniu, lung până la umeri, puse cu zgomot peria la loc şi se grăbi spre mica bucătărie unde credinciosul ei filtru de cafea produsese deja lichidul aromat din fiecare zi. Tocmai îşi turnase o cană, când sună telefonul. Luându-şi ceaşca şi o farfurioară, porni desculţă pe podeaua carpetată şi ridică receptorul.

– Shannon West la telefon.

– Salut, Shan. Sper că nu te-am trezit.

– Mickey? Era surprinsă să audă vocea familiară a fratelui ei mai mare. Unde eşti?

– Sunt încă la Danforth. El folosi pronunţia locală – Danfert. A plouat rău azi-noapte pe acolo?

Chipul lui Shannon luă o expresie mirată.

– Da, a plouat puţin, nu prea mult. De ce? Sorbi din cafea, lăsă ceaşca jos şi se uită îngrijorată la ceas.

– Ei bine, treaba e că pe aici a plouat torenţial.

– Da?

– Da. Vreo trei ore.

Shannon se ghemui nerăbdătoare pe carpetă.

– Uite, Mickey, n-am cuvinte să-ţi spun ce mult mă bucur să te aud şi ce mult îmi place buletinul tău

meteorologic, dar sunt aşteptată la casa doamnei Bates, iar după aceea trebuie să mă ocup de draperiile doamnei Bell. Nu vrei să treci la subiect?

– Ei bine... chestia e că peretele vestic al gropii pentru fundaţie s-a surpat. Antreprenorii trebuie să vină cam în jumătate de oră să vadă ce stricăciuni sunt. Am trimis oameni acolo să îndepărteze noroiul, Shannon, dar pur şi simplu nu pot să plec azi, aşa cum stabilisem.

– Doamne, ăsta-i ghinion! Ce bătaie de cap pentru tine.

– Ei bine, ne descurcăm noi, replică Mickey plin de importanţă, iar Shannon nu-şi putu reţine un zâmbet. Mickey era considerat cel mai răzbătător din familie şi deci inundaţiile sau alte catastrofe naturale nu puteau constitui decât piedici minore pentru el. Singura problemă e că nu mă pot întoarce azi la Thornton ca să preiau lucrările la casa Warfield. Făcu o mică pauză, după care se avântă. N-ai putea să te ocupi tu, Shan? Adică doar să te prezinţi, să-l întâlneşti pe arhitect? Ştii tu, doar să apari, să-i spui ce s-a întâmplat, să-i ceri scuze şi aşa mai departe.

Shannon îşi reprimă exasperarea. Oricui altcuiva i-ar fi dat o replică usturătoare, dar Mickey o ajutase de mai multe ori decât putea număra. Iar acum era într-adevăr o urgenţă.

– Bine, sigur. Am să fac eu nişte jonglerii. Asta vrei, nu?

– Ei bine, vezi numai dacă demolarea vechii anexe a bucătăriei este încheiată şi dacă tot molozul a fost

îndepărtat. Şi ai putea să iei legătura cu Brodsky şi să te asiguri că vor veni mâine oamenii să niveleze şi să înceapă să toarne fundaţia.

– Oh, Mickey! Altceva nimic? Acum Shannon nu-şi mai putea ascunde neliniştea. Aveam deja o zi plină înainte să telefonezi tu. Adică, am să trec pe acolo, dar nu văd cum...

– Pune-l pe Matt să se ocupe de draperiile doamnei „Nu Ştiu Cum“ în locul tău. Nu crezi c-ar putea?

– Matt? Nu ştiu. Nu l-am văzut de o zi sau două.

– Tocmai am vorbit cu el. Probabil că acum se află în drum spre tine, cu proiectele.

– Proiectele?

– Ei bine, trebuie să ştii despre ce-i vorba când te întâlneşti cu tipul, nu? Te sun diseară, bine?

– Mickey, aşteaptă...

– Întâlnirea e la ora nouă. Reuşeşti să ajungi, da? Vorbim mai târziu.

– Nouă?! Shannon explodă în receptor, dar deja se putea auzi tonul. Se holbă la el o secundă, după care îl puse în furcă şi privi în jurul ei, nevenindu-i să creadă. Se uită pe fereastra estică a cochetului ei apartament, care se afla un nivel mai sus faţă de studioul, atelierul şi magazinul ei. „Interioarele Shannon West“, se putea citi pe micuţa placă de alamă de pe uşă. În interiorul magazinului se vedeau cascade de material albastru, verde şi roşu, ca şi pe rafturi, sau întinse pe scaune unde ea le aşezase pentru a putea estima ce efect au asupra ochiului. Dacă urcai trei trepte, dădeai într-un balconaş din care se făcea

o uşă ce ducea în apartamentul ei personal – sufragerie, dormitor, bucătărie, baie – toate atât de confortabile şi de asemenea, toate asortate perfect în tonuri de roz, verde şi alb, culori care erau preferate de Shannon şi care-i aminteau de frumoasele primăveri din Noua Anglie. Numai că acum era întâi august şi deja peisajul era cuprins de o boare caldă. Trebuia să-şi refacă programul şi să-şi ceară scuze faţă de clienţi. Shannon se prăbuşi într-un fotoliu şi deodată începu să râdă, amintindu-şi de cuvintele degajate ale lui Mickey: „Reuşeşti să ajungi, da?“ Tipic pentru Mickey; fiind cea mai calmă persoană din lume, avea impresia că toţi au aceeaşi calitate. Nu există nimic ce nu poate fi făcut dacă ai un plan bun, obişnuia el să-i spună mereu.

Prin geamul deschis, Shannon auzi un fluierat. Privind pe fereastră îl văzu pe fratele ei mai mic, Matt, mergând în felul lui dezlânat pe poteca dinspre vechea casă – la care se refereau întotdeauna ca la casa părinţilor lor. Casa se afla în spatele crestei unui mic deal, care o ferea de priviri, şi care se găsea în cadrul aceluiaşi spaţiu de cincizeci de acri, ce aparţinea de o sută de ani familiei lor. Matt era în tricou şi nişte blugi tăiaţi, total nepotriviţi cu bocancii grei din picioare. La cei şaptesprezece ani ai lui, Matt avea aproape doi metri înălţime „şi încă mai creştea“, după cum spunea mama lui; cu bicepşii imenşi, cu picioarele ca nişte trunchiuri de copac şi cu o talie ca trasă prin inel. Shannon se gândi că ameninţa să devină cel mai înalt dintre cei patru fraţi West.

Privindu-l acum, ea zâmbi și se întrebă cum ar fi fost viața ei fără vreun frate prin preajmă, cerându-i sau oferindu-i ajutor. Criza din acea dimineață era tipică.

Ea-și termină cafeaua în grabă şi coborî ca să-l întâlnească la intrarea în magazin. Zâmbindu-i şi strâmbându-se în bătaia soarelui, el spuse:

– Salut, Shannon, te-a sunat Mickey?

– Chiar adineauri, intră, Matt. Ai luat micul dejun?

– Aaa, da. Am luat eu ceva.

– N-ai vrea să mănânci nişte omletă cât stăm de vorbă?

– Hei, sună grozav!

Shannon era destul de sigură că Matt luase deja un mic dejun copios acasă, dar el nu avea nici un fel de limite în materie de mâncare.

– Atunci am să pregătesc ceva pentru amândoi. După aceea însă, chiar că trebuie să plec, spuse ea, luând-o înaintea lui spre bucătăria micuță cu pervazul ei plin de flori. Shannon decorase singură atât studioul, cât și apartamentul. Dăduse atenție fiecărui aspect al construcției. Acum o amuza faptul că prietenii ei o admirau cu toții, comentariile lor fiind însă împărțite în două categorii. Cei mai liberali spuneau: „E fantastic. Dar nu crezi că e dificil să locuieşti atât de aproape de părinții tăi? Nu ai impresia că eşti îngrădită?“ Cunoștințele ei mai convenționale aveau altă părere: „E dulce, Shan, dar pur și simplu nu pot înțelege de ce ai nevoie de apartamentul ăsta, când în vechea casă a părinților tăi este atâta spațiu.“ Și, ca de obicei, discuția se

termina fără ca Shannon să dea vreun răspuns, în timp ce respectivul vizitator continua: „Ei, oricum, familia West n-a făcut niciodată nimic la fel ca toată lumea."

Ceea ce era adevărat, gândi Shannon cu recunoştinţă. Acum, în timp ce bătea repede ouăle pentru fratele ei şi pregătea pâinea prăjită, el întinse planurile pe masă, fixându-le colţurile cu zaharniţa şi cu borcanul de dulceaţă. Shannon aşeză farfuria în faţa lui, îşi păstră o felie de pâine prăjită şi-şi mai turnă nişte cafea. Apoi, mestecând pâinea, studie puţin planurile peste umărul lui şi spune:

– Pare destul de simplu. Bucătărie, vestibul, baie de serviciu şi spălătorie. Trebuie să supraveghez asamblarea nivelelor podelei, desigur.

– Mickey mi-a spus să-i chem...

– I-am chemat deja. E aranjat tot.

– Hei, tu te transformi într-un cetăţean responsabil.

– Nu-ţi spun eu asta tot timpul?

Rulând desenele, Shannon spuse:

– Arhitectul a făcut treabă bună cu potrivitul stilurilor. Fereastra aceea paladiană e o idee bună: se potriveşte cu cele din cealaltă parte a casei.

– Sera e la capătul ăsta, îi arătă Matt.

– Oh, îmi place. Oricum, cine a proiectat-o?

– Cineva angajat de Warfield atunci când s-a hotărât să renoveze. Matt ridică din umeri, luând o înghiţitură mare. Mestecând, se strădui să spună: numele e acolo, în colţ... Arrick...

– Matthew West, pentru numele lui Dumnezeu, înghite mai întâi, ordonă Shannon. Oh, înţeleg,

Marek. N-am auzit de el, bine, o să-l cunosc la ora nouă. Aşa că întreaga mea zi e dată peste cap, iar tu va trebui să mă ajuţi.

Matt ridică din umeri.

– Bine. Mick mi-a spus că ai să-mi dai o grămadă de ordine.

– Nu zău! Shannon îl privi cu severitate şi plină de ironie. Ei bine, întâmplarea face că aveam o grămadă de întâlniri şi comisioane programate pentru azi, aşa că tu va trebui să preiei o parte din ele.

– O.K. Ce să fac mai întâi? Ai nişte marmeladă?

Ea aşeză marmelada în faţa lui.

– Domnul Bates mă aşteaptă cu mostrele pentru camera de zi, şi am întârziat deja. Aşa că mai întâi mă voi duce acolo, după care am să ajung la casa Warfield imediat ce termin. Pe de altă parte, trebuie aranjate draperiile doamnei Bell, iar asta o să o faci tu.

– Ce sunt astea? Chestiile alea plisate?

– Exact. Galeriile sunt deja montate, aşa că n-o să ai probleme. Shannon ştia că poate avea încredere în Matt. Aşa tânăr cum era, era un perfecţionist, ca toată familia West, dealtfel. După aceea, poţi să duci nişte mostre de tapet domnişoarei Frazer?

– Pe şoseaua Brewster?

– Ai nimerit-o.

Zâmbi larg, amintindu-şi de Valerie Frazer, care avea tot şaptesprezece ani şi era blondă.

– Tot ce ai de făcut este să le laşi acolo, spuse ea apăsat. N-ar trebui să dureze mai mult de un minut.

Zâmbetul lui luminos se concentră asupra ei.

– Ei bine, bunele relații de afaceri sunt importante, nu-i așa? Chiar tu ai spus asta.

– Da, dar n-am spus tot eu că relațiile de afaceri nu trebuie amestecate cu relațiile sociale?

– E un concept perimat, Shannon, spuse el cu o voce plină de seriozitate. Dar nu-ți face griji, am să mă descurc cu toate.

– Ia legătura cu mine după aceea, zise Shannon ferm. Am să-ți spun ce să faci mai departe. Între timp, am să mă asigur că tot molozul a fost îndepărtat de la casa Warfield, ca să fie totul curat și să putem începe mâine.

– E-n reuglă. O nimica toată, spuse Matt ridicându-se și întinzându-se.

*

* *

– Uitați-vă la ele cu atenție, doamnă Bates. Aveți tot timpul, spuse Shannon. Dar doamna Bates era o clientă timidă, care avea nevoie de asigurări continue; n-ar fi lăsat-o să plece fără să-i pună o mie de întrebări.

– Îmi place aceasta, v-am spus, dar nu se potrivește întocmai cu draperiile pe care le am acum, nu-i așa?

– Nu, dar de multe ori o nuanță din aceeași familie de culori poate să meargă, chiar dacă nu este exact aceeași culoare. Sau există vreo posibilitate de a înlocui draperiile?

– Cred că ar trebui să-l consult pe Herbert pentru asta. Cum se numește nuanța asta vineție?

– Se numeşte violet, doamnă Bates. Dar este o nuanţă prea intensă. Unele accente ar fi cum ar fi, dar mă tem că pentru o suprafaţă mai mare...

– Sigur, dar eu mă gândeam să înlocuiesc carpetele.

– Înţeleg, în cazul acesta am să mai trec mâine... sau poimâine, şi atunci o să aranjăm totul.

– Da, bine. Dar dacă tot eşti aici, Shannon, n-ai vrea să arunci o privire rapidă la scaunul ăsta...

Shannon se uită rapid la ceas şi reuşi totuşi să zâmbească agreabil.

În ciuda tuturor eforturilor ei, nu reuşi să scape de acolo până la nouă douăzeci. Era deja nouă treizeci când maşina ei opri în faţa vechii case Warfield de pe strada Deacon. Deacon era una din străzile rezidenţiale pline de demnitate din Thornton, vechiul oraş din Noua Anglie. Era o stradă liniştită şi cu foarte mulţi copaci care o făceau umbroasă şi plăcută. În pantă se puteau vedea peluze, departe de trotuare, dintre care multe erau încă din piatră cubică. Grădinile erau foarte bine îngrijite, iar gardurile atent vopsite. Peste tot domnea un aer de stabilitate, şi într-adevăr, multe dintre case, ca şi copacii dealtfel, se aflau acolo de mai mult de o sută cincizeci de ani. Casa Warfield, construită în epoca popularităţii stilului grecesc renascentist, era albă şi elegantă în simplitatea ei clasică. Era nelocuită de doi ani, de când murise bătrâna doamnă Warfield. Acum, nepotul ei împreună cu familia acestuia plănuiau să se mute în ea. Astăzi, în ciuda regulilor de păstrare a liniştii

proprii acestei străzi, camioane grele treceau în sus şi în jos, cărând molozul din spatele casei unde fusese dărâmată vechea bucătărie. Pe una din părţile drumului era parcat un excavator roşu. Un bărbat înalt, îmbrăcat în blugi şi o cămaşă decolorată, stătea rezemat de el, studiind nişte hârtii pe care le întinsese pe bordul maşinii. Cel puţin ploaia rece din seara precedentă împiedica praful să se ridice. Huruitul motoarelor maşinilor grele şi zgomotul produs de încărcarea molozului creau împreună un zgomot de nedescris, care însă părea să-l lase indiferent pe bărbatul rezemat de excavator. Nu păru să observe nici faptul că Shannon se apropia de el înaintând repede pe peluză. Fusta ei uşoară de in şi bluza verde şi răcoroasă erau încă proaspete. Prin sandalele cu toc înalt simţea roua dimineţii. Totuşi, căldura începuse să crească anunţând o zi fierbinte. În timp ce mergea, se gândea ce întâlniri programate pentru ziua respectivă mai puteau fi amânate.

– Domnul Marek? Ridică tonul ca să poată fi auzită peste vacarmul produs de un camion care tocmai se apropia. Aşteptă ca acesta să treacă, după care traversă o zonă plină de pietriş şi foarte denivelată de la căratul molozului. Bărbatul cel înalt ridică ochii şi se încruntă. Avea un păr frumos, şaten şi ondulat, şi ochi albaştri, pătrunzători, care se opriră acum asupra ei cu un aer întrebător şi rece.

– Domnul Marek? repetă ea şi observă o uşoară înclinare a capului, în semn de încuviinţare. Sunt Shannon West. Îmi pare teribil de rău că am întârziat.

Ea întinse mâna, şi după un moment de ezitare el i-o strânse ferm, dar tot nu încetă să se sprijine cu indolenţă de camion.

Uşor iritată, Shannon continuă totuşi pe un ton plăcut:

– Abia azi-dimineaţă am primit un telefon de la Mickey, din Danforth, şi am aflat că a fost reţinut acolo. Simţi cum iritarea ei creşte, mai ales împotriva propriei persoane. Oare de ce simţea nevoia să se scuze atât în faţa unui om distant şi evident indiferent? Totuşi, îl reprezenta pe Mickey, iar el îi ceruse să dea toate explicaţiile.

– Au apărut unele probleme legate de terenul unde urmează să se construiască noua clădire a tribunalului. Acolo a plouat azi-noapte cu mult mai mult decât aici, şi unul din pereţii gropii pentru fundaţie s-a surpat. În consecinţă, Mickey e blocat acolo azi, ca să pună lucrurile la punct. El a dorit să vă prezint scuzele lui şi să mă asigur că totul merge bine aici, aşa încât mâine să poată începe turnarea fundaţiei.

– Înţeleg. El păru să se gândească o clipă la cuvintele ei, după care adăugă: Vă mulţumesc pentru că aţi trecut pe aici, doamnă West. Fiţi sigură că totul se află sub control.

– Bine. Doar că eu nu sunt doamna West, ci sora lui Mickey.

El ridică din sprâncene recunoscându-şi greşeala, dar având în continuare un aer extraordinar de indiferent.

– Scuzați-mă. Lucrați la birouri?

Ea nu-și putu reține un zâmbet amuzat.

– Nu tocmai. Dar lucrăm cu toții împreună.

– Înțeleg. Ochii lui albaștri o priviră aiurea și tot fără urmă de interes. Nu numai că încerca s-o studieze, dar o cântărea din ochi. Dinspre spatele casei se auziră zgomote puternice și strigătele muncitorilor.

– N-am știut că fratele dumneavoastră mai e angajat într-o altă lucrare, spuse el încruntându-se. Asta înseamnă că va fi nevoit să facă jonglerii, să fie și aici și acolo, nu-i așa?

– Într-un fel, spuse Shannon cu răceală. A mai procedat așa de multe ori. Sunt sigură că nu va fi nici o problemă. Mickey se descurcă întotdeauna. E și fratele meu, George, cu el la Danforth și-i va fi de mare ajutor. De fapt, Mickey nici n-ar fi acceptat această slujbă dacă n-ar fi insistat atâta Ken Warfield și soția lui. Când s-au hotărât să renoveze casa și să se mute în ea, nici n-au vrut să audă de alt antreprenor.

El dădu din cap gânditor, ca și când ar fi cugetat la cele auzite.

– Ken mi-a spus ce părere excelentă are despre Mickey, iar când l-am cunoscut, și mie mi s-a părut că-și cunoaște bine meseria. Desigur că și eu voi fi pe aici mai tot timpul, așa că presupun că ne vom descurca împreună.

– Sunt sigură, spuse Shannon, folosind un ton la fel de rece ca al lui. Își mută privirea de la el spre

casa care stătea încă demnă în mijlocul gălăgiei care se făcea în jurul ei. Arhitectul nu răspunse nimic şi astfel momentul de tăcere se prelungi penibil de mult. Shannon simţi o nevoie absurdă de a umple această tăcere.

– Mă tem că-mi pare totuşi puţin rău să văd dărâmată vechea bucătărie, spuse ea. Am multe amintiri frumoase legate de ea, mai ales din perioadele corespunzătoare Crăciunului. Când eram mici, obişnuiam să venim şi să cântăm colinde aici. Bătrâna doamnă Warfield, bunica lui Ken, locuia aici şi întotdeauna ne invita să vedem bradul. Era chiar aici. Shannon indică ferestrele mari care dădeau pe verandă. Era un brad frumos şi foarte înalt, plin de podoabe. Apoi treceam dincolo, în spate, la bucătărie, unde ne trata cu prăjituri şi cacao cu lapte. Ea făcu o pauză, dându-şi seama că vorbea prea mult şi prea repede şi că el o privea insistent şi cu o expresie de dezaprobare în ochi. Desigur, presupun că din punct de vedere arhitectonic nu era prea grozavă, dar...

– Nu, nu era, spuse el brusc. În primul rând că nu se potrivea deloc cu restul casei. Parcă mi-a spus Ken că a fost construită prin 1890, când bucătăria originală a devenit neadecvată, dar avea podeaua foarte denivelată, dulapurile erau prea înalte – obişnuitele greşeli ale acelei perioade.

Shannon înghiţi în sec şi trase adânc aer în piept ca să-şi stăpânească enervarea pe care i-o provoca străinul acesta atât de critic, care părea să găsească o

plăcere atât de mare în a fi aspru şi nepoliticos. Era bucuroasă că Mickey avea să preia această responsabilitate a doua zi. Era foarte probabil ca acest Marek să fie genul de bărbat care nu suportă femeile, sau cel puţin femeile care încearcă să se amestece în treburile lui. Mai întâlnise această atitudine şi înainte, dar rar, şi cu atât mai puţin aici, în Thornton, unde Compania de Construcţii West era bine cunoscută.

– Azi-dimineaţă am văzut planul dumneavoastră pentru anexe, spuse ea cu o voce forţat veselă. Găsesc că este o treabă excelentă felul în care aţi integrat noua aripă în vechea structură prin acea arcadă. Iar fereastra paladină a fost o idee foarte reuşită.

El nu-i mulţumi şi chiar strânse din dinţi. Shannon adăugă repede:

– Elaine, soţia lui Ken, mi-a cerut s-o ajut la decorarea casei, mai târziu. Abia aştept.

– Cu asta vă ocupaţi dumneavoastră? Cu decoraţiunile interioare? întrebă el.

– Da, printre altele.

Gura lui se strâmbă, luând o expresie critică.

– Sper că nu sunteţi unul dintre acei decoratori care se crede arhitect.

Rănită, Shannon simţi că se înroşeşte, dar reuşi să-şi stăpânească nervii şi să răspundă pe un ton neutru:

– Vă asigur, domnule Marek, că n-am de gând să vă stau în cale până când nu vă veţi termina treaba.

– Bine. El privi din nou desenele. Nu-mi imaginez că ştiţi dacă cei care trebuie să toarne fundaţia au fost de acord să fie mâine aici.

– Întâmplător ştiu, se repezi Shannon. Fratele meu Matt a sunat la Brodsky şi a aflat că mâine oamenii vor fi aici. Sunt o firmă pe care te poţi baza. Puteţi fi sigur că vor ajunge la tinp.

– Alt frate? întrebă el ironic, ca şi când n-ar fi crezut-o.

– E ceva rău în asta? explodă ea, fără să se poată abţine.

El privi din nou desenele, fără să răspundă. Apoi zise scurt:

– Cred că am să fiu în stare să mă descurc mai departe. Făcu o pauză ca şi când ar fi aşteptat ca ea să plece, după care îşi ridică uşor capul. Ochii lui albaştri o priviră cu răceală. Unul din muşchii de la colţul gurii i se încordă de parcă ar fi făcut un efort imens pentru a-şi reprima enervarea.

– Sper, spuse Shannon dulce, că nu sunteţi unul din acei arhitecţi care se cred şef de şantier. Îi zâmbi luminos şi larg, încântată să observe că expresia chipului lui se întunecase mai tare. La revedere, domnule Marek.

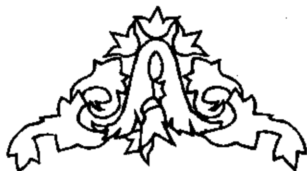
Ea se întoarse şi plecă de lângă el, mergând pe terenul denivelat şi apoi trecând repede peste pajiştea înrourată către maşină. Deschise uşa cu un gest nervos şi urcă pe locul şoferului. Rămase pe loc pentru un moment, pradă unui acces de furie, supărată

pe lumea întreagă, pe ziua care începuse cu un soare atât de promițător și care se transformase într-un adevărat dezastru, pe fratele ei Mickey pentru că o pusese în situația de a-i face un asemenea serviciu, și, cel mai tare, pe acest bărbat egoist care se sprijinea acum cu atâta indiferență și nepăsare de camion.

Apoi, în mod pervers, se trezi aruncându-i o ultimă privire furișă în timp ce bâjbâia după cheie. El se afla tot acolo când ea plecă, strângând proiectele cu o mână în timp ce pe cealaltă o strecură în camion de unde scoase o pereche de cârje. Încet, își așeză una sub un braț și chiar de la acea distanță, Shannon putu observa grimasa de durere care apăru pe chipul lui. Cu multă prudenttță, el începu să meargă, cu piciorul drept ușor ridicat, străduindu-se să înainteze pe terenul plin de hârtoape, către casă.

„Oh, Doamne", gândi Shannon lăsându-și înspăimântată capul pe volan. Nu era de mirare că nu era tocmai omul cel mai plăcut din lume. Dar oare de ce n-o prevenise Mickey? De unde ar fi putut ea să știe? În acest moment ridică brusc capul. „Marek Griffin, Marek Griff. El trebuia să fie". Și nu era vorba despre un nume care apărea de obicei în colțul ascuns al unui proiect. Era un nume pentru prima pagină a ziarelor.

Deci el era.

CAPITOLUL II

„Ce instrument miraculos, absolut minunat, era telefonul", se miră Shannon în timp ce se afla în spatele atelierului ei în acea după-amiază. Era ostenită și-i era cald. Făcuse un duș, îmbrăcase un tricou și un șort, conectase instalația de aer condiționat, își pregătise un ceai rece și se așezase cu telefonul în brațe pe o canapea. Venise vremea să rezolve unele treburi pe care nu le rezolvase până atunci, adică să sune mai întâi la angrosist ca să-l prindă înainte de ora închiderii. Făcu o comandă de zece metri de buclé ivoriu, necesar pentru refăcutul unei tapițerii. Apoi luă legătura cu tapițerul ca să-l anunnțe că obținuse materialul, după care telefonă doamnei Prentiss, lenjereasa, ca să întrebe despre stadiul în care se aflau niște cuverturi comandate pentru o casă de pe strada Locust. Doamnei Prentiss, însă, îi plăcea să stea de vorbă.

– I-au plăcut doamnei Bell draperiile? înrebă ea.

Shannon, care-i trasase această sarcină lui Matt dar era sigură că doamnei Bell îi plăcuseră draperiile, strecură plină de tact:

– La nebunie, Enid. A fost un mare succes.

– Da, și eu credeam că vor ieși perfect.

– Dar cuverturile pentru doamna Thayer în ce stadiu sunt?

– Ar trebui să fie gata până luni.

– O.K. Am să-mi notez. Va trebui să ne gândim să ne mai eliberăm pentru lucrarea Warfield, imediat ce doamna Warfield se va decide pentru o anumită culoare.

– Sunt sigură că am s-o conving pe nepoata mea să vină să mă ajute, Shannon. Nu-ți face griji. Ne descurcăm noi.

– Perfect. Doamna Prentiss era pregătită să continue conversația iar Shannon pierdu câteva minute bune ca să scape de ea. Când, în sfârșit, reuși, constată că în ciuda dușului, a ceaiului rece și a aerului condiționat, ea se simțea transpirată și obosită. Dar poate obosită nu era tocmai cuvântul potrivit. Existase ceva frustrant în ziua care trecuse, ceva care nu avea nimic de a face cu căldura, ci începuse încă de dimineață, odată cu întâlnirea ei cu Griffin Marek la casa Warfield.

Atitudinea lui fusese atât de rece și critică, dușmănoasă și condescendentă, încât lăsase o amprentă nesuferită pentru tot restul zilei. Totuși, nu avea de gând să-i spună asta și lui Mickey, care cu siguranță avea să sune de la Danforth în aceeași seară. Nu avea rost să creeze animozitate între cei doi bărbați care urmau să lucreze împreună. Șeful de șantier și arhitectul trebuiau să aibă o relație care să meargă strună, iar ea nu avea de gând să împiedice

asta. Era de fapt foarte probabil ca Griffin Marek să se poarte cu totul altfel cu Mickey. Femeile erau cele care-l deranjau pe el. Aerul acela rece și plin de resentimente, fălcile încleștate, ochii care o priveau fără s-o vadă, chiar și acum o făceau să-și iasă din fire. Dar deodată își reaminti grimasa lui de durere când luase contactul cu cârjele și această amintire îi dezamorsă furia acumulată, fapt care o deranja, gândi Shannon. „Pentru că, de ce ar fi avut ea remușcări, dacă el avea maniere proaste? Părea un tip teribil de egocentric, indiferent de cârje."

Shannon încercă să-și ridice părul de pe ceafă. În clipa aceea sună telefonul.

– Shannon? Oh, mă bucur că te-am mai prins.

Recunoscu vocea lui Elaine Warfield într-o secundă.

– Bună, Elaine. Sper că nu s-a întâmplat nimic rău.

– Oh, nu! Dumnezeule, nu. Totul este fantastic. Te-am sunat numai pentru că sunt teribil de emoționată și agitată.

Shannon nu-și putu reține un zâmbet. Se gândi la anii când o cunoscuse pe Elaine și se întrebă câte telefoane care începeau cu aceste cuvinte primise până atunci. La liceu era din cauza unei note mari la franceză, iar la facultate, cel mai adesea, datorită unui telefon sau unei scrisori de la Ken Warfield. „Și mă întâlnesc cu el la acest sfârșit de săptămână" îi spunea ea lui Shannon cu răsuflarea tăiată. „Sunt atât de emoționată..."

– Pariez că e în legătură cu casa, spuse Shannon.

– Da, tocmai am venit de acolo. Oh, Shannon, nu-i aşa că e grozav? Chiar încep mâine lucrările?

– Bineînţeles că încep. Am trecut personal pe acolo de dimineaţă. Mickey n-a reuşit să ajungă şi m-a rugat pe mine să fac asta.

– Atunci înseamnă că l-ai cunoscut pe Griff Marek.

– Da, aşa este. Shannon încercă să nu lase răceala să pătrundă în tonul ei, dar oricum, emoţia lui Elaine era prea mare ca să observe atâta lucru.

– Presupun că ai citit despre el.

– Da, puţin.

– El şi Ken se cunosc de când lumea. Nu-i aşa că a venit cu nişte idei grozave pentru casă?

– Ba da. Măcar legat de asta, Shannon putea fi sinceră. Am văzut proiectele. Va fi grozav, să ştii.

– Va locui la noi pe timpul lucrărilor, ştiai?

– Nu, nu ştiam.

– Da. Dar nu în casa mare ci în vilişoara pentru oaspeţi. Ken a spus că e genul care se simte mai bine singur. „Pariez pe asta" gândi Shannon. Şi, în plus, a fost mare aglomeraţie aici vara asta, continuă Elaine. Adică noi doi, şi a fost şi nepotul lui Ken toată vara.

– Da, ştiam că D.B. stă la voi. Don Edwards, numit şi D.B., avea şaptesprezece ani, adică aceeaşi vârstă cu fratele lui Shannon, Matt. Cei doi se împrieteniseră în această vacanţă, deşi lui Shannon îi venea greu să-l placă pe D.B., care i se părea a nu fi prea matur şi prea înţelept, iar asta o făcea să nu se

simtă în largul ei de fiecare dată când el se afla prin preajmă.

– ... şi acum e şi ea aici, tocmai spunea Elaine.

– Scuză-mă, Elaine, ce spuneai?

– Spuneam că acum e și Claudia aici.

– Caludia! Serios? Sora mai mare a lui Ken Warfield, Claudia, mama lui D.B., nu fusese niciodată una din persoanele favorite ale lui Shannon. Se gândi că răbdarea lui Elaine trebuia să fie supranaturală ca să-i primească pe amândoi la ea în casă. Dar Elaine se dovedise întotdeauna foarte răbdătoare şi generoasă.

– E bine, chiar că e mare aglomerație. Claudia o să stea mult?

– Oh, e greu de spus. Ceva din entuziasmul inițial dispăru din vocea lui Elaine. E vorba despre un nou divorț.

– Încă unul? Acum s-au făcut trei, nu?

– Da. Acum se numeşte iar Claudia Warfield şi începe o nouă carieră în televiziune. Va avea un fel de emisiune la postul care emite din Danforth. Ceva despre evenimentele locale. Sper să reuşească.

– Și eu sper, spuse Shannon, dorindu-și asta cu adevărat, în interesul lui Elaine. Claudia mai încercase să caute, sau să lucreze în domeniul relațiilor internaționale, dar, după spusele lui Elaine, fără vreun succes prea răsunător. Shannon încercă să readucă discuția la subiectul „casă", pentru a reface optimismul prietenei ei. Uite, ar trebui să te

decizi pentru pardoseala din bucătărie, Elaine. Partea cea nouă trebuie să fie exact la acelaşi nivel cu restul casei şi trebuie să ţii cont de asta când faci alegerea. Te-ai hotărât?

– Da, am s-o aleg pe cea pe care m-ai sfătuit tu s-o iau. Judecata ta e întotdeauna foarte bună, Shannon.

„Stejar deci", îşi reaminti Shannon. O alegere bună. „Cu câteva straturi de poliuretan pentru protecţie, podeaua avea să fie perfectă şi ieftină. Nu că ar fi avut vreo importanţă preţul pentru familia Warfield...

– Am însemnat una din mostre, spuse Elaine. Asta pentru a nu apărea confuzii. Ce-ar fi să-l trimit pe D.B. cu ele în seara asta la tine?

– E-n regulă. Am să i le transmit lui Mickey. Şi nu-ţi face griji, ai să te muţi acolo înainte de prima zăpadă.

– O, Shannon, sunt atât de emoţionată!

În timp ce punea receptorul în furcă, Shannon îşi dori să poată simţi şi ea ceva din entuziasmul prietenei ei. Întâlnirea cu Griffin Marek îi stricase ceva din bucuria de a lucra la casa Warfield, iar bucuria era ceva întotdeauna asociat cu munca ei. Îşi permise o clipă de ură faţă de el, înainte de-a o alunga din suflet pe motiv că era o copilărie. Apoi urcă în apartament şi se trânti pe canapea ascultând zgomotul făcut de instalaţia de aer condiţionat. „Numai cinci minute" îşi spuse ea. „Apoi mă voi gândi la masa de seară."

O trezi țârâitul insistent al telefonului. Își îndepărtă părul umed de pe frunte și ridică receptorul. Lumina din cameră devenise violetă, din aurie cum era când adormise. Oare cât timp dormise? se întrebă ea.

– Shannon?

– Mickey? Mă bucur teribil că te-ai întors.

Urmă o scurtă pauză la celălalt capăt al firului, după care fratele ei spuse ezitant:

– Ei bine, n-aș putea spune că m-am întors.

– Unde ești? sări Shannon în sus.

– Tot la Danforth.

– Oh, Mickey! Înseamnă că ai să ajungi târziu acasă.

– De fapt, Shannon, mă tem că nu voi veni chiar acum acasă. Poate în weekend...

– Weekend! Oh, Elaine o să fie dezamăgită. Era atât de sigură că mâine vor începe lucrările. Dar cei de la firma Brodsky? Ei vor veni mâine acolo.

– Știu. Așa că am hotărât că cel mai bine ar fi să preiei tu treaba.

– *Tu* ai hotărât!

– Treaba de aici va fi mult mai grea decât credeam. Nu pot să plec nici pentru o perioadă scurtă de timp. Asta e. Nu e nici un motiv pentru care să nu poți prelua tu treaba, nu?

– Hei, o clipă! Adică cum, să preiau?

– Ei bine, ca șef de șantier... Poți face asta.

– Uite ce e, eu am treburile mele de făcut!

– Dar mi-ai spus că vei amâna tot ca să-ți rămână timp pentru interioarele casei Warfield. Și cum nu poți face interioarele până nu-i gata casa...

– Da, dar asta nu înseamnă...

– Iar tu adori casa asta veche. Aşa ai spus.

– Da, am spus, dar cu siguranţă nu sunt echipată pentru...

La celălalt capăt se auzi un hohot puternic de râs.

– Te vei descurca perfect! Auzi, nu e echipată! Oricum, am luat deja legătura cu Ken şi Elaine şi le-am explicat situaţia. Au fost de acord. După părerea lui Ken, oricare din familia West e bun, iar Elaine are încredere în tine oricum. O să fie bine, nu-ţi face griji!

Pradă unui acces de furie, Shannon replică:

– Nu trebuia să te angajezi în două locuri. Norm nu trebuia să fie de acord.

Mickey chicoti.

– Fratele Norm se îngrijeşte numai de preţuri şi depăşirea lor. Ştie că întotdeauna se găseşte cineva în culise care rezolvă restul. Haide, Shannon, linişteşte-te şi distrează-te cu asta. Presupun că deja l-ai cunoscut pe arhitect.

– Oh, da. L-am cunoscut pe domnul Perfecţiune.

Mickey răspunse amuzat.

– Nu v-aţi înţeles minunat? Mie mi s-a părut un tip de treabă. Şi e o celebritate. Îmi imaginez că...

Shannon şuieră printre dinţi:

– Până acum nu sunt prea plăcut impresionată.

– Ei bine, o să vă descurcaţi voi. După ce ai să începi treaba, o să-ţi placă la nebunie, Shan.

– Mulţumesc pentru informaţie.

– Încerc să mă întorc la sfârşitul săptămânii. O să discutăm atunci despre toate.

După ce închise telefonul, Shannon rămase multă vreme ghemuită, cu capul pe genunchi şi cu tâmplele sprijinite în palme.

Perspectiva de a se confrunta din nou cu Griffin Marek tocmai când era sigură că-l văzuse pentru ultima oară, era aşa de neaşteptată şi nesuferită încât timp de câteva minute nu-şi putu reţine furia în timp ce în mintea ei se zbăteau mii de gânduri în căutarea unei soluţii. De ce nu putea Mickey să-l trimită pe fratele lor George să rezolve lucrurile? Dar cu siguranţă că era nevoie de George la Danforth şi oricum, într-o lună urma să se întoarcă la facultate. Bun, dar Norm, fratele cel mai mare, care se numea de fapt Norman West, ca şi tatăl lor? El făcuse planurile şi calculase preţurile, vorbise cu clienţii şi era la fel de bun constructor ca şi ceilalţi. Nu putea să vină nici măcar de data asta? Dar Norm era în permanenţă îngropat în registre şi cu ochii la computerul lui, plângându-se veşnic că zilele nu sunt destul de lungi. N-ar putea să-l convingă nicicum. Matt avea s-o ajute, dar el avea numai şaptesprezece ani şi, ca şi George, mai avea doar o lună de vacanţă.

Shannon se ridică de pe canapea, se învârti nervoasă prin cameră, după care se apropie din nou de telefon.

– Bună, tată. Ce mai faceţi?

– Perfect, scumpo. Aud că ești tare ocupată.

– Pariez că Matt ți s-a plâns.

– Doar puțin. Era convinsă că tatăl ei zâmbește în acel moment. Ai luat cina? Vrei să vii pe la noi?

– Oh, nu în seara asta, tată. Mulțumesc, oricum. Mickey are nişte probleme la Danforth.

– Am auzit şi eu. Se descurcă el. Norm s-a dus şi el acolo ca să-i mai îmblânzească pe politicienii ăia de district. Sunt toți înnebuniți de eventualitatea unei depăşiri a costurilor şi de întrebările pe care le-ar putea pune cetățenii.

– Ei bine, problema e că Mickey vrea să preiau eu lucrările la casa Warfield. Dar eu nu mă simt deloc pregătită pentru chestia asta... Adică.. nu văd cum aş putea eu...

– Oh, ai să poți tu. Aşa i-am spus şi lui Mickey când mi-a povestit. Și de fapt, tu ești mai legată decât Mickey de casa aceea. Ar fi trebuit să te angajezi tu chiar de la început.

– Ei bine, poate. Doar că... am trecut pe acolo azi, şi l-am cunoscut pe arhitect, şi nu sunt sigură că... ei bine... că, ştii tu, o să ne înțelegem bine.

– Oh? Urmă o scurtă pauză. Am auzit că e un arhitect foarte original. Mickey mi-a spus numai lucruri bune despre el.

– Da. Numai că nu ştiu cât de mult o să-i placă să lucreze cu o femeie. Și mă întrebam dacă tu nu te-ai gândit să...

– Ți-am spus că eu şi cu mama ta vom pleca mâine la Hamsett? o întrerupse el repede. La o expoziție de

porțelanuri chinezești care după aceea vor fi vândute. Mama ta n-ar putea rata asta. Iar săptămâna viitoare vom face o scurtă călătorie la Marblehead. Va fi ca o scurtă vacanță.

– Bine. Am înțeles, spuse Shannon sec. Trebuie să mă descurc singură, nu-i așa?

– Ai să te descurci foarte bine, spuse tatăl ei calm. Întotdeauna a fost așa. Numai nu te mai îndoi de tine, scumpo.

– Dacă aș fi primit un dolar de fiecare dată când ai spus asta...

– Am greșit vreodată?

– Oh, tată...

*

* *

În aceeași seară apăru și Matt, care abia își putea stăpâni entuziasmul.

– Hei, Shannon, știi cine era tipul ăla, arhitectul?

Shannon scoase un oftat obosit.

– Da, știu.

– Și chiar ai preluat tu treaba lui Mickey? Ai să fii tu șeful pe acolo?

– Așa se pare, replică Shannon sec.

– Dar va fi și el acolo, nu? Griff Marek?

– Mă aștept să fie acolo mai tot timpul.

Shannon, care avea proiectele întinse pe masa mare din atelierul ei, le studiase cu atenție tot timpul scurs de la discuția cu tatăl ei. De dimineață nu apucase decât să arunce o scurtă privire pe ele. Acum

parcurgea toate detaliile, specificaţiile, listele de materiale, familiarizându-se cât putea de bine într-un timp atât de scurt cu problema respectivă.

– Doamne, să lucrezi cu un asemenea om. adică să-l cunoşti cu adevărat! Ochii lui Matt sclipeau iar obrajii i se înroşiseră.

– Dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face prea multe speranţe, spuse Shannon.

– De ce? Ai spus doar că va fi pe acolo mai tot timpul...

– Presupun că va fi, dar nu e tocmai genul de tip sociabil. Asta în primul rând. În al doilea rând, nu cred că o să-i placă să vadă o femeie pe post de şef de şantier. Văzând chipul plin de speranţe al lui Matt, Shannon nu mai adăugă şi faptul că lui Griffin Marek sigur n-o să-i placă nici să vadă un adolescent de şaptesprezece ani învârtindu-se pe acolo.

– Oh, haide, Shannon. Toată lumea ştie că eşti un şef la fel de aspru şi rezistent ca orice bărbat. Matt reflectă câteva secunde, după care adăugă în glumă: Nu, aş putea spune chiar mai aspru şi mai rezistent.

Shannon nu putu să nu-i zâmbească.

– Ei bine, îţi mulţumesc pentru votul de încredere, dar cred că voiai să spui numai că toţi cei de aici, din Thornton, mă cunosc, ca pe toţi cei din familia West. Domnul Marek nu ştie absolut nimic despre nici unul dintre noi. Cred că lui va trebui să-i dovedesc cine sunt.

– Mare lucru, spuse Matt repede. Ai să reuşeşti precis.

– Ei bine, se pare că nu prea am de ales. Shannon se răsuci pe scaunul ei înalt şi-şi îndreptă din nou atenţia spre proiecte. Matt veni şi se postă în spatele ei, urmărind şi el totul cu atenţie. Şi în ciuda propriilor temeri, Shannon se trezi în rolul de profesor, arătându-i lui Matt toate amănuntele, spunându-i micile secrete ale muncii pe care aveau s-o desfăşoare, la fel cum Mickey şi tatăl ei făcuseră cu ea, transmiţându-i cunoştinţe bazate pe o lungă experienţă.

– Elaine Warfield o să trimită o mostră din pardoseala pe care a ales-o. Este foarte important pentru a potrivi nivelele. Trebuie să fie absolut perfect. Când apare mâine Stan Brodsky cu echipa lui, n-ar fi rău să stai pe lângă el să vezi cum face. Acuma, după ce reuşesc să potrivească nivelul...

Matt dădea din cap, răspundea, asculta, cu adevărat interesat, gândi Shannon. Era, ca toţi cei din familia West, un constructor înnăscut. Ea se întoarse deodată către el, cu fruntea brusc încruntată şi întrebă:

– De fapt, ce ştii despre el, Matt? Despre Griffin Marek, adică.

Matt se aşeză pe un scaun, adunându-şi genunchii la gură şi ţinându-i cu mâinile.

– Ei bine, toţi au citit asta în ziare, atunci când s-a întâmplat... cum s-a accidentat în meciul cu echipa din Detroit. Era considerat cel mai mare baschetbalist din ultimii ani. Toţi vorbeau despre el. Ştii, toate ziarele şi revistele scriau despre el. Chiar i s-a oferit un rol într-un film. Şi deodată totul s-a spulberat. I

s-a făcut o operație și a încercat să revină în sport, dar s-a accidentat iar și a mai făcu o operație. Ei bine, cam asta ar fi, cred.

– Merge încă în cârje, spuse Shannon gânditoare.

– Da? Pe chipul tânăr al lui Matt se putea citi compasiunea. Doamne, ce groaznic. Adică să ai totul și apoi să piezi totul. D.B. spune că era la pământ când l-a găsit Ken Warfield și i-a oferit slujba asta. Înțelegi tu, el era arhitect, dar nu profesase niciodată. D.B. spune că l-a părăsit și nevasta, după a doua operație. Când a venit de la spital, ea plecase și luase cu ea tot ce nu era bătut în cuie. D.B. spune...

– O.K., spuse Shannon repede. Lasă ceea ce spune D.B. Problemele personale ale domnului Marek nu ne privesc. Mă întrebam numai dacă din punct de vedere profesional este ceva ce ar trebui să știu.

Matt ridică din umeri.

– Păi, nu știu. Familia Warfield pare să aibă încredere în el. Asta-i tot ce știu.

Shannon dădu din cap și se întoarse la planuri. Faptul că Ken Warfield avea încredere în el putea fi ceva, dar putea foarte bine să nu însemne nimic. Ken era cunoscut ca fiind foarte loial prietenilor săi. Era cel mai abil om de afaceri din oraș; nimeni nu putea contesta asta. De când preluase de la tatăl său conducerea firmei de produse electronice, care oferea cele mai multe locuri de muncă din oraș, Ken îi sporise considerabil veniturile. Muncea mult, era încăpățânat și se tocmea întotdeauna. Dar când era vorba de oamenii pe care-i iubea, era absolut loial și

extrem de generos, iar pe un vechi prieten pe care-l părăsise norocul îl primea cu siguranță cu brațele deschise. Dacă în acest caz, prietenul merita, rămânea încă de văzut.

De afară se auzi zgomotul făcut de o mașină care frână brusc. Matt se ridică de pe scaun.

– Pare să fie D.B. Se deschise ușa și apăru un adolescent subțire, blond și ceva mai scund decât Matt.

– Salut, D.B.

– Salut, Matt. Bună, Shannon. D.B. Edwards avea un surplus de energie nervoasă, manifestat printr-o continuă mișcare. Lui Shannon i se părea că niciodată nu era capabil să se relaxeze și să se liniștească așa ca fratele ei. Întotdeauna stătea în picioare, niciodată complet liniștit, legănându-se ușor pe călcâie sau mutându-se nerăbdător de pe un picior pe celălalt.

– Elaine m-a rugat să-ți aduc asta. Îi dădu mostra de pardoseală.

– Mulțumesc, D.B. Ia loc și bea un sifon. Shannon era întotdeauna nevoită să se forțeze puțin ca să fie prietenoasă cu D.B., încercând mereu să-și reamintească faptul că nu avea decât șaptesprezece ani, la fel ca Matt. Sifonul părea prea pentru copii ca să-i fie oferit, iar laptele și prăjiturile pe care Matt le-ar fi devorat într-o clipă erau absolut ieșite din discuție.

– Nu, cred că am să plec, răspunse el. Mulțumesc, oricum. Se întoarse către Matt. Tocmai am reglat carburatorul. Am să ies puțin să fac un drum de control. Nu vrei să vii și tu?

– Păi, sigur, spuse Matt nerăbdător, iar Shannon fu nevoită să strângă din dinți ca să nu-și exprime obiecțiile. Mașina roșie, marca Porsche, pe care D.B. o primise de ziua lui de la tatăl său, primul soț al Claudiei Warfield, era mult prea mult pentru un adolescent, iar lui Shannon nu-i plăcea admirația fățișă pe care o manifesta Matt pentru acest automobil.

– Nu uita că trebuie să ajungem la muncă devreme mâine, spuse ea în timp ce băieții se îndreptau către ușă. Vii să mă iei, Matt? Putem folosi camioneta.

– O.K. Nu-ți face griji. Voi veni la timp, răspunse el.

După ce închise ușa după ei, Shannon se întoarse și se rezemă de ea, neliniștită în legătură cu ziua care avea să urmeze și deloc încrezătoare în bunul mers al lucrurilor. Se îndoia de propriile ei posibilități, fapt care se petrecea foarte rar și care o făcea acum să simtă un nod în gât. Dacă Griffin Marek ar fi fost puțin mai drăguț în acea dimineață, ar fi considerat că se va putea înfiripa o relație profesională. Nu o prietenie; aceasta nu era necesară, dar cel puțin un respect mutual. În schimb, se prefigurau câteva săptămâni de neîncredere reciprocă, ceea ce o făcea să creadă că treaba pe care o avea de făcut avea să aibă de suferit și să dureze de două ori mai mult.

Stinse luminile în atelier și se îndreptă încetișor spre apartament. Se dezbrăcă, se băgă în pat luând o carte cu ea și încercă să se destindă. Dar ochii îi

zburau de pe rânduri către camera cu carpete vernil, cu draperii alb cu roz şi către noptiera în stil american timpuriu care se afla lângă pat. Doar că în această seară nu vedea nici unul din aceste lucruri. Lăsă cartea mai jos şi deschise radioul.

– ... mâine vremea se va încălzi în continuare, dar se va înnora uşor şi în general se va observa o oarecare instabilitate atmosferică.

„Aşa este" gândi Shannon tristă.

Măcar de data aceasta, s-ar fi bucurat să n-aibă dreptate; ar fi fost încântată să-şi poată înghiţi cuvintele. Dar din clipa în care coborî din camionetă a doua zi de dimineaţă la casa Warfield, înţelese că în mod cert şi din păcate, avusese perfectă dreptate.

Griffin Marek se afla aproape în acelaşi loc şi în aceeaşi poziţie ca în ziua precedentă, sprijinit de excavator, iar expresia de pe chipul lui părea şi mai întunecată şi mai ostilă ca înainte. Nu era încă opt, dar el părea să fie acolo, aşteptând, de multă vreme.

Fără un cuvânt de salut, el spuse cu asprime:

– Credeam că firma răspunzătoare de fundaţie este de încredere. Unde sunt oamenii?

– Bună dimineaţa şi dumneavoastră, domnule Marek, spuse Shannon dulce în timp ce se apropia de el. *Dar nu, nu, nu trebuia să înceapă prin a fi sarcastică,* îşi repetă ea. *Dacă trebuie să lucrăm împreună, trebuie să găsesc o modalitate să-mi păstrez calmul.* Ceva mai liniştită, Shannon spuse:

– Vor fi aici la timp. Sunt sigură. Nici măcar nu e încă ora opt.

– Cea mai bună perioadă a zilei este dimineaţa devreme, mai ales pe căldura asta, mormăi el. Apoi păru s-o vadă a doua oară şi-i observă blugii şi tricoul, precum şi bocancii grei, de lucru. Ce căutaţi aici? Unde este şeful de şantier... cum îl cheamă... Mickey?

Inima lui Shannon bătu mai repede. Urma să fie oare nevoită să-i şi explice?

– Nu v-a spus Ken Warfield care este situaţia? întrebă ea cu teamă.

– Nu l-am văzut pe Ken aseară. A ieşit undeva cu Elaine. Azi m-am sculat şi am plecat devreme şi nu ne-am întâlnit. Făcu o pauză după care, plin de suspiciune, întrebă: Care situaţie?

– Mickey va... va mai rămâne o vreme la Danforth.

El dădu ochii peste cap exasperat, după care se încruntă la ea.

– Ce înseamnă o vreme? O zi? O săptămână?

– Nu cred că se poate şti precis.

– Ce naiba... începu el scos din fire.

– Dar până una, alta, m-a rugat pe mine să preiau treaba pe care o avea de făcut aici.

– Pe post de *şef de şantier?* întrebă el. De fapt, ce fel de aiureală este asta?

Bunele ei intenţii începură să se evapore. Simţi că obrajii i se înroşesc de nervi, în timp ce ochii ei căprui îşi pierdeau căldura.

– Domnule Marek, spuse ea rar şi răspicat, întreaga noastră familie lucrează în construcţii de trei generaţii. Aş fi mai mult decât încântată să vă ofer o listă a lucrurilor făcute de noi, listă care include

renovarea casei guvernatorului, acţiune la care am paticipat şi eu. Ken Warfield ştie că voi lua locul fratelui meu şi eu pentru el lucrez, nu pentru dumneavoastră. El este convins că am să mă descurc. Ah, întâmplător acesta este fratele meu Matt, care va lucra cu noi. Vă asigur că veţi constata că este un tâmplar foarte capabil. Am patru fraţi, adăugă ea, şi asta pentru cazul în care ţineţi socoteala.

El îi aruncă lui Matt o privire indiferentă.

– Grozav, spuse el tăios. Este exact ceea ce-mi trebuia: o fată şi un adolescent.

Chipul dezamăgit al lui Matt o făcu pe Shannon să se înfurie mai tare.

– Nu construim Taj Mahal-ul aici, ci numai o extensie a bucătăriei! se repezi ea, după care observă aceeaşi grimasă pe chipul lui, ca atunci când îl văzuse mergând în cârje.

– Nu-i nevoie să mi se reamintească faptul că nu e vorba de o lucrare importantă, spuse el cu un glas în care putea fi percepută mânia. *A fost un atac ieftin,* îşi reproşă ea. *N-ar fi trebuit să spun asta niciodată.*

– Am vrut să spun doar că n-ar trebui să prezinte cine ştie ce dificultăţi, spuse ea repede, conştientă că nu putea decât să înrăutăţească situaţia. Desigur, orice lucru merită să dăm tot ce putem da...

– Mulţumesc pentru informaţii, o întrerupse el cu răceală. Dacă nu mă înşel, au venit muncitorii pentru fundaţie, aşa că să-i dăm drumul.

Firma Brodsky era o altă firmă de familie. Theodore şi Stanley, tatăl şi fiul, erau la fel de

cunoscuţi ca cei din familia West. Shannon le fu recunoscătoare pentru salutul călduros.

– Hei, Shannon, tu eşti şeful pe aici? Acceptară prezenţa ei uşor, fără nici un fel de surpriză, iar asta era exact ceea ce-şi dorise. Cu coada ochiului îl observă pe Griffin Marek încruntându-se, dar el reuşi să-şi ascundă resentimentele când cei doi Brodsky îi fură prezentaţi. Ea sperase ca el să plece odată ce-i fuseseră prezentaţi oamenii responsabili de fundaţie. În fond, era treaba şefului de şantier să-i supravegheze. Arhitecţii se mulţumeau de obicei să treacă din când în când, să vadă cum merg lucrurile; unii nu făceau nici măcar atât, considerându-şi misiunea încheiată odată cu terminarea proiectului.

Oricum, era evident că Griffin Marek avea să rămână acolo. Shannon presupuse că aceasta se datora faptului că nu avea altceva de făcut sau altundeva de mers, dar mai ales neîncrederii lui în ea. Exprimase foarte clar faptul că, în ciuda spuselor ei şi a recunoaşterii venite din partea celor doi Brodsky, el nu era pregătit să creadă în posibilităţile ei. Toată ziua, orice-ar fi făcut, Shannon fu conştientă de prezenţa lui Marek, de felul în care acesta se încrunta, urmărea, critica, aşteptând, după părerea ei, ca ea să facă măcar un singur pas greşit. Era hotărâtă să rămână relaxată şi naturală, deşi îi era foarte greu.

– Aceeaşi procedură pe care am folosit-o la atelierul meu, îi spuse ea lui Theodore Brodsky, un bărbat cu umerii laţi şi părul cărunt. El dădu din cap.

Poţi fixa cotele chiar azi. Doamna Warfield a ales pardoseala de stejar. Aceasta este o mostră şi desigur că vom folosi placaj în rest.

Îl privi pe Stan Brodsky, o copie mai tânără a tatălui său, îndreptându-se cu un trepied către spatele casei, urmărit de Matt care revărsa asupra lui o ploaie de întrebări şi comentarii.

– Unde fixăm cotele mai întâi? Aşa se ia măsura? Unde vrei să stau? Chiar aici?

Zâmbind, Shannon clătină din cap. Nu putea şti dacă Stan Brodsky aprecia întrebările lui Matt, dar ea una era încântată. Întrebările şi libera observaţie erau cele mai importante puncte de plecare pentru a învăţa această meserie, gândea Shannon.

Se întoarse şi-l văzu pe Griffin Marek la maximum un metru distanţă de ea, sprijinit în cârje şi privind-o. Era o privire evaluatoare, neprietenoasă, asemănătoare celei din clipa când venise. Parcă ar fi încercat întruna s-o măsoare, gândi supărată. Dar ceea ce o deranja mai mult decât privirea în sine, era reacţia ei la ea. Oricât ar fi încercat să rămână impasibilă şi netulburată de el, ea se trezi reacţionând la apropierea lui într-un mod total neaşteptat. O fierbinţeală care nu avea nimic de a face cu căldura lunii august începea să crească în ea, iar inima îi zvâcnea ciudat când privea statura lui atletică şi viguroasă, în ciuda prezenţei cârjelor. Dar apoi îşi reamintea că aveau să urmeze săptămâni de muncă împreună cu acest personaj dificil, care, fără îndoială, avea să-i pună piedici tot timpul. Nu era învăţată cu încercările de a

calma orgoliul rănit al unui bărbat. Crescând într-o familie în care predominau bărbaţii, Shannon nu trăise niciodată represiunile de care se plângeau majoritatea femeilor. Bărbaţii din viaţa ei erau toleranţi, gata să-i sară în ajutor, atenţi. Ea fusese cea care alesese să se ocupe cu decoraţiunile interioare; nimeni nu-i spusese „Ar fi mai bine pentru tine, pentru că eşti femeie". Ar fi putut alege foarte bine să lucreze cu cei din familia Brodsky; nimeni n-ar fi avut nimic împotrivă. „Dacă asta-i ceea ce vrei, Shan, fă-o", îi spuseseră întotdeauna tatăl şi fraţii ei. Oricum, se asiguraseră că este în stare să construiască o casă din temelii, înainte de a-şi alege o specialitate anume. Iar acum, această celebritate sceptică o făcea să se simtă cum nu se simţise niciodată – ca o femeie incompetentă.

– Da, domnule Marek? întrebă ea tăios. Doreaţi ceva?

Ochii lui se plimbau peste trupul ei suplu, scos în evidenţă de blugii şi tricoul pe carel le purta. Shannon simţi din nou neplăcutele bătăi ale inimii şi căldura din obraji. Dar el nu spuse decât:

– Ţiglele de la acoperiş cred că vor fi dificil de ales.

Cu senzaţia unui uşor triumf, ea răspunse:

– Au fost deja alese. Am reuşit să găsim unele extrem de potrivite. Apoi, nu se putu abţine să nu adauge: Sper că v-aţi gândit la nişte grinzi suficient de puternice, care să le poată susţine.

– Nu-i nevoie să mi se spună, replică el enervat.

Apoi, strânse din dinți, dându-și probabil seama că ea îi plătea de fapt o poliță. Shannon se întoarse, şi fără să mai aştepte vreo reacţie din partea lui, se îndreptă spre spatele casei, unde se aflau ceilalți.

– Totuşi, înţeleg ce simte, spuse Matt muşcând dintr-un sandviș enorm. El şi Shannon şedeau pe treptele vechii case și își luau prânzul. Cei doi Brodsky plecaseră acasă în timpul pauzei, iar Griffin Marek nu se vedea nicăieri. Probabil era în camion, dar Shannon refuză să se uite mai de aproape ca să se convingă. Adică a avut totul și apoi a pierdut totul deodată. Cred că e cel mai rău aşa.

– Oh, încetează să mai fii milos, Matt. E un bărbat extrem de necioplit şi n-are nici o scuză pentru asta. Shannon începu să cojească o portocală.

– Nu, serios, Shan. Înțelegi ce simte. Cum se uită lumea la el. Probabil crede că toți sunt împotriva lui.

– Ken Warfield nu e împotriva lui. După părerea mea, mai are cel puţin un prieten foarte bun.

– Știu... dar toți ceilalți... Cariera, și toată povestea cu soția lui:..

– Ei bine, tot ce pot să te întreb este dacă îți imaginezi ce-ar spune tata dacă tu te-ai purta așa. Știi bine ce părere are el despre profesionalism.

Matt îi aruncă o privire dar nu-i răspunse. Shannon, mușcând din portocala zemoasă, decise că fratele ei era mult mai caritabil decât ea, dar pentru moment nu-i păsa. Deja avusese parte de mai multe priviri bănuitoare, răspunsuri reci și remarci arogante decât putea suporta. Ridică privirea cu grijă și încercă

să vadă dacă el se afla în cabina camionului, dar soarele care se reflecta în geam o împiedică.

Tot restul după-amiezii făcu tot posibilul să-l evite pe Griffin Marek. În timp ce căldura devenea insuportabilă, ea își văzu de treabă, ignorându-l. Odată măsurătorile făcute, Stan Brodsky și angajații lui începură să sape fundația ajutați de Matt. Când Marek veni ca să supravegheze operația, Shannon se retrase din conversație, și privi totul de la distanță. Materialele începură să sosească, iar Shannon le verifică cu atenție. După-amiază sosiră placajul și tapetul exterior, de la firma Thornton Lumber & Supply. Jumătate din bucățelele de placaj nu erau descărcate când Shannon se apropie de camion ca să le vadă.

– Hei, așteptați o secundă! strigă ea la șofer și la ajutorul acestuia. Rămâneți pe loc! Ochii ei întunecați aruncau săgeți iar mâinile i se proptiseră în șoldurile înguste. Îmi puteți arăta o copie a comenzii, vă rog?

Șoferul, un tip vânjos și cu umerii lați, o privi amuzat și îi înmână foaia de drum.

– E prea cald ca să te agiți, scumpo, murmură el insolent. Ia-o ușurel.

Shannon îi aruncă o privire de gheață.

– Placaj de calitatea întâi, citi ea. Fratele meu a semnat această comandă în fața somnului Doherty în persoană. Cine a încărcat camionul? Tu?

– Și ce-i cu asta? Chipul bărbatului devenea din obraznic, de-a dreptul agresiv. Ai ceva de zis în legătură cu asta, scumpo?

– Eu nu sunt *scumpo*, spuse ea rece. Sunt domnişoara West şi sunt membru al Firmei de Construcţii West. Şi mai mult decât atât, eu sunt şeful de şantier aici. Acest placaj este total inacceptabil. Îmi imaginez că eşti nou la Thornton Lumber, pentru că nu te-am mai văzut până acum. Dar te asigur că dacă crezi că vei plasa aici un material prost, refuzat de altcineva, atunci te înşeli. Domnul Doherty nu ne-ar livra niciodată ceva de calitatea aceasta. Aşa că încarcă marfa la loc. Şi repejor!

Ochii lui mici o privirǎ cu urǎ, parcǎ pregǎtindu-se sǎ dea replica. Apoi bǎrbatul ezitǎ. Se putea citi îndoiala pe chipul lui. Oare era cineva care-i putea face probleme? În cele din urmǎ, încetǎ sǎ mai privească şi mormǎi:

– Bine, Frank, haide. Încărcăm totul la loc.

Shannon rămase pe loc, privind cum cei doi încarcă la loc în camion placajul, cu chipurile pline de furie. Ascultă apoi scrâşnetul roţilor când camionul demară şi ieşi pe şosea, împrăştiind în jur mii de pietricele. Abia când maşina nu se mai văzu, se întoarse şi porni către casă. Sprijinit în cârje, nemişcat, Griffin Marek stătea acolo şi o privea. Pentru o fracţiune de secundă, Shannon observă în ochii lui un licăr de aprobare, surpriză? Apoi dintr-odată licărul dispăru, lăsând loc unui zâmbet sardonic.

– Ei, ei! Văd că doamna are temperament. Bravo, domnişoară West. Dacă nu m-ar împiedica chestiile astea idioate, v-aş aplauda.

Privirea lui tolerantă şi amuzată îi întinse nervii la maximum.

– Vă rog să nu mă luaţi de sus, domnule Marek! explodă ea. Treaba mea este să văd dacă renovarea decurge cum trebuie. Este evident că sunteţi surprins să aflaţi că sunt în stare să deosebesc un cui de o pioneză. Dar dacă va trebui să-mi demonstrez competenţa zilnic, treaba asta va dura o veşnicie. Hai să presupunem că acceptaţi faptul că ştiu ce fac şi s-o luăm de la capăt!

Privirea ironică dispăru de pe chipul lui, înlocuită de una plină de ciudă. Fără un cuvânt, el se întoarse şi plecă. Privindu-l cum se îndepărtează, Shannon se întrebă de ce izbucnise aşa. De ce nu putea să-l ignore până când avea să obosească s-o mai atace, odată ce era evident că nu avea de gând s-o trateze ca pe un egal? Aşa nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

Aşteptă ca el să fie suficient de departe de ea. Apoi, oftând, o porni încet către casă.

*

* *

Dacă Shannon avea unele îndoieli legate de modul cum avea să se desfăşoare treaba, Matt nu avea deloc. Conducând camionul spre casă, cu Shannon alături de el, era plin de entuziasm.

– Doamne, a fost grozav azi. Am lucrat cu Stan Brodsky. Am început să prind şmecheriile, ştii? Dacă

mai aflu câteva secrete și adăugând faptul că voi lucra cu Griff, adică cu domnul Marek, nu văd de ce m-aș mai duce la facultate. Adică, aș putea să încep treaba imediat ce termin liceul. Mulți oameni fac așa.

– Vom vedea, spuse Shannon ferm, încercând să oprească valul de argumente pe care le auzise și mai înainte. Oricum, credeam că vrei să joci baschet în timpul facultății.

– Ah, da, într-un fel, da. Chipul ars de soare al lui Matt părea nehotărât. Adică, îmi place ideea, şi petrecând vara asta cu domnul Marek, aş putea chiar să-l întreb. Numai că, vezi, trebuie să mai înveți pe lângă asta.

Shannon încercă să-și ascundă amuzamentul.

– Ești un elev bun, Matt. Notele tale au fost întotdeauna peste medie.

– Da, dar la liceu, spuse el disperat, frânând ușor în dreptul unei broaște țestoase care se aventurase pe șosea, după care, fără să tragă camioneta pe dreapta, coborî și duse broasca într-un șanț de pe marginea drumului. Când se întoarse, continuă să vorbească absolut ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Facultatea este cu mult mai grea, știi doar.

– Nu chiar mult mai grea, insistă ea, dar după aceea decise să nu mai discute pe această temă. Mai bine să nu înceapă încă opoziția când mai era încă un an întreg până la momentul respectiv. Era mai bine să aibă încredere în anul care urma și în maturizarea fratelui ei în acest răstimp. Schimbă deci subiectul.

Hei, dacă eu arăt la fel ca tine, ar fi bine să ne oprim la un magazin, să cumpărăm cremă protectoare împotriva razelor soarelui. Nu intenţionez să ajung la sfârşitul verii arătând ca un rac fiert. Uite, avem şi unde parca. N-o să dureze decât un minut.

Aşteptă până ce Matt parcă maşina în faţa magazinului Tallman, după care coborî. Se grăbi să intre în magazin unde răcoarea creată de instalaţia de aer condiţionat o izbi. Văzându-se o clipă în oglinda din spatele tejghelei, constată că tricoul ei era plin de pete de murdărie. Faţa îi era roşie, iar părul umed atârna în şuviţe. Era categoric arsă de soare, observă ea amărâtă. În timp ce aştepta să fie servită, luă o revistă de decoraţiuni interioare pe care o căuta mai demult.

– Am să cumpăr asta, domnule Tallman, spuse ea când omul se apropie. Şi un tub din crema protectoare pe care mi-aţi recomandat-o mai demult. Un tub mare.

– Abia a sosit, Shannon. Încă n-am despachetat-o. Stai să mă duc în spatele magazinului s-o iau.

Omul plecă, iar Shannon privi către celălalt capăt al magazinului, unde doamna Tallman aştepta după o clientă, o blondă trăsnet care stătea sprijinită de tejghea cu un aer enervat şi cu fruntea încruntată.

– Cred că ceea ce-mi trebuie este un fond de ten total nou, spuse femeia. Bronzul meu este mult mai închis acum, după cum vedeţi.

– Poate cel roz-bej ar fi potrivit.

– Da, s-ar putea. Clienta era îmbrăcată imaculat într-o rochie din bumbac, de vară, cu bretele subţiri pe umeri. Purta sandale cu toc cui, deschise, care lăsau să se vadă unghiile de la picioare perfect lăcuite cu ojă roz-pal. Shannon îşi privi picioarele şi-şi văzu ghetele mari, de lucru, pline de noroi şi mizerie.

Femeia de la celălalt capăt al magazinului ridică ochii verzi, complicat fardaţi şi privi în direcţia lui Shannon. Nici un semn de recunoaştere nu apăru în ei, dar cu toate acestea Shannon înţelese că femeia era sora lui Ken Warfield, Claudia. Cutremurându-se, îşi plecă privirea spre revista pe care o avea în mână şi-l aşteptă pe domnul Tallman să reapară.

– Este o adevărată problemă, pentru că fondul de ten pe care-l folosesc de obicei nu se potriveşte absolut deloc atunci când sunt filmată... spuse Claudia.

– Poftim, Shannon, spuse domnul Tallman. Altceva?

– Cred că asta-i tot, mulţumesc. Shannon era nerăbdătoare să iasă.

– ... aşa că probabil îl voi încerca pe cel roz-bej..., continuă vocea Claudiei.

Shannon plăti pentru ceea ce cumpărase şi aşteptă agitată restul. Apoi ieşi din magazin şi urcă repede în camionetă.

– Pe cine crezi că am văzut? îl întrebă ea pe Matt.

– Pe cine?

– Pe Claudia Warfield. Cel puţin aşa cred eu, că-şi spune din nou Warfiled. Mama lui D.B.

– Fără glumă, spuse Matt și răsuci cheia în contact.

– Ei bine, hai să mergem, spuse Shannon, încercând să-și stăpânească nerăbdarea. Dușul mă atrage din ce în ce mai tare.

Matt tocmai se pregătea să pornească motorul, când Claudia Warfield ieși din magazin, nesigură dacă s-o pornească prin soarele puternic. Își ținea o mână deasupra ochilor, iar în cealaltă avea cumpărăturile, când deodată, expresia feței ei se animă arătând că recunoscuse pe cineva.

– Griff! strigă ea. Oh, este fantastic!

Shannon se făcu mică în scaunul camionetei, văzându-l pe Griffin Marek ieșind dintr-o braserie la două uși distanță de magazinul universal. Avea în mână o sacoșă de la băcănie... „Oare pentru cină?" se întrebă Shannon. Totuși, arhitectul își mânuia cu destulă îndemânare cârjele, chiar și cu povara suplimentară.

Claudia ajunse lângă el într-o clipă.

– Hai, lasă-mă să iau eu astea, bietul meu mielușel, spuse ea ferm, deposedându-l de sacoșă. Ce binecuvântare! Am fost nevoită să-mi las mașina la service și tocmai mă întrebam cum aș putea ajunge acasă. Este nemaipomenit! N-aș mai putea face nici măcar un pas pe canicula asta. Marek stătea cu spatele către Shannon, astfel încât nu i se putea citi expresia feței. Oare îi plăcea să fie numit *biet mielușel?* Posibil. Bărbații erau înclinați să primească mila femeilor frumoase.

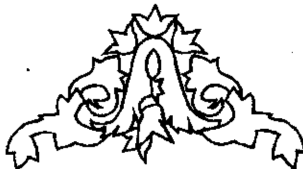
– Așa, spuse Claudia. Nu-ți face griji pentru mine. Urcă, și am să mă descurc eu... Uite, am niște oameni din televiziune invitați la cină în seara asta. De ce n-ai veni şi tu? Sunt sigură că ar fi fericiți să-l cunoască pe Griffin Marek...

– Ea este? întrebă Matt nevenindu-i să creadă.

– Da. N-am putea să pornim? întrebă Shannon.

– Oh, oftă Matt. Cu siguranță că nu pare a fi mama vreunei persoane.

CAPITOLUL III

„O persoană care n-a crescut într-o familie numeroasă ar putea cu greu înțelege nevoia de a te întoarce din când în când la ea", gândi Shannon, „de a auzi din nou zgomotele, glumele, toată zăpăceala din ea". Neobosită și incapabilă să se relaxeze chiar și după ce făcuse duș și se schimbase, Shannon o porni pe poteca îngustă ce ducea către casa părinților ei. Acum, stând la masa din bucătăria mamei ei, era mulțumită să asculte vocile familiare din jurul ei, clinchetul vaselor, râsetele şi plânsetele copiilor care zburdau peste tot. Se simțea și ea liniștită și tocmai de asta avea nevoie. Când intrase în bucătărie se simțea obosită şi agitată, cu nervii încordați și avea o stare de proastă dispoziție chiar şi după ce făcuse duş. Problemele zilei își lăsaseră amprenta.

Mama ei îi observase imediat starea.

– Dumnezeule, Shannon, intră şi stai jos. Arăţi de parcă tocmai te-ai fi întors din iad. Ne pregătim să cinăm, cu toate că nu avem nimic deosebit în seara asta. Tata și cu mine ne-am întors de la Hamsett abia acum câteva minute. Dar avem încă multă şuncă și înainte de a pleca am pregătit și o salată orientală. Și am să bag într-o secundă și câțiva biscuiţi în cuptor.

Stai jos, stai jos, dragă. Povestește-mi tot. Matthew spunea că treaba merge bine, dar desigur că el așa spune întotdeauna.

Shannon se lăsă pe un scaun de la masa mare și rotundă, acoperită de o față de masă în carouri alb cu roșu, tocmai când tatăl ei ieșea din biroul lui, care se afla chiar lângă bucătărie.

– Shannon! Mă bucur că ai venit. Ai simțit mirosul tutunului când ai intrat? Anul ăsta l-am plantat mai aproape de casă, și cam în această perioadă începe să se simtă mireasma. După ce apune soarele, devine mai puternică...

– Mă tem că nu prea m-am anunțat din timp, recunoscu Shannon, îmbrățișând fetița.

– Ei bine, eu mă bucur, pentru că uite ce s-a întâmplat azi! Fetița se strâmbă la Shannon, arătându-i un gol mare de unde lipseau doi dinți.

– Patsy! credeam că numai unul se mișcă.

– Unul se mișca foarte tare, iar celălalt se mișca așa și așa, dar când am fost azi la înot, Eddie m-a lovit la gură... nu intenționat, cred, spuse fetița cu oarecare îndoială. Și așa, au căzut amândoi.

Eddie, în vârstă de cinci ani, apăru și el.

– Dacă zâna dințișorilor plătește în plus pentru doi dinți, n-ar trebui să-i împartă cu mine, mătușă Shannon?

Shannon îl îmbrățișă și pe Eddie.

– Doamne, Eddie, ce întrebare grea. Cred că pe aceasta am să i-o transfer bunicului.

– E mult prea grea şi pentru mine, murmură tatăl ei. Lasă-mă să tai eu, Abby.

– Patsy? Eddie? Unde Dumnezeu... pufni cumnata lui Shannon şi soţia lui Mickey, Denise, intrând pe uşa din spate. Shannon! Nu te-am văzut când ai venit. Eram în spate, în grădina de zarzavaturi a tatei. Arată fantastic anul ăsta. Uite, mamă, roşiile astea ajung? Le lăsă jos după care luă loc la masă, lângă Shannon. Bine că acest copil nu se naşte până în noiembrie!

– Lasă, Denise, arăţi superb. Denise, durdulie şi roşie în obraji, cu ochi albaştri şi veşnic zâmbitoare, era o persoană de care Shannon se simţea apropiată. Era probabil sora pe care-o dorise, dar n-o avusese niciodată. Când vine fratele acela al meu de la Danforth?

– El zice că la sfârşitul săptămânii. Dacă nu mai plouă, o să se rezolve totul acolo.

– Stai să vezi ce-a adus mama ta de la expoziţie, spuse tată lui Shannon, tăind şunca.

Mama ei, micuţă şi vioaie, îşi scutură părul cărunt şi ondulat şi adăugă:

– Porţelanul chinezesc m-a cam dezamăgit. Dar să fi văzut sticlăria...

Shannon, cu cei doi copii în braţe, închise uşor ochii şi lăsă tumultul de sunete să cadă în jurul ei, într-o confuzie binevenită şi familiară. Când îi deschise, îl văzu pe Matt dând buzna în bucătărie,

cu părul ud de la duş şi cu pielea strălucind de sănătatea celor şaptesprezece ani ai săi.

– Salut tuturor! Ce avem la cină?

*

* *

Când terminară de mâncat, Shannon se simţi refăcută atât fizic cât şi psihic. Îşi recăpătase încrederea în sine.

– Cu siguranţă că ai făcut lucrul potrivit, o linişti tatăl ei. Nu trebuie niciodată să accepţi un material de mâna a doua. Sunt sigur că totul s-a întâmplat fără ştirea lui Doherty, dar eu, dacă aş fi în locul tău, i-aş pomeni de asta, aşa, în treacăt, la următoarea discuţie.

– După aceea am avut impresia că poate am fost prea... ezită Shannon.

– Nu există prea pretenţios când e vorba de materiale, insistă el, mângâindu-i mâna. Şi în plus, trebuie să înveţi să ai încredere în propriile tale păreri.

– Are reacţii bune, se amestecă şi Matt. Mamă, trebuia s-o fi văzut. Shannon era ca un tigru. Griff a luat un mare bobârnac pe chestia asta.

Se lăsă o scurtă tăcere în jurul mesei.

– Griff? întrebă doamna West cu sprâncenele ridicate.

– Este vorba despre domnul Marek, arhitectul, spuse Shannon, cu ochii în farfuria din faţa ei.

– Îl cheamă Griff, explică mai departe Matt.

Pentru o clipă, Shannon simţi o roşeaţă colorându-i obrajii, în timp ce toată lumea de la masă părea s-o privească. Apoi, tatăl ei spuse:

– Ken Warfield are o părere foarte bună despre el. Am să trec într-o zi să facem cunoştinţă.

– Nu-i prea uşor să te împaci cu el, bolborosi Shannon.

Matt zâmbi.

– Tată, el şi cu Shannon s-au cam mârâit unul pe celălalt. Hei, mamă, cina a fost grozavă. Am să ies puţin. Vin devreme, bine?

Începu o foială generală în jurul mesei.

– Da, şi noi trebuie să plecăm acasă, spuse Denise. Imediat ce strângem pe aici...

– Nu, nu. Lasă asta. Ocupă-te numai de copii.

– Ei bine, dacă aşa spui tu. Haideţi, voi doi...

Eddie, care era deja pe jumătate adormit, fu dus în maşină de către bunicul său. Denise şi Shannon îi urmară, ţinând-o de mână pe Patsy. O uşoară panică izbucni când Patsy strigă deodată:

– Unde-mi sunt dinţii? Mi-am pierdut cei doi dinţişori.

Denise o linişti.

– Sunt la mine în buzunar, draga mea. Acum, haide, urcă-te în maşină. În cele din urmă reuşiră să plece, luând-o pe drumul lung de ţară către Stone Mountain Road, graniţa de nord a proprietăţii familiei West, unde Mickey şi Denise îşi construiseră propria locuinţă.

– Vino şi mai stai puţin, Shannon. De mult n-am mai avut ocazia să stăm de vorbă, o strigă din uşă mama ei. Şi oricum, ţi-am cumpărat şi ţie ceva azi. Shannon, la braţ cu tatăl ei, se întoarse în casă.

– Lucrurile se vor aranja, nu-ţi face griji, îi spuse Norman West, mângâindu-i mâna. Durează câteva zile ca să te adaptezi la o slujbă nouă.

– Oh, ştiu, tată.

– Şi între timp, puţină toleranţă din ambele părţi n-ar strica.

– Aş vrea ca cineva să-i spună asta şi lui, marii vedete.

– Eşti sigură că nu e puţin şi vina ta?

– Nu suportă să lucreze cu o femeie. Sunt sigură.

– Da, asta e o veche problemă. Dar sigur poţi s-o depăşeşti. Eu pe tine pariez, domnişoară.

Shannon îşi lăsă capul pe umărul lui. Mama ei reapăru în uşa casei.

– Shannon, este doamna Bates la telefon. Zice că vrea să mai vadă nişte mostre. Vrei să vorbeşti cu ea?

Shannon scoase un oftat obosit.

– Oh, Doamne. Apoi ridică din umeri. Ei bine, n-o să-mi ia decât zece minute să trec pe acolo şi să i le las. Spune-i că am să vin, mamă.

Abigail West zâmbi şi dispăru din nou în casă.

*

*   *

Amurgul se transforma uşor într-o dulce noapte de vară când Shannon se îndreptă spre casă, venind de la doamna Bates. Popasul ei acolo durase mai mult decât crezuse. Nu luase în calcul permanenta nevoie a clientei sale de a fi asigurată.

„Oh, de acord, doamnă Bates", îi spusese sincer Shannon. „Nu aveți cum să greșiți alegând culori calde..."

Doamna Bates făcuse o mutră care trăda îndoiala.

„Ei bine, mă tem că Herbert a fost categoric împotriva culorii alese de tine, Shannon."

„Da, înțeleg. Dar dacă vă mai amintiți, doamnă Bates, eu propusesem o nuanță mai degrabă închisă..."

Shannon zâmbi în întuneric și dădu drumul radioului din mașină. Toată ziua care trecuse i se învârtea prin cap, ca un caleidoscop compus din oftaturi, sunete și gesturi. Oricum, energia nervoasă, anxietatea care însoțesc orice nouă muncă, dorința de a face totul perfect, începuseră să mai cedeze acum, transformându-se în ceva mai calm, mai ușor de stăpânit. Dar enigma din jurul lui Griffin Marek rămăsese. Era evident că avea să rămână pe șantier, probabil pentru că avea prea puțină încredere în abilitatea ei de a-i executa planurile. Așa că, oare cum aveau să se descurce? Cum avea ea să facă față permanentei lui neîncrederi și aerului de superioritate ironică pe care-l afișa? Tatăl ei așa credea. Totuși, Shannon avea îndoieli. Iar propriile ei reacții la prezența lui Marek erau ciudate și amestecate. Ceva din statura lui înaltă, din degetele lungi și bronzate, din jocul mușchilor sub tricoul decolorat, o afectau mai mult decât voia ea să recunoască.

Apropiindu-se de o intersecție, apăsă cu piciorul pe frână. *Desigur, totul este din cauză că nici eu nu*

sunt o persoană cu care să te înțelegi prea ușor, recunoscu ea. *N-am fost prea cordială cu el, nu? Mâine, când am să-l văd din nou, am să încerc să mă stăpânesc mai bine. Sau poate... poate aș putea trece chiar acum pe la el. Dacă nu văd mașini sau oameni în fața casei, aș putea intra să-l salut, și să încerc să ne împăcăm.* Pentru o clipă, gândurile i se opriră asupra Claudiei Warfield şi asupra posibilității de a da peste ea, dar reuși să le împrăștie. Dacă cineva părea să fie acolo, avea să treacă fără să oprească mașina. Trase adânc aer în piept, semnaliză, și coti în direcția casei Warfield.

El se apropie de uşă, sprijinindu-se într-un baston. Lumina aflându-se în spatele lui, Shannon nu-i putu vedea faţa, dar cu toate acestea, avu impresia că se încruntase.

Chiar şi aşa însă, prima ei reacţie fu una de neaşteptată bucurie, datorată constatării că el nu-şi petrecuse seara cu Claudia Warfield.

– Domnule Marek, bună seara. Eu sunt, Shannon West. Am avut drum pe aici, adăugă ea, denaturând uşor adevărul. Mi-am zis să trec pe aici și să văd dacă v-ați revenit după prima noastră zi. „De ce vorbesc întotdeauna prea mult când sunt în prezența lui?" se ocărî singură. Un simplu bună seara ar fi fost mai mult decât suficient.

– Oh, domnișoară West. Bună. Tonul lui nu era chiar neprietenos, gândi ea, dar nu suna tocmai a bun venit. Probabil că nu fusese una dintre cele mai bune idei ale ei să vină aici.

– N-aş vrea să vă reţin dacă tocmai aveaţi de gând să vă culcaţi.

– Sigur nu. Intraţi, vă rog.

El ţinu uşa deschisă iar ea intră. Observă că instalaţia de aer condiţionat funcţiona şi că toate uşile şi ferestrele erau deschise. De afară se auzeau zgomotele nopţii.

– Primii greieri, comentă Shannon, privind în jur la mobila confortabilă şi la biblioteca plină de cărţi şi reviste. Casa de oaspeţi era mică şi situată imediat în spatele porţilor de fier care străjuiau drumul ce ducea la clădirea principală.

– Primii ce? El stătea acolo, sprijinit în baston şi privind-o curios, întrebându-se parcă pentru ce venise.

– Greieri. Întotdeauna pot fi auziţi pentru prima dată cam în perioada aceasta. Îmi place cântecul lor, deşi este şi puţin trist. Înseamnă că mai este ceva până la sfârşitul verii.

– Oh. El păru să cugete la aceasta, după care spuse: Ei bine, luaţi loc acum. Doriţi ceva de băut?

– Oh, nu. Mulţumesc, oricum.

– Poate nişte vin alb?

– Ei bine... puţin. Foarte puţin, vă rog.

Ea se aşeză pe un scaun, ca pentru a-i arăta că nu intenţionează să stea mult, şi întrebându-se cât de tare îl deranjase cu venirea ei. El şchiopătă spre arcada micuţei bucătării şi începu să caute pahare. Chiar şi cu baston şi cu piciorul înţepenit, se putea distinge o anumită graţie în mişcările lui, observă Shannon.

– Cred că de fapt am venit ca să-mi cer scuze, spuse ea. Aşa că asta am să şi fac. Mă tem că am fost prea puţin amabilă azi.

El zâmbi uşor, în timp ce umplea paharele.

– După cum vedeţi, am supravieţuit.

– Este din cauză că în această meserie, în construcţii adică, este foarte greu pentru o femeie să fie acceptată. Probabil a fost o povară prea grea pentru mine.

– Probabil doar puţin prea grea. El îi aduse paharul, după care se întoarse la al lui. Şi vă mulţumesc, spuse el.

– Pentru că am spus asta? ei bine, chiar am simţit că ar trebui...

– Nu, nu pentru asta, o întrerupse el. Pentru că nu v-aţi oferit să mă ajutaţi cu vinul.

– Majoritatea fac asta, vreţi să spuneţi?

El aprobă din cap.

– Femeile în special. Sunt înclinate să mă ajute.

– Eu m-am gândit că sunteţi destul de capabil să vă descurcaţi singur.

– Aşa aţi fost şi dumneavoastră azi la muncă. Aşa că daţi-mi voie să mă scuz şi eu. Se ghemui pe canapea încetişor, întinzându-şi piciorul şi sprijinind bastonul alături. Shannon îi privi piciorul cu sinceră curiozitate.

– Încă mai aveţi dureri?

El se încruntă, iar Shannon se gândi că fusese poate prea directă. Dar răspunsul lui fu la fel de direct.

– Uneori.

– Veți mai face vreo operație?

– Nu. Doctorii mi-au spus că au făcut tot ce-au putut. Se pare că acum depinde de mine. Exerciții, și așa mai departe.

Ea dădu din cap și decise să schimbe subiectul.

– Credeam că poate Ken va veni azi să vadă cum am început treaba...

– A trecut pe aici mai devreme. Spunea că a vrut să treacă, dar a intervenit ceva. Oricum, pare să aibă deplină încredere în dumneavoastră.

Ea îl privi întrebător pe deasupra paharului.

– Vreo reacție la asta, domnule Marek?

El zâmbi și clătină din cap.

– Nu, nu. Am spus destul pentru o singură zi. Și, apropo, dacă această lucrare va dura așa de mult cum credeți, ce-ar fi să renunțăm la formalisme și să ne spunem pe numele de botez?

– E-n regulă. Griffin, nu-i așa?

– Majoritatea îmi spun Griff. Iar tu ești Shannon, nu?

– Da.

– De unde Dumnezeu ai făcut rost de un asemenea nume? Ken mi-a spus că familia ta se află aici de multe generații și că sunteți sută la sută yankei.

– Ei bine, e adevărat. Shannon zâmbi. Provine dintr-o călătorie pe care au făcut-o ai mei în Irlanda, cu un an înainte de a mă naște eu. Tata a vrut să vadă Dublin-ul, și mama de asemenea. Așa s-a întâmplat, adică să mă nasc exact atunci când în capul lui erau

încă amintirile din Irlanda, chiar dacă este sută la sută yankeu.

El dădu capul pe spate și începu să râdă, iar ea nu putu să nu observe lumina lămpii alunecându-i peste trăsături, peste fălcile puternice, subliniind noblețea chipului. Putea să-și imagineze ce-ar fi spus tatăl ei: „Construcție de bază foarte bună. Câteodată este vorba de un chip. De fapt, nu diferă prea mult de o casă..."

– O vreme n-ai practicat meseria de arhitect, spuse ea, încercând să se rezume la afaceri. Ți se pare greu s-o iei acum de la capăt?

– Nu atât de greu cum credeam. Recunosc că înainte am avut unele temeri. Iar apariția ta m-a dat complet peste cap. Mă tem că am reacționat exagerat.

– Iar eu mă tem că mi s-a oprit inima când Mickey m-a sunat și mi-a spus să preiau treaba, admise Shannon râzând. Am fost teribil de ocupată vara asta să termin diverse lucrări, pentru că știam că voi avea nevoie de mult timp pentru casa Warfield. Și încă mai am o restanță, pe doamna Bates care nu se poate hotărî. La ea a trebuit să merg în seara asta. A trecut de la verde la violet de mai multe ori, iar în seara asta vorbea despre culori calde, și sfârșitul nu se întrevede încă.

– Și probabil tu ești făcută vinovată de indecizia ei?

Shannon se gândi ce simplu și plăcut putea fi să discuți cu el când nu se apăra.

– De unde știi?

– Ken spune că îi vei redecora toată casa, nu numai bucătăria.

– E destul de deteriorată. De câțiva ani nu mai locuiește nimeni în ea. Știi ce urmări are asta pentru o casă.

El aprobă din cap, gânditor.

– Am observat că în sufragerie ar fi nevoie de ceva muncă.

– Pereții vor trebui refăcuți. O parte se va realiza în timpul construcției. Am angajat deja oameni să facă treaba preliminară. I-am promis lui Elaine că se vor putea muta înainte de venirea iernii, și aș vrea să mă țin de cuvânt.

– Vei fi nevoită să muncești mult.

– Ei bine, o voi face.

El îi zâmbi.

– Oamenii angajați pentru fundație par să știe ce fac. Nici o mișcare inutilă n-am văzut la ei.

– Oh, firma Brodsky e grozavă. Și am găsit și niște tâmplari buni. Va lucra și Matt cu ei, până începe școala, desigur.

– Bănuiesc că intenționează să se alăture și el Companiei.

– Da. A rămas de lămurit numai problema minoră a facultății, dar încă lucrăm la asta...

Conversația decurgea atât de alert și plăcut, încât o oră trecu aproape fără ca Shannon să-și dea seama. În momentul în care se uită la ceas, era aproape ora zece.

– Oh, Doamne, îmi pare rău. N-am vrut să stau atât de mult. Dacă eşti la fel de obosit ca mine, atunci înseamnă că vrei să te culci devreme.

El o privi lung ca şi când ar fi vrut să-şi dea seama de ceva. Privirea lui era cercetătoare, iar ea o simţi plimbându-i-se de-a lungul întregului trup.

– Ştii, e ciudat, spuse el în sfârşit. Eram obosit înainte să vii tu, pur şi simplu frânt. Acum... acum mă simt mult mai bine.

– Îmi pare bine, spuse ea încet. Îl privi cum se întinde după baston şi văzu grimasa obişnuită aşezându-i-se pe chip când se ridică de pe canapea. Se gândi să-i spună că nu-i nevoie s-o conducă, dar îşi înghiţi cuvintele, ştiind că lui i-ar displace.

Se îndreptară împreună către uşă, iar el se întinse s-o deschidă. Pentru o clipă, braţul lui atinse uşor mâna ei. Apropierea lui deveni deodată caldă şi vibrantă, o prezenţă care-o făcu pe Shannon să simtă nişte zvâcnituri ciudate, ca nişte fluturi zburând şi străbătându-i tot trupul.

– E mult mai plăcut să fim prieteni decât duşmani, spuse el aplecându-se şi sărutând-o uşor. Era un sărut prietenesc, uşor şi aproape indiferent, genul de sărut potrivit unei cunoştinţe. Dar Shannon simţi cu uimire aripile fluturilor zbătându-se mai puternic înlăuntrul ei. *Atenţie, atenţie,* auzi ea o voce din adâncul ei, *nu face mai mult decât a intenţionat el să obţină.*

– Ştii, am fost întotdeauna cea mai înaltă fată de la mine din clasă.

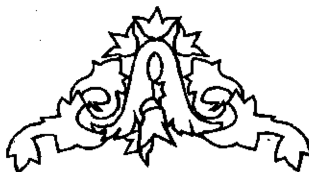
– Serios? Chipul lui se afla în umbră când o privi.

– Da. La doisprezece ani aveam un metru șaizeci și cinci. După aceea n-am mai crescut nici un centimetru. Niciodată nu m-am simțit prea scundă decât alături de bărbați foarte înalți.

– Bine. Mă bucur. Hai să păstrăm atunci partea frumoasă. El se aplecă din nou și-și lipi gura de a ei într-un sărut din ce în ce mai intens și mai senzual. Apoi, amândoi realizară în aceeași clipă ce făceau și se îndepărtară unul de celălalt.

– Noapte bună, murmură Shannon grăbită. Ne vedem mâine.

CAPITOLUL IV

– Ştii ce-o să facem? O să astupăm cu nişte pietriş şi moloz, spuse Theodore Brodsky. Trebuie să astupăm bine înainte de-a începe să turnăm betonul.

Shannon aprobă din cap şi-şi adună toată energia ca să se poată concentra asupra cuvintelor lui Brodsky, făcând un efort considerabil să nu se uite tot timpul peste umăr, spre şosea, să vadă dacă nu apare camioneta lui Griffin Marek.

– Ancoreaz-o bine la peretele casei, comandă Brodsky. A făcut nişte planuri foarte bune. Ştie ce face, Marek ăsta.

Shannon îşi înclină capul, dar la auzul numelui lui simţi o căldură urcându-i în obraji. O asemenea laudă de la un om cu experienţă în construcţii era cu adevărat ceva, gândi ea. Avea de gând să-i spună şi lui. Lui Griff. Numele i se învârtea prin cap purtând farmecul noii intimităţi dintre ei. Apoi se reculese.

– Presupun că nimic din vechea fundaţie nu mai este utilizabil.

Stătea alături şi privea cum Stan Brodsky şi Matt trasau linii perfect drepte, folosind un metru de dimensiuni uriaşe.

– Ei bine, nu. Mai bine să aruncăm ce a mai rămas. Trage linia aceea mai aproape, băiete. Începi să încadrezi colțul de acolo chiar de unde ești.

Încă de când se luminase de ziuă și se trezise în acea dimineață, Shannon fusese pătrunsă de o stare de așteptare plăcută și totuși neliniștitoare. *Nimic nu s-a schimbat,* își spuse ea cu severitate. Avea o treabă de făcut și se întâmplase să ajungă să lucreze împreună. Asta era tot. Totuși, aceste argumente ascundeau un adevăr mai adânc. *Totuși* se schimbase. Putea încă să simtă șocul acelui sărut din pragul ușii, să audă sunetele nopții și să perceapă aerul dulce și înmiresmat mângâindu-i fața. Mai mult, putea încă să vadă chipul lui, ușor în umbră, și să simtă parfumul lui masculin când se aplecase asupra ei. *E mult mai plăcut să fim prieteni decât dușmani,* spusese el blând. Iar propria ei reacție, pentru că într-adevăr reacționase puternic, fusese o surpriză pentru ea. Aceste amintiri o făceau să se simtă de șaisprezece ani, în loc de douăzeci și șase cât avea de fapt.

Aruncă o privire furișă la ceas în timp ce Theodore continua să vorbească, după care inima ei tresări puternic la auzul motorului unui camion care se apropia. Se forță să nu se uite și să-și îndrepte atenția către Theodore, aprobând din cap la cele arătate și explicate de el.

– Vom termina cofrajele azi; nu-i nici o problemă.

Auzi camionul oprindu-se și scrâșnetul cârjelor scoase afară.

– Numai că nu vreau să ne grăbim, spuse Theodore cu emfază. Cel mai rău lucru pe care-l poţi face este să te grăbeşti la începutul unei lucrări.

Ea asculta numai zgomotul cârjelor lui înaintând către locul unde se aflau.

– I-am spus asta fiului meu Stan de nu ştiu câte ori...

– Bună dimineaţa, Theodore, Shannon.

Inima ei tresări, după care bubuitul ei i-a înfundat urechile. „Oare auzeau şi ceilalţi?" se întrebă ea. Se întoarse spre el şi făcu tot posibilul să aibă un ton firesc:

– Oh, bună, Griff.

Stătea acolo, sprijinit în cârje, purtând un tricou curat, dar decolorat şi nişte blugi groşi, de lucru. Ochii lui albaştri, pătrunzători, o scrutau în lumina soarelui. Înclină uşor din cap, după care se întoarse către Theodore.

– Trasezi deja liniile, văd. Înseamnă că azi vei termina şi cu cofrajele. Avea deodată o voce rece, un ton potrivit pentru afaceri. Ochii lui Shannon se împăienjeniră cu nelinişte când îl privi.

Theodore spuse:

– Bună, Griff. Te descurci mai bine pe chestiile alea decât aş face-o eu, trebuie să recunosc. Arătă spre cârje. Ei bine, da. Suntem aproape gata să începem cu cofrajele. Numai că, aşa cum tocmai îi spuneam şi lui Shannon, e mai bine s-o iei mai uşor la început, decât să te trezeşti mai târziu că ai greşit.

Dacă faci un singur calcul greşit, eşti nevoit să plăteşti mai încolo. Aşa-i?

– Sunt întrutotul de acord, spuse Marek. Ochii lui se opriră o clipă asupra lui Shannon, dar nu era pic de căldură în ei, nici o undă de tandreţe sau amintire. Păreau mai mult gri decât albaştri, ca marea iarna. Nu e bine să te grăbeşti niciodată, spuse el aspru. Poţi calcula greşit, mai ales la începutul drumului.

– Da, aşa este, spuse Shannon cu o voce glacială şi apoi se întoarse. Înghiţi în sec şi porni către Stan Brodsky şi Matt, care încă mai trasau linii. Lacrimile o orbeau şi deci şi le şterse repede. Era culmea să se simtă ca la şaisprezece ani. Ce fel de vis ridicol avusese în cap? Căldura unei frumoase nopţi de vară, un sărut de noapte bună? Acestea cu siguranţă că nu constituiau promisiuni pentru o relaţie pe termen lung. *Este mai plăcut să fim prieteni decât duşmani.* Parcă auzea din nou aceste cuvinte, dar îşi scutură capul cu hotărâre pentru a scăpa de ele.

Îl auzi pe Matt strigând-o:

– Hei, Shannon, bulgărele ăla de noroi mă împiedică să trasez linia. Vrei să-l dai la o parte, te rog?

Shannon îşi luă avânt şi lovi cu piciorul bulgărele, împrăştiindu-l în toate direcţiile. Apoi se trase un pas înapoi, cu inima bătându-i cu putere din cauza enervării. Stan şi Matt se holbau la ea.

– Hei, te-ai gândit vreodată să faci carieră de fotbalist profesionist?

– Fantastic! spuse Ken Warfield. Aş putea spune că este un adevărat progres. El, Elaine şi băieţii lor apăruseră pe şantier târziu în acea după-amiază, iar acum Ken stătea cu mâinile în şolduri şi admira matricea din placaj care îngrădea acum locul unde avea să fie turnată fundaţia. În spatele lor, pe pajiştea din faţa casei, cei doi băieţi se jucau şi se hârjoneau.

– Ei bine, alţii poate ar fi lucrat mai repede, observă Theodore Brodsky aprinzându-şi pipa, dar eu am spus întotdeauna că pentru prima parte trebuie să-ţi rezervi tot timpul. Îl luă de o parte pe Ken şi începu, din nou, să-i explice vederile lui asupra primelor stadii ale oricărei lucrări.

– Îmi place la nebunie! exclamă Elaine entuziasmată. Va fi pur şi simplu minunat, Shannon.

– Deja poţi să-ţi dai seama? Shannon zâmbi şi o îmbrăţişă pe Elaine.

– Sigur că pot, insistă Elaine hotărâtă. Deja pot să mi-o imaginez. Şi în plus, am văzut profilul minunat făcut de Griff. Ken are perfectă dreptate, Griff... el a spus că avem nevoie de tine şi aşa a fost, îşi îndreptă ea apoi entuziasmul către Marek, care se afla la câţiva paşi de ele, sprijinit în cârje.

– Ei, de fapt nu prea e nevoie de mine aici, pe şantier, protestă el. Tot ce fac eu este să-i încurc. Este de prisos ca arhitectul să se învârtească în zonă, mai ales când este vorba despre unul cusurgiu. Dar n-am altceva mai bun de făcut şi nici unde să mă duc, aşa că vin în continuare pe şantier şi încerc să nu stau în drumul nimănui. Lucrarea se află pe mâini bune, asta

pot să-mi dau seama. Dar îmi place totuşi să asist. Evită să se uite spre Shannon, care-şi ţinu privirea în pământ.

Ken reuşise să scape de Brodsky şi li se alăturase la timp ca să audă ultima remarcă a lui Marek.

– Ţi-am spus eu, bătrâne, că Shannon West va fi o surpriză pentru tine? N-am avut dreptate?

– Într-adevăr, ai avut, spuse Marek egal, dar tot neprivind în direcţia ei. Se pricepe bine la ceea ce are de făcut...

Shannon, care se simţea jenată să constituie subiectul lor de discuţie, observă privirea lui Elaine alunecând înţeleaptă de la Marek.

– Ei bine, atunci, continuă Ken cu stângăcia specifică bărbaţilor în astfel de situaţii, înseamnă că nici unuia din voi n-o să-i pară rău dacă noi vom pleca pentru două sau trei săptămâni.

– Plecaţi? întrebă Shannon, simţindu-se brusc înspăimântată, fără însă a-şi da seama de ce.

– Mama şi tata sunt la casa lor de la Cape, explică el. Spuneau că vor să ducem copiii pe la ei înainte de sfârşitul verii. O să trecem pe la ei, dar Ed Padgett a propus să facem o croazieră cu iahtul lui. Cum mama şi tata s-au oferit să aibă grijă de copii, ne-am gândit...

– Dar vom putea lua legătura cu voi? îl întrerupse Shannon. Adică în cazul în care trebuie luată o decizie, sau făcută vreo schimbare. N-aş vrea să...

Elaine îi luă vorba din gură.

– Shannon, tu ştii mai bine decât mine ce trebuie făcut şi îmi cunoşti gusturile. Noi avem deplină

încredere în tine. În plus, poţi să te mai sfătuieşti cu Griff. Minţile voastre reunite pot rezolva orice problemă mai bine decât am face-o noi.

Shannon nu privi în direcţia lui Marek. „Minţile voastre reunite“, suna mult prea intim, iar ea bănuia că el se simte jenat.

– Ei bine, atunci, spuse ea repede, mai bine mai aruncă o privire în camera de zi şi asigură-te că ai luat cea mai înţeleaptă decizie în legătură cu amplasarea căminului. Nu pot garanta că este lemn de nuc sub vopseaua de pe pereţi, dar am o bănuială că ar putea fi...

Cele două femei erau gata să intre în casă când o maşină sport italienească, albastră şi strălucitoare, parcă în spatele maşinii lui Ken.

– Salut! Era Claudia Warfield cea care coborî din maşină, o imagine strălucitoare, în nişte pantaloni de un alb orbitor, sandale şi o bluză verde foarte decoltată. Veniţi să vedeţi!

– Ce Dumnezeu...? spuse Elaine întorcându-se, iar Shannon îl auzi pe Ken bolborosind:

– Ce-a mai putut face şi acum?

– Scuză-mă o secundă, Shannon. Elaine i se alătură lui Ken, şi amândoi porniră în direcţia Claudiei. Marek îi urmă ceva mai încet. Shannon privi scena o clipă, după care se întoarse repede şi se grăbi să ajungă în spatele casei, unde Matt îndepărta noroiul din spaţiul amenajat pentru fundaţie, iar cei doi Brodsky ancorau cu grijă cofrajul ca să reziste la cele câteva tone de beton care urmau să fie turnate în el.

Shannon îi privi cum lucrează, auzind vocile îndepărtate crescând în intensitate, pe măsură ce cei aflaţi în faţa casei se apropiau. Vocea Claudiei, înaltă şi emoţionată, spunea:

– Ei bine, am fost impulsivă, recunosc, dar multe din cele mai bune decizii ale mele au fost luate sub efectul unui impuls de moment. Nu-mi place să cântăresc prea mult. Când cei de la garaj mi-au spus că are ceva la sistemul de transmisie... nu ştiu prea bine ce..., şi mi-au spus că va fi teribil de scumpă reparaţia, m-am hotărât pe loc. Era în vitrină şi de câte ori treceam pe acolo, simţeam o nevoie dureroasă s-o am. Şi în plus, ştii, se potriveşte cu noua mea slujbă. Sunt eu în persoană, asta vreau să spun.

„Eşti tu şi banii familiei Warfield", gândi Shannon furioasă, întrebându-se pentru a nu ştiu câta oară cum putea o persoană atât de plină de bun simţ cum era Ken să fie înrudită cu cineva de tipul Claudiei. Încercă să nu se mai gândească şi se întoarse cu toată bunăvoinţa şi graţia pe care reuşi să şi le adune.

– Ei, deci aici este, marele proiect, spuse Ken indicând groapa pentru fundaţie. Claudia, ţi-o mai aminteşti pe Shannon West, nu? Ea este şeful de şantier. Shannon, a trecut ceva timp, dar sunt sigur că ţi-o aminteşti pe sora mea.

Shannon reuşi să surâdă cât putu ea de drăguţ.

– Da, desigur. Bună, Claudia.

Claudia reuşi să pară uşor zăpăcită ca şi când n-ar fi recunoscut-o imediat pe Shannon, după care spuse:

– Oh, desigur. Familia West. Îmi amintesc acum. Nu-i așa că aveai o grămadă de frați frumoși?

– Și acum îi mai am, spuse Shannon. Unul dintre ei este chiar aici. Indică spre Matt, care arăta bronzat și frumos în pantalonii lui scurți, dar cu nasul în vânt care deja începuse să se cojească. Sunt sigură că-l cunoști pe Matt. Este prieten cu fiul tău.

Matt făcu un semn cu mâna.

– Salut, doamnă..., ezită el. Salut.

– Oh, desigur. Bună, Matt. Și te rog, spune-mi Claudia. Shannon avu impresia clară că era furioasă pentru că i se amintise că avea un fiu aproape matur. Ochii ei verzi se opriră o clipă, plini de răceală, asupra lui Shannon, dar în clipa următoare le zâmbea celor doi Brodsky admirându-le munca.

– Desigur, orice ar reprezenta o îmbunătățire. Adică vreau să spun că pur și simplu nu puteam să sufăr vechea casă. De câte ori veneam aici s-o vizitez pe bunica, mă simțeam ca într-un mausoleu. Oh, scuză-mă, Elaine dragă. Știu că ție și lui Ken vă place. Și sunt convinsă că odată ce Griff îi va aduce modificările necesare, va fi bună pentru un spectaol. Asta voiam să spun când am spus „îmbunătățire". Iar el este exact bărbatul potrivit pentru asta! Îl privi pe Marek cu ochii plini de admirație. Este absolut fantastic!

– Tocmai le spuneam lui Griff și lui Shannon despre planul nostru de a ne lua o mică vacanță, spuse Ken.

Claudia se replie imediat.

– Oh, amândoi meritaţi asta. Sunt sigură că vă veţi distra grozav. Şi nici pentru Griff nu trebuie să vă faceţi griji, pentru că promit solemn să am eu grijă de el. Strânse uşor braţul lui Griff şi-i aruncă lui Shannon o privire scurtă, dar care reuşi s-o cuprindă din cap până-n picioare. Şeful de şantier? continuă Claudia cu voce mirată, ca şi când abia atunci ar fi înţeles cuvintele lui Ken.

– Da, de ea depindem cu toţii, spuse Elaine loială. Ea ştie ce vrem, mai bine decât noi înşine.

– Fascinant, murmură Claudia ca şi când ar fi examinat o şosetă de la un metru distanţă. Ei bine, fiţi atenţi, continuă ea repede, n-am venit aici *numai* ca să vă arăt noua mea maşină. Adică, am mai făcut şi altele azi de dimineaţă. I-am pisat fără ruşine pe şefii postului de televiziune şi cred că în cele din urmă i-am convins să facem o nouă serie de emisiuni... sau segmente de emisiuni, pentru că ceea ce vreau eu de fapt, este să fie prezentate la ştirile de la ora şase. Istoria Thornton-ului. Câteva imagini ale oraşului şi ale caselor care au fost construite aici în trecutul îndepărtat, şi câteva din cele renovate, şi aşa mai departe. Vom începe cu aceasta. Făcuse anunţul după o pauză teatrală, şi apoi continuă: Voi aduce aici o echipă cu o minicameră de luat vederi, ca să filmăm ce s-a făcut deja, îi vom lua un interviu atrăgătorului arhitect...

– Oh, nu ştiu..., spuse Marek cu îndoială în glas.

– Cum adică, nu ştii? întrebă Claudia plină de indignare, dar strecurându-şi mâna sub braţul lui.

Sigur că te vom filma. Va fi minunat! Lumea este foarte interesată de asemenea lucruri, aşa că sigur va fi un succes. Griff, tu şi cu mine vom stabili toate detaliile. Vom aduce o echipă să filmeze turnarea fundaţiei şi câteva interioare. Apoi mai târziu, în cursul lunii, vom arăta cât de mult a evoluat treaba. Termenul este în ultima săptămână a lui august, iar noi vom face câteva secvenţe până atunci.

– Depinde de Ken şi Elaine, spuse Marek ezitant.

– Oh, vor fi încântaţi, nu-i aşa, dragilor? murmură dulce Claudia.

Ken şi Elaine se uitară unul la celălalt, iar Ken spuse:

– Ei bine, cred că într-un fel... îmi place ideea de a-i încuraja pe alţii să restaureze vechile case istorice şi nu să le dărâme pur şi simplu. Oricum, noi nu vom avea parte de toată gălăgia, aşa că, în fond, pentru noi nu contează.

– Tu eşti de acord, Shannon? întrebă Elaine temătoare. Adică, n-aş vrea să-ţi îngreuneze cu ceva munca.

– Sunt de acord, Elaine. Nu cred că mă va deranja cu ceva, o asigură Shannon, încercând să nu lase să se simtă în vocea ei adevărata disperare pe care i-o provocase gândul la veşnicele vizite ale Claudiei pe şantier.

– Ei bine, e clar. Vedeţi? spuse Claudia încântată. Totul e aranjat.

Cei doi băieţi care se alergaseră unul pe celălalt pe pajişte scoţând nişte chiote sălbatice, se luaseră

acum la trântă. Ken se duse şi-i despărţi, strigându-i lui Elaine:

– Cred că ăştia doi au nevoie de o baie în piscină... sau în cadă, poate.

– Piscină! strigară copiii.

Elaine spuse:

– Oh, bine, am să vin. Arată grozav, Shannon, Griff. Sunt absolut încântată. Te sun eu mai târziu, Shan. Oh, în legătură cu lambriurile, fă ce crezi că este mai bine. Ne vedem acasă, Claudia?

– Da, dragă, sigur. Am să încerc să-l tentez pe Griff să facă o mică plimbare cu mine cu noua mea maşină. Am să reuşesc să te conving, Griff, nu-i aşa?

El o privi cu îndoială.

– Nu sunt sigur. E o maşină cam scundă pentru picioarele mele lungi şi pentru cârje.

În ochii verzi ai Claudiei apăru o undă de îngrijorare.

– Nu-ţi face probleme, Griff. Am să mă asigur că stai cât se poate de comod.

Făcând o mişcare bruscă, Shannon se întoarse şi plecă de lângă ei. Nu privi înapoi până ce nu fu sigură că porniseră deja către şosea. Apoi văzu cum Claudia mergea alături de el încet, un monument de solicitudine, privindu-l plină de seriozitate şi discutând cu el. Shannon auzi ce spunea:

– Ştii, mai este ceva ce-aş vrea să discut cu tine, în afară de problema filmărilor cu casele istorice. Ceva total diferit şi cu adevărat neobişnuit. Ce-ar fi

să vin să te iau mai târziu, la cină, ca să putem discuta despre asta?

*
* *

O cutie cu inscripția „Fragil" se afla la ușa lui Shannon, când ea ajunse acasă. Îi era cald și se simțea teribil de obosită și deprimată. Începutul unei munci noi o înviora de obicei, și nu-i plăcea deloc modul în care o afecta acest început de acum. Luă cutia și, curioasă, intră cu ea în casă. Când o deschise, văzu ceva învelit bine în hârtie și bucăți de pânză. Despachetă cu mare atenție obiectul. Era un cocoș din sticlă, așezat pe un piedestal. Era și un bilet pe care recunoscu scrisul grăbit al mamei ei.

„Am vrut să ți-l dăruiesc aseară, dar n-am mai avut ocazia. L-am cumpărat ieri, de la expoziție. M-am gândit că i-ar sta bine la tine acasă."

Shannon se grăbi să telefoneze.

– Mami? Îmi place la nebunie.

– Așa mă gândeam și eu. Pune-l lângă fereastră ca să bată lumina în el.

– Este din sticlă de Sandwich, nu?

– Da, și n-ai să ghicești niciodată cum se numește. Un capriciu.

– Cum adică? Și oricum, cât este de vechi?

– Cam din 1820, cred. Ei bine, majoritatea obiectelor făcute de vechii lucrători din sticlă erau foarte funcționale, dar, câteodată, unii făceau câte

ceva numai ca să-şi arate măiestria. Şi aceste obiecte se numeau capricii.

– Oh, îmi place până şi numele. Mulţumesc, mamă. A fost o surpriză tare plăcută.

– Merg bine lucrurile la slujbă, nu-i aşa?

Shannon simţi o uşoară undă de îngrijorare în vocea mamei ei.

– Da, bine. Doar că sunt transpirată şi obosită.

Doamna West tăcu o clipă, după care schimbă subiectul.

– Matt tocmai a intrat pe uşă. Spune că vei apărea la televizor pe la sfârşitul lunii.

– Băiatul ăsta are nişte urechi uluitoare. Nimic nu-i scapă. Shannon zâmbi când spuse asta, dar chiar aşa, zâmbind, simţi ceva iritându-i nervii. Este o idee a Claudiei Warfield.

– Aşa mi-a spus şi Matt. Pare destul de impresionat.

– Ei bine, da, face impresie, replică Shannon cu o voce puţin cam acră. Lucrează pentru televiziunea locală, postul Danforth. Încă n-am văzut emisiunea ei.

– Îmi amintesc de ea, spuse Abigail West gânditoare, dar nu-şi continuă ideea. Ei bine, adăugă ea, vizitează-ne cât mai curând, draga mea.

– Aşa am să fac, mamă.

O jumătate de oră mai târziu, după ce făcuse duş şi se schimbase, Shannon intră desculţă în camera de zi şi deschise televizorul. Erau ştirile locale, după care urmau de obicei cele din lume. Ascultă puţin

neatentă, în timp ce-şi pregătea un hamburger şi o salată în bucătărioara alăturată. Cinele mondene nu erau pentru cei ce lucrau în construcţii, gândi ea. Când se întoarse în camera de zi cu tava de mâncare, tocmai era vorba despre o întrunire publică legată de lărgirea unor străzi, care dăduse naştere unui adevărat scandal. Urmă o reclamă, şi apoi:

– O nouă emisiune care a devenit una dintre cele mai apreciate, „De jur-împrejur“ cu Claudia Warfield.

Shannon văzu o Claudie reţinută şi zâmbitoare, strălucitoare în rochia din mătase albastră, cu părul blond coafat impecabil şi cu un machiaj perfect. Discuta cu preşedintele societăţii istorice locale, un bărbat chel şi corpolent care se căznea evident să-şi stăpânească emoţia în momentul în care Claudia îl prezentă. Cei doi se aflau pe treptele primăriei din Thornton.

– Deci chiar şi primăria noastră este un monument istoric, nu-i aşa, domnule Desmond? întrebă ea.

– Da, desigur, domnişoară Warfield...

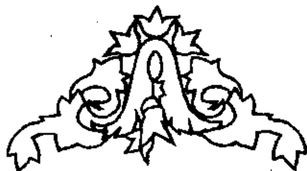
– Ne puteţi spune câteva cuvinte despre istoria acestei clădiri?

Emisiunea fusese cu siguranţă înregistrată mai devreme, gândi Shannon. În acel moment, Claudia se afla probabil cu Griffin Marek într-un restaurant luxos. Sau poate se schimbase tocmai pentru cină, acea cină unde aveau să discute despre noua şi măreaţa ei idee. Poate tocmai îi striga: „Eşti îmbrăcat, Griff? Vino şi aruncă o privire...“ Sau poate răspunsul la această întrebare n-o interesa deloc pe Claudia.

– Sperăm că vom putea să vă prezentăm mai multe clădiri vechi din Thornton în săptămânile care vor urma, spunea Claudia. Shannon luă telecomanda. Case care au rezistat timpului, multe dintre ele în curs de renovare...

Shannon închise televizorul şi continuă să mănânce în silă, fără să mai simtă gustul mâncării.

CAPITOLUL V

– Ai grijă să-ţi continui exerciţiile cât timp suntem noi plecaţi, îi spuse Elaine atentă. Dacă vrei, poţi să foloseşti camera de gimnastică a lui Ken. Sauna şi tot echipamentul se află acolo. Vezi că aşteptăm să constatăm un adevărat progres la tine când ne vom întoarce.

– Bine, bine, promit, fu Marek de acord, zâmbindu-i. Grija maternă a lui Elaine era imposibil de respins. Ken şi Elaine se opriseră la vechea casă pentru o ultimă vizită înainte de plecare.

– La ce oră porniţi mâine? întrebă Shannon.

– Imediat ce ne trezim, replică Elaine. Înainte de mijitul zorilor, cred. Totuşi ne bucură că am putut asista la această primă etapă a lucrării.

Betonul fusese turnat în cofraje, iar acuma Matt şi cei doi muncitori îl aranjau.

– Nu-i aşa că-i minunat? întrebă Elaine cu răsuflarea tăiată.

Pentru Shannon era minunat. Vederea betonului curgând în cofraje, în acea dimineaţă, o făcuse să sară în sus de bucurie. Momentul acesta reprezenta întotdeauna primul pas important, fiind momentul

în care treaba intra, de fapt, pe făgaşul ei. Zâmbi gândindu-se la asta. Probabil nu multe fete se simţeau aşa de fericite văzând betonul curgând.

– Sunt atât de emoţionată de toate astea, spunea Elaine. Ştiu sigur că va fi minunat şi abia aştept să locuiesc aici. Apoi o trase pe Shannon de o parte. Eşti sigură că nu te deranjează dacă plecăm o vreme din oraş?

– Nu, sigur că nu, Elaine. N-avem nici un motiv să ne aşteptăm să apară vreo piedică.

Vocea lui Elaine se transformă într-o şoaptă:

– Chiar mi-ar place să rămân aici şi să văd cum progresează lucrările. Dar Ken este teribil de încântat de iahtul lui Ed Padgett. Şi cum ştiu că tot anul nu se dezlipeşte de biroul lui... sunt sigură că ieşirea asta i-ar face bine. Lăsăm copiii la bunicii lor cât timp vom lipsi.

– Du-te liniştită şi distrează-te bine. Şi nu-ţi face nici un fel de griji.

Ken şi Marek se deplasaseră de cealaltă parte a fundaţiei unde se opriseră discutând, Ken indicând şi întrebând, iar Marek aprobând şi explicând. Elaine îi adresă lui Shannon o privire sinceră şi întrebătoare.

– Eşti sigură că nu te deranjează noua ideea a Claudiei? Mi s-a părut că atunci când a vorbit despre asta păreai puţin... ei, nu ştiu cum...

Shannon reuşi să-şi construiască un ton degajat.

– Dumnezeule, nu. Eu sunt întrutotul de acord. Aşa cum a spus şi Ken, este bine ca oamenii să devină

conștienți de valoarea imensă pe care o au aceste case vechi. Serios, nu mă deranjează. Se opri brusc, când realiză că exagera probabil, insistând atâta cu indiferența ei. Nu-i plăcu privirea cercetătoare a lui Elaine.

– Am crezut numai că ar putea fi ceva legat de Griff, poate chiar ceva între voi doi...

– Dumnezeule, nu! explodă Shannon atât de tare încât cei doi bărbați se întoarseră și priviră în direcția lor. Încercă să vorbească mai încet. A făcut niște proiecte grozave, desigur. Sunt foarte impresionată de ele.

– Nu la proiectele lui mă refeream, spuse Elaine sec. Credeam că ești *puțin* impresionată de *el*. Este foarte atrăgător...

– Sincer, n-am observat.

– Iar Claudia se comportă ca un adevărat tanc atunci când intră în acțiune. Desigur, ea îl cunoaște pe Griff de când lumea. S-au întâlnit prima oară pe vremea când Griff locuia în aceeași cameră de cămin cu Ken, la facultate.

Shannon nu se putu abține să nu zâmbească la descrierea făcută de prietena ei zveltei Claudia.

– Lasă, Elaine. Mergi și distrează-te. Griff și cu mine suntem colegi de muncă și atât. Și nici asta nu-i o relație prea strânsă. El și-a terminat partea, după cum l-ai auzit spunând. A rămas numai ca observator și sigur, e normal să vrea să-și vadă planurile executate corect.

– Ei, nimeni nu are îndoieli în privința asta când tu ești șeful șantierului. Și mă bucur că totul este în ordine. Nu eram prea sigură.

– Este sută la sută în ordine, o asigură Shannon. Încercă să ignore vocea interioară care o sâcâia. Sută la sută? Asta însemna totul. N-ar fi trebuit să folosească și cuvântul „aproape"? Și va ști oare de ce?

– Sper numai că D.B. se comportă cum trebuie, spuse Elaine gânditoare. N-am impresia că mama lui, Claudia, îl supraveghează așa cum ar trebui. Pare așa de indiferentă la tot ce face, unde se duce, la ce oră se întoarce. Câteodată sunt chiar îngrijorată din cauza lui.

Era tipic pentru Elaine să se îngrijească de D.B. mai mult decât propria lui mamă, gândi Shannon.

– Da, este o vârstă dificilă pentru un băiat. D.B. are șaptesprezece ani, la fel ca Matt, nu-i așa?

Avusese un ton indiferent, dar Elaine o privi lung și spuse:

– Are treizeci și șase de ani. Nu asta voiai să știi? Este cu patru ani mai mare decât Ken și Griff.

– Oh! Shannon simți că se înroșește.

– Cred că este ceea ce se numește o vârstă interesantă, comentă Elaine. Sigur, nu-i încă destul de bătrână ca să se poată numi o femeie în vârstă...

Dar destul de bătrână ca să fie sofisticată, gândi Shannon, și ca să fie o frumusețe după care să întorci capul. Destul de bătrână ca să fie experi-

mentată cu bărbații, dar fără s-o arate și să pară spontană.

– Mă întrebam numai, murmură ea.

*

* *

Casa proprie trebuia să fie un loc unde să te poți ascunde, gândi Shannon. Sau nu chiar să te ascunzi, dar unde să te simți în siguranță și să poți uita de grijile zilnice, unde te puteai reface pentru a întâmpina o nouă zi. Iar casa fusese întotdeauna un asemenea loc pentru ea; mai întâi, casa mare și caldă a părinților ei și mai apoi, propria ei casă, atât de mult a ei. Dar deja de câteva zile și nopți, casa nu-i mai oferea confortul și pacea adevărată de până atunci. Probabil era din cauza plecării celor doi Warfield. Când Ei erau în oraș și treceau adesea să vadă cum evoluează construcția, bucuroși și emoționați, nu-i era nici ei prea greu să rămână veselă, și să le împărtășească entuziasmul, ignorându-l pe Griffin Marek în majoritatea timpului. Când ei plecaseră, luaseră cu ei și ceva din entuziasmul ei. Mai mult, Marek devenise o prezență sâcâitoare, tot timpul în spatele ei, tot timpul cu un aer dezaprobator. Chiar dacă o critica pe tăcute, Shannon o simțea. Însă ceea ce o enerva cel mai tare era felul caraghios în care putuse să creadă, în acea seară când îl vizitase, că ar fi putut deveni prieteni. La acel sărut din ușă refuza să se gândească. Însemnase atât

de mult atunci şi părea atât de puţin acum. Mai puţin decât nimic, probabil, cel puţin din partea lui.

– Orice te-ar supăra, nu te lăsa înfrântă, îi spusese mama ei într-o zi când Shannon trecuse pe la ea direct de la muncă.

– Ce vrei să spui?

– N-ai un aer prea mulţumit, spuse simplu Abigail West.

Shannon oftă.

– Pur şi simplu nu reuşesc să găsesc calea de a mă înţelege cu bărbatul ăsta.

– Domnul Marek? Shannon aprobă din cap. Totuşi, nu-i decât o relaţie profesională, nu-i aşa? Ar trebui să te poţi descurca.

– Cred că...

– Sau e puţin mai mult decât o relaţie profesională?

– Nu, nu. Sau, cel puţin din punctul lui de vedere.

– Dar din al tău?

Shannon traversă bucătăria şi privi pe fereastră.

– Ei bine, eu crezusem că nu-i numai atât. Câteodată pare să fie mai mult. Adică, poate fi uneori atât de cald şi prietenos, pentru ca imediat după aceea să se transforme într-un străin.

Doamna West împăturea nişte prosoape de bucătărie pe care tocmai le adusese de afară, de pe sârmă.

– Iarna le usuc în casă, spuse ea. Dar în zilele frumoase ca aceasta îmi place să le atârn afară la soare. Este altfel decât ceilalţi?

Shannon se întoarse de la fereastră.

– Care ceilalţi?

Doamna West presă teancul de prosoape frumos împăturite.

– Toţi ceilalţi, Harry Pickett, care s-a ţinut de capul tău la facultate. Johnny Simmons, cel care te-a învăţat schi nautic vara trecută. Fred, acela cu care mergeai la Boston, la concerte.

– Fred Sanders.

– Sau prietenul acela al lui George, acela pe care l-a invitat de Crăciun? Tu şi cu el păreaţi să vă înţelegeţi destul de bine.

– Îmi plăceau, recunoscu Shannon. Fiecare dintre ei, în alt fel. Doar că nu erau cu adevărat *importanţi* pentru mine. Adică, nu aşa cum...

Ridică neajutorată din umeri, iar doamna West îşi înclină capul într-o parte, privind-o atent.

– Şi acesta este?

– Oh, nu! Doamne, nu, se grăbi Shannon să răspundă. Lasă-mă să te ajut cu prosoapele alea, mamă.

Poate din cauza proastei dispoziţii din acele zile, mai toate lucrurile păreau să meargă şi ele prost. Unele probleme reuşea să le discute cu Mickey când acesta venea acasă de la Danforth, chiar pe perioade foarte scurte.

– Cum adică necazuri? o întrebase Mickey o săptămână mai târziu şezând la masa din bucătăria din vechea casă, cu o cană de cafea în mâinile puternice. Vizavi de ei, şedea Norman West senior, ascuns în spatele unui ziar. Am trecut pe acolo chiar

acum, şi arată grozav. Fundaţia este terminată. Puteţi începe. Ai cel mai bun tâmplar din oraş. Nici nu puteai să te descurci mai bine.

– Ştiu asta. Numai că nu mai am tâmplarul, răspunse Shannon posomorâtă.

Domnul West lăsă ziarul.

– Credeam că totul e aranajat. N-a lucrat la voi toată săptămâna asta?

– Domnul Hedley mi-a telefonat aseară, spuse Shannon. Frank a alunecat la duş şi s-a lovit la coloană. Abia se poate mişca, aşa spunea. Aşa că îl am doar pe ajutorul lui. Ţi-l aminteşti pe Aaron Lumley? Bineînţeles, îl ajută şi Matt...

– Mickey se încruntă. Era o versiune mai matură a lui Matt, înalt şi puternic, deşi cu o blândeţe înnăscută.

– Asta-i rău. Regret şi eu. Totuşi, Aaron este destul de competent.

– Competent, dar nu excepţional. Cred sincer că Matt este aproape la fel de bun ca el. Va merge teribil de încet.

– Am să dau câteva telefoane, poate găsesc pe altcineva.

– Nu te mai obosi. Am pierdut ieri seară două ore la telefon. Ajutoare, din belşug, dar nu cei mai pricepuţi, iar eu de aceştia am nevoie pentru o asemenea lucrare.

– Pentru orice lucrare, murmură domnul West.

– Bine, mai există şi piedici, spuse Mickey calm. În meseria asta fiecare se confruntă şi cu neprevăzutul.

– Da, numai că nu suport să-i dezamăgesc pe cei din familia Warfield.

– Ken şi Elaine vor fi rezonabili. Vor înţelege dacă va dura ceva mai mult decât se aşteptau. Mulţumeşte Domnului că n-ai de a face cu oameni politici ca mine, spuse Mickey zâmbind. Shannon oftă şi reuşi să zâmbească şi ea. Mickey avea un fel miraculos de a minimaliza orice problemă.

– Dar cu chestia cu televiziunea ce este? întrebă Mickey. Am auzit că o să aveţi parte de ceva publicitate locală.

Shannon aprobă din cap, dar simţi cum chipul i se crispează. Claudia şi operatorul ei fuseseră la şantier aproape în fiecare zi, enervându-i pe toţi, ba aşezându-se, ba agitându-se, privind din toate unghiurile. Luau imagini ale primelor stadii ale construcţiei pentru a le folosi mai târziu, când aveau să înceapă emisiunile propriu-zise. Claudia reuşise să-l păstreze pe Griffin Marek tot timpul lângă ea, cerându-i părerea, cerându-i explicaţii, ridicând mereu mâinile şi formând un cadru ca cel al camerei de luat vederi. „Ce părere ai despre unghiul ăsta, Griff?" Trupul i se mlădia graţios către el. „Uite, priveşte peste umărul meu." Ochii ei îi căutau pe ai lui, plini de admiraţie.

– Mi-o amintesc pe Claudia Warfield, spuse Mickey gânditor. Trebuie să fie cam de aceeaşi vârstă cu Norm junior. A fost cu noi în liceu, dar deodată s-a mutat la o şcoală particulară. Apoi s-a căsătorit cu un tip din Dartmouth.. parcă Brown îl chema.

Oricum, știu că tipul avea o grămadă de bani. După aceea a născut un băiat...

– Și a mai avut încă doi soți, adăugă Shannon.

– Ei, încearcă până o nimerește, glumi Mickey.

Claudia încă mai încerca, gândi Shannon.

Totuși, în săptămâna următoare, Shannon începu să prindă curaj. Aaron Lumley nu era numai un bun meseriaș ci și unul tenace, dar ea era acolo ca să supravegheze, să încurajeze și să îndemne, iar Matt lucra chiar mai bine decât se așteptase. Începuseră să instaleze pardoseala și s-o fixeze cu plăci încrucișate din aluminiu. Mickey avusese dreptate. Într-un fel sau altul, totul avea să se rezolve.

Într-una din seri se întoarse acasă sfârșită, prea obosită chiar și ca să dea telefoanele pe care și le programase. Hotărî să le amâne până după duș și cină. Apoi avea să-l sune pe electrician. Trebuia să se asigure că avea să fie liber la momentul potrivit, așa încât ea să nu piardă deloc vremea așteptându-l. După aceea trebuia să ia legătura cu instalatorul pentru că avea de gând să înlocuiască vechile conducte de fier cu unele din cupru. Dorea să-l întrebe și dacă vechiul sistem de încălzire era potrivit pentru noua parte a casei.

După duș se îmbrăcă într-un trening albastru, își pregăti cina și se uită la știrile de seară. După căldura care fusese până atunci, o furtună puternică coborâse mult temperatura. Vântul puternic îndoia copacii și totul arăta ca un început de toamnă. Sigur, n-avea să dureze, dar lui Shannon îi amintea de termenul de

finalizare a lucrării. Acum o putea vedea pe Claudia Warfield, îmbrăcată în mătase galben pai, şi intervievând un crescător de câini de rasă de lângă Thornton.

– Spuneţi-ne câteva cuvinte despre miracolul naşterii acestor animale, domnule Bryan, spuse Claudia cu căldură. Shannon observă cum Claudia încerca să se ferească de entuziasmul unuia dintre câini care părea gata să înceapă s-o lingă pe faţă.

Shannon închise televizorul, se ridică şi coborî ca să dea telefoanele programate. Tocmai ajunsese în biroul ei când auzi soneria de la intrare. Cel care suna părea teribil de nerăbdător.

Stătea acolo, în uşă, sprijinit în cârje, cu gulerul cămăşii ridicat ca să-l apere de vântul care-i ciufulea părul, lipindu-i-l de frunte.

Chipul lui de obicei marcat de grimasa de durere familiară, era acum negru de furie. Sprâncenele îi erau apropiate, iar buzele încleştate. Surpriza ei iniţială fu repede înlocuită de presimţirea unui lucru neplăcut.

– Griff! intră. Ce s-a întâmplat...?

El nu răspunse, dar se căzni să treacă pragul. Înainte de a închide uşa, Shannon aruncă o scurtă privire la treptele înguste, încadrate de balustrade, care duceau spre biroul ei. Erau uşor de urcat pentru majoritatea oamenilor, dar pentru el...

– Trebuia să telefonezi, spuse ea. Aş fi venit eu la tine dacă era nevoie.

– Nu sunt total handicapat, spuse el nervos. Vocea lui suna sălbatic.

– Desigur Spuneam numai... Bine, ia loc, te rog.

– Mulţumesc, rămân în picioare. Ai proiectele la îndemână?

– Da, sigur. Chiar aici pe birou. S-a întâmplat ceva?

El se îndreptă repede către birou iar Shannon se grăbi să aprindă lampa de deasupra acestuia. El indică ceva cu mâna lui bronzată.

– Probabil n-ai observat că am specificat doi pe şase pentru încadrarea de aici.

– Da, sigur că am observat. Shannon se încruntă mutându-şi privirea de la proiect la el. Observă un muşchi al obrazului încordându-i-se. Marfa a fost deja livrată. Am verificat chiar eu. Căută pe masă până găsi o factură. Uite, aici. Pin alb obişnuit, de doi pe şase.

El o întrerupse cu asprime:

– Ei bine, tâmplarul ăla al tău, care pare să aibă mentalitatea unui ţăran idiot, a început să monteze material de doi pe patru.

– Oh, nu... Shannon îşi duse o mână la gură.

– Oricum, presupun că n-ar trebui să dau vina pe el. Nu e treaba ta să constaţi dacă sunt folosite materialele adecvate?

– Dar i-am spus! izbucni Shannon. I-am spus în mod special să folosească material de doi pe şase! Făcu o pauză şi înghiţi în sec, încercând să-şi controleze nervii. Trebuia să-i spun lui Matt. El şi-ar

fi amintit. Deodată simţul ei înnăscut al dreptăţii ieşi la iveală. Nu era drept să dea toată vina pe bietul Aaron Lumley. Mă tem că Aaron a folosit bucăţi de doi pe patru toată viaţa, spuse ea ceva mai calmă. Nu e genul care adoptă uşor ideile noi şi probabil i-a ieşit din minte imediat ce i-am atras atenţia. Îmi pare foarte rău. Dar poate fi remediat. Doar că s-a pierdut timp. Acest gând o făcu din nou să se enerveze.

– Te superi dacă te-ntreb unde erai când s-au întâmplat toate astea? întrebă el.

– Nu, sigur că nu mă supăr, replică ea. Am vrut să arunc o privire la instalaţiile de încălzire de la târgul de vânzări en gros de la Danforth. Am considerat că era necesar, deoarece aveam unele îndoieli legate de vechea instalaţie. Îmi pare foarte rău. Îmi asum întreaga responsabilitate pentru această greşeală.

El oftă adânc şi obosit, după care ridică o mână şi şi-o trecu prin părul ciufulit.

– Îmi dau seama că nu l-ai ales tu pe Aaron, spuse el cu o voce ceva mai normală. Doar că m-am enervat cumplit când am văzut, atâta tot. Urăsc ineficienţa şi munca neglijentă şi văzând asta încă de la începutul lucrării, mi s-a părut un semn rău pentru viitor. Cred că am reaţionat... prea dur.

– Şi ai avut impresia că nu s-ar fi întâmplat nimic dacă responsabil ar fi fost un bărbat? Gura lui Shannon se strâmbă într-un zâmbet ciudat.

El ezită puţin.

– Poate, recunoscu el. Cred că mi-a trecut prin cap. Şi n-a fost drept. Aaron a greşit, nu tu.

– Responsabilitatea este a mea, spuse ea ferm. Dar te rog, nu-ţi face griji din cauza asta. Vom remedia totul mâine dimineaţă.

El se întoarse de lângă birou şi ezită o clipă ca şi când n-ar fi ştiut ce să facă mai departe.

– *Acum,* vrei să stai jos? întrebă ea, încercând să zâmbească.

– Mulţumesc, dar odată aşezat nu-mi vine să mă mai ridic. Ridicatul ăsta mă face să nu mă mai aşez. Mai bine aş porni spre casă.

– Poţi rămâne aşezat cât vrei, spuse ea. Am de dat doar câteva telefoane. Vreau să-l prind pe electrician ca să perfectăm contractul şi pe instalator să vedem ce părere are despre coş. Chiar şi în timp ce rostea aceste cuvinte prozaice – o discuţie despre instalaţii electrice şi de încălzire nu era deloc romantică, desigur – nu putea să nu fie conştientă de prezenţa lui fizică tulburătoare, de felul în care reuşea să umple mica ei locuinţă.

Puţin şovăitor, el spuse:

– Eu cred că actualul sistem de încălzire e bun. După părerea mea, are o capacitate destul de mare.

– Bun. Mă bucur că gândeşti aşa, pentru că dacă ţine, scutim o grămadă de bani.

– Mai bine cere totuşi părerea instalatorului. Deşi, eu cred că va merge aşa. Ezită din nou, după care spuse: Şi, regret că am ţipat la tine. Doar că atunci când constat greşeli stupide iar eu nu pot face nimic, mă întorc pe dos. Dacă aş fi putut lua un ciocan ca să remediez treaba, m-aş mai fi răcorit.

– Îmi dau seama cât îți este de greu. Nimic nu mă face să mă simt mai bine decât să pun eu însămi mâna să muncesc. Uite. Stai măcar o secundă aici, pe scaunul ăsta înalt. Nu-i greu să te așezi. Vreau să te întreb ceva. Era nehotărâtă. În ea avea loc un adevărat conflict interior. *De ce nu?* se întrebă ea, *cum pot să aflu dacă nu întreb?* De ce ai spus în seara aceea că ar fi mai plăcut să fim prieteni decât dușmani? De atunci te porți cu mine ca Jack Spintecătorul.

El își dădu capul pe spate și izbucni într-un râs spontan și puternic.

– Nu mi-am dat seama, spuse el. Ei bine, a sosit momentul confidențelor?

– Numai dacă vrei. Dar eu sunt curioasă.

– Bine. Totul e pentru că eu cred că e mai sigur... mai bine pentru mine, oricum... să nu încep o relație cu o femeie. Oricare ar fi ea.

– Eram noi în pericolul de a începe o relație?

El ridică din umeri.

– Eu credeam... că am putea fi.

Shannon simți cum o cuprinde mânia, în ciuda hotărârii ei de a rămâne calmă și rezonabilă. Atitudinea asta masculină condescendentă!

– Ei bine, liniștește-te, spuse ea cu o dulceață forțată. Începutul unei relații este ultimul lucru pe care mi-l doresc. Dar mă gândeam că dacă n-am mai mârâi atât unul la celălalt, am putea munci mai eficient. Numai dacă, desigur, nu crezi că asta ar reprezenta vreun fel de amenințare.

El părea acum mai degrabă amuzat.

– Sigur nu. Ce-ai zice de un armistițiu?

Shannon îl privi cercetătoare.

– N-ai o părere prea bună despre femei, nu? întrebă ea. Dar nu era adevărat, îi spuse o voce lăuntrică. Părea să aibă o părere foarte bună despre Claudia Warfield. Când erau împreună, el părea relaxat și fericit. Poate pentru că veneau din lumi asemănătoare. Claudia se născuse în bogăție și lux și avea o aură strălucitoare specifică celor ce lucrează în lumea spectacolului. Griff părăsise abia de foarte curând lumea sportivilor profesioniști, o lume în care adulația, banii și gloria erau singurele lucruri importante. Era normal ca ei să se simtă bine împreună, să discute degajați.

– De ce spui asta?

– N-ai prea făcut un secret din faptul că nu-ți convine că eu sunt șeful șantierului.

– Poate că era nevoie să mi se demonstreze ceva. Recunosc asta. Dar acum sigur nu mai am reclamații.

– Până azi.

– Ei, azi mi-am pierdut cumpătul. Și a fost și o neînțelegere. Și am spus că-mi pare rău.

Ochii lui albaștri îi prinseră privirea. Shannon, forțată să i-o susțină, simți o atracție irezistibilă și aproape dureroasă către el.

Făcu un efort considerabil să fie degajată.

– O.K. Să uităm ziua de azi. Să trecem peste asta.

– Bine. Acum ar fi mai bine să plec. Ridicându-se, privi peste umărul ei ca și când ceva i-ar fi atras atenția. Ea se întoarse ușor și observă o ultimă rază

de soare, pătrunzând pe fereastră. Raza străpunsese norii grei şi se oprise acum asupra cocoşului din sticlă aşezat pe pervazul ferestrei. El se apropie de bibelou.

– Hei, ce frumuseţe! E sticlă de Sandwich, nu?

– Da. Mama mi-a adus-o săptămâna asta de la o expoziţie. E destul de vechi. Se numeşte capriciu.

– Poftim?

– Capriciu. Ea îi explică.

El tăcu puţin, studiind obiectul.

– Ceva nu prea serios... doar pentru distracţie. Nu asta înseamnă? Asta e şi casa asta, capriciul lui Shannon?

– Atelierul meu, adică? Munca mea? Aş spune că nu. Poate fi orice altceva, dar nu un capriciu.

– Totuşi, e un nume potrivit, trebuie să recunoşti.

– Un nume este potrivit numai dacă exprimă adevărul. Oricum, n-am să-l las acolo – aş putea să-l răstorn. Am să-l duc sus când plec.

– Ce este sus?

– Acolo locuiesc. Am putea face un tur, adăugă ea uşor, doar că treptele acelea ar fi cam dificile pentru tine. Există şi o uşă exterioară pentru celălalt nivel. Dacă veneai pe acolo, ar fi fost mai uşor.

El privi împrejur.

– Tu ai decorat aici?

– Da, şi am şi construit o parte.

– Literalmente?

– Da, sigur că da. Ştiam să bat un cui încă de la zece ani. Nu încercă să-şi oprească râsul.

Ochii lui cercetară cu atenţie atelierul. Biroul, rafturile, schiţele, cupoanele de material, ferestrele, pereţii tapetaţi. Ea înţelese că el analiza amplasarea şi proporţiile.

– Ai făcut treabă bună, spuse el. Aşezând-o în pantă ai profitat din plin de forma de relief. Celălalt nivel este tot la nivelul pământului, nu?

– Da.

– Foarte bun proiect. Majoritatea constructorilor ignoră relieful şi intră cu buldozerele ca să-l niveleze, în loc să-şi adapteze ei proiectul. Englezii din partea asta ştiau să lucreze. Aşezau casele cu spatele către un deal, spre nord, ca să-i protejeze iarna. Faţa spre sud...

– Iar fundaţia întărită cu paie şi bălegar.

– Ei bine, din fericire acum nu mai trebuie să facem asta, spuse el zâmbind.

O clipă foarte lungă se uitară unul la celălalt. Era o privire mirată, întrebătoare, cercetătoare. Părea să vibreze între ei ceva ca un fir subţire de oţel, încordat de atracţia fizică dintre ei. Dar imediat el se cutremură, trăsăturile îi deveniră rigide, zâmbetul păli.

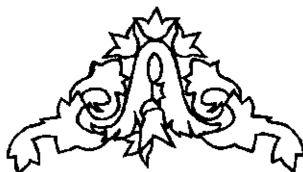
– Ar fi mai bine să plec, spuse el brusc, coborând de pe scaunul înalt. Ea nu-i răspunse şi-l lăsă să pornească spre uşă. Ea o deschise şi involuntar, făcu un pas înapoi. Fără despărţiri intime, gândi ea aiurea. Când observă mişcarea ei, trăsăturile lui deveniră şi mai rigide. Apoi, privind panta care ducea la camionetă, el spuse: Regret, dar mă tem că aici voi

avea nevoie de ajutorul tău. E mai greu când trebuie să cobor. Avea vocea şovăitoare şi dezgustată. Cred că dacă mă țin de balustrada de lemn într-o parte, o să merg mai uşor cu o singură cârjă. Dacă vrei, poți s-o duci tu pe cealaltă...

– Sigur, spuse Shannon repede, făcând totul să pară neimportant. Luă cârja care încă mai păstra căldura mâinii lui şi porni după el. Era atentă să nu-i mai ofere alt ajutor. Nici măcar nu întinse mâna când o clipă de dezechilibru îl făcu să ezite. Aşteptă doar ca el să-şi recapete singur echilibrul.

Când intră din nou în casă, trântind uşa şi tremurând, se trezi cuprinsă de un ciudat vârtej de emoții. Era neliniştită, zăpăcită, iar gândurile împrăştiate îi zburau ca norii înaintea furtunii. Câteva momente se plimbă ca un leu în cuşcă. Apoi, hotărâtă, se îndreptă spre birou şi începu să dea telefoane.

CAPITOLUL VI

Nerăbdătoare să remedieze greşeala lui Aaron, Shannon îl luă pe Matt şi ajunseră amândoi cu o oră mai devreme pe şantier, ca să demonteze materialul de doi pe patru. Din fericire, Aaron începuse lucrul târziu în ziua precedentă şi nu apucase să monteze decât câteva bucăţi. Când el ajunse pe şantier, cei doi fraţi terminaseră demontatul şi erau gata să înceapă treaba cu materialul de doi pe şase. Aaron, uimit şi speriat, clătină din cap fără speranţă văzând ceea ce el numea „felul acesta modern şi aiurit de a face ceva", dar Shannon strânse din dinţi şi-i ignoră lamentările. Enervată doar de încăpăţânarea lui, trebuia să recunoască faptul că nu mai era cu adevărat supărată pe toată povestea. Faptul că muncise fizic, efectiv, că îmbrăcase şorţul de tâmplar şi că folosise ciocanul ea însăşi, îi dăduse o satisfacţie enormă.

Când sosi Marek, o parte din materialul de doi pe şase era deja montat. Părul lui Shannon era plin de rumeguş şi ochii îi străluceau în timp ce dădea ordine şi se mişca repede şi eficient. Simţindu-se privită, întinse repede o mână ca să-şi aranjeze părul ciufulit. Apoi, cu mâinile în şolduri, cu picioarele bine înfipte în pământ, îl privi zâmbind.

– Ți-am spus eu că putem remedia, nu-i așa? spuse ea.

El îi răspunse la zâmbet.

– Nu m-am îndoit nici o clipă.

Abia atunci observă Shannon că ceva era schimbat la el.

– Cârjele! Unde sunt?

El se sprijinea într-un baston, părând puțin nesigur.

– Mă tem că e ceva temporar. Nu sunt sigur că va ieşi bine. Înseamnă să mă las aproape cu toată greutatea pe piciorul bolnav, dar cred că pentru o perioadă scurtă merge. Nu-mi place să recunosc, dar nu suport ideea de a apărea total neajutorat în fața marelui public spectator.

– Public...?

– Da. Claudia Warfield va începe azi filmările.

– Oh! N-am știut. Shannon simți cum îi îngheață zâmbetul pe buze. Se întoarse și începu să-l ajute pe Matt. O vreme simți privirea lui Marek ațintită asupra ei, dar ea nu se mai întoarse spre el.

*

* *

Claudia privi degajată în obiectivul camerei de luat vederi.

– Mă aflu în fața vechii case Warfield de pe strada Deacon, spuse ea, după care făcu o pauză ca pentru a-și stăpâni emoția. Și aș vrea să vă spun că această casă a însemnat foarte mult în viața mea. Din nou făcu o pauză, de această dată însă cu ochii vizibil

împăienjeniţi. Dar aceasta este latura personală. Ceea ce este mai important este faptul că renovarea şi modernizarea acestui minunat loc vechi semnalează un adevărat curent care străbate oraşele venerabile din Noua Anglie.

În afara obiectivului, Shannon, Matt şi Aaron Lumley stăteau şi priveau. Matt şi Aaron erau de-a dreptul fascinaţi. Shannon, cu mâinile încrucişate, bătea dintr-un picior, nerealizând că face asta, conştientă numai de iritarea puternică provocată de faptul că lucrul era oprit şi deci amânat de intervenţia energică a Claudiei.

– Te rog! începuse Claudia mai devreme, când venise cu echipa: o secretară, un operator şi o femeie tânără şi aspră care căra o minicameră de luat vederi. Fără pic de gălăgie când facem primul interviu. Puteţi relua munca atunci când începem filmările în interior. Sigur, e nevoie de ceva activitate de fond, dar dacă se poate să nu-mi acopere vocea.

Acum camera de luat vederi o urma pe Claudia, care se îndrepta degajată către veranda din faţă unde stătea Marek, rezemat de un stâlp.

– Iar acum iată-l pe cel care răspunde de miraculoasa renovare – arhitectul care a realizat proiectul – domnul Griffin Marek. Griff, n-am putea lua loc puţin aici, pe trepte, până le vei spune telespectatorilor câte ceva despre proiect?

Evident aranjat dinainte, camera o urmă pe Claudia care se aşeză într-o atitudine fermecătoare, degajată, dându-i astfel posibilitatea lui Griffin să-şi schimbe

poziția și să se așeze lângă ea. Purta niște pantaloni bej, ușori, croiți astfel încât să imite salopetele, cu buzunare imense atât pe pantaloni cât și pe bluză. În picioare avea niște sandale asortate, cu tocuri subțiri.

– În câte după-amieze de vară n-am stat așa, aici, când eram copil; murmură ea, parcă împărtășind ceva prețios și secret cu publicul. Apoi camera îi prinse pe amândoi în obiectiv, iar Claudia spuse cu un umor subtil: Dar înainte de a începe să vorbim despre casă, Griff, aș vrea să furnizăm telespectatorilor noștri o informație confidențială. Aceia dintre dumneavoastră cărora le place sportul, își amintesc probabil de faimosul Griffin Marek, marele atacant al echipei de baschet Minute Men, înainte de nefericitul accident care l-a forțat să părăsească terenul și să înceapă o nouă carieră.

Shannon observă, chiar de la distanță, cum Marek se înroșește, trecând printr-un moment de jenă.

– Mai întâi, Griff, te simți din nou în formă? Sunt sigură că toți admiratorii tăi sunt nerăbdători să audă răspunsul.

El emise un murmur de aprobare aproape imperceptibil, iar Claudia trecu mai departe.

– Acum povestește despre acest mare și minunat proiect al tău. Ochii ei verzi erau îndreptați spre el, plini de admirație. Se mișcă puțin, rezemându-se ușor de el, nerăbdătoare să audă fiecare cuvânt al lui.

– Cred că lucrul cel mai important este să realizezi orice nouă construcție în spiritul vechii case, începu el. Desigur, nu imitând întocmai stilul vechi, dar

având grijă ca aspectul general și proporțiile să fie compatibile...

Vorbea ușor și-și ținea mâinile sprijinite pe genunchi. Făcu un gest ca să-și ilustreze punctul de vedere, ambalându-se pe subiectul său, în ciuda disconfortului provocat de remarcile introductive ale Claudiei. Shannon avu impresia că numai după două secunde, parcă ignora total camera de luat vederi. Dar desigur, nu era nimic nou pentru el, gândi ea. Ca sportiv profesionist celebru, fusese intervievat de nenumărate ori, fusese fotografiat, lăudat, căutat și chiar adorat de fani. Chiar dacă rolul lui de azi era diferit, cerea aceleași calități. Șezând acolo, lângă Claudia, arăta absolut minunat, recunoscu Shannon privindu-i cum vorbeau, cu capetele înclinate unul spre celălalt, amândoi făcând oarecum parte din lumea celebrităților.

Shannon simți că a făcut o bătătură în palmă de la munca fizică din acea zi, cu care nu era obișnuită. Ca de obicei, uitase să-și pună mănușile de protecție, gândi ea puțin iritată. Brusc își imagină cum arată în blugii uzați și în ghetele de lucru, cu un ciocan atârnându-i din curea, cu părul murdar și ciufulit și cu nasul care, în ciuda cremei, începuse să se cojească.

– Cât Dumnezeu va mai dura? mormăi ea încet către Matt, care stătea lângă ea. Matt, pur și simplu vrăjit, nu răspunse.

Tot restul dimineții, Claudia reuși să-l păstreze pe Marek în apropierea ei în timp ce se filmau secvențele

din interiorul clădirii. Peste tot erau montate o mulţime de reflectoare, iar holul era plin de firele electrice care duceau la ele. Tehnicienii se mişcau încolo şi încoace, căutând unghiurile cele mai potrivite, iar secretara nota tot timpul câte ceva, spunând: „Ce părerea aveţi despre asta, domnişoară Warfield?"

Claudia plecă de lângă Marek numai pentru a se aşeza în faţa camerei de luat vederi. Câteodată era şi el inclus în secvenţa respectivă: „Cum se numeşte partea aceasta, Griff? Vreau să fiu sigură că folosesc termenul corect" şi „Te rog spune-mi scopul acelui..." În tot acest timp, ea rămase strălucitoare, zâmbitoare, entuziastă. Doar o singură dată interveni ceva care o făcu să şovăie. „Să refacem secvenţa asta, Lucy. Am clipit. Şi filmează-mă din partea cealaltă, cea care mă avantajează." Dar îşi reveni imediat, ridică din umeri şi-i şopti fermecător şi confidenţial lui Marek: „Chiar ai ocazia să observi partea de bucătărie, Griff. Câteodată sunt un adevărat tiran, dar pur şi simplu nu suport să nu fie totul perfect..."

Când camera se opri asupra lui Matt şi Aaron care ciocăneau ceva, Shannon se retrase, ieşind din cadru. Ceva mai târziu, când se pregătea o nouă secvenţă, îl auzi pe Marek spunându-i Claudiei: „M-am gândit că ar fi interesant faptul că şeful de şantier este o femeie tânără, nu crezi?"

Claudia se întoarse şi-l privi atentă.

– Oh, sunt total de acord. Este o idee nemaipomenit de bună. Doar că nu vom pune toate

lucrurile interesante în primele secvențe, nu? Trebuie să păstrăm câte ceva şi pentru cele de mai târziu. Privind peste umărul lui Marek spre locul unde se afla Shannon împreună cu cei doi tâmplari, ochii Claudiei îi întâlniră pentru o clipă pe ai ei, săgetând-o. Apoi se întoarse din nou către Marek. Scurta privire o făcu pe Shannon să înțeleagă că nu făcea parte din planurile Claudiei, prezente sau viitoare. Dar de ce? se întrebă Shannon. Oare Claudia o considera o rivală? Dacă da, nu putea greşi mai mult.

Ceva mai târziu în acea dimineață, echipajul plecă. Claudia se îndreptă încet către maşina ei cea nouă, cu Marek alături. Pe la jumătatea drumului se opriră, el sprijinit în baston, cu capul aplecat în față, iar ea privindu-l serioasă şi vorbindu-i, în timp ce îl ținea uşor de braț. Râsetele lor se auziră până la Shannon. Apoi porniră mai departe, se urcară în maşină şi plecară împreună.

Shannon se întoarse spre Matt şi Aaron, care visau amândoi, cu ciocanele în mâini.

– Gata, domnilor! se răsti ea. Am terminat cu spectacolul pe ziua de azi. Acum, la muncă.

Restul zilei decurse mai bine decât se aşteptase. Matt şi Aaron munciră într-un ritm mai susținut toată după-amiaza, Shannon ajutându-i din când în când. Deja scheletul clădirii începuse să prindă contur, iar stâlpii de lemn străluceau înalți în soarele după-amiezii. În una sau două zile avea să fie gata şi vor urma grinzile pentru acoperiş.

– Hei, nu plecăm împreună? întrebă Matt care se afla deja pe marginea şoselei. Shannon, care era încă lângă noua clădire, îi făcu cu mâna.

– Nu ştii că am venit cu maşina mea? Am parcat-o în spate. Vin şi eu puţin mai târziu.

– Bine, atunci, la revedere. Aaron tocmai plecase şi el. Îl privi pe Matt cum demarează, după care simţi cum o învăluie liniştea. Câteva secunde rămase pe loc ascultând zgomotele după-amiezii târzii de vară – vocile îndepărtate ale copiilor, ciripitul păsărilor, zumzetul insectelor. Liniştea era arareori deplină, reflectă ea. Înconjură scheletul noii părţi a casei, imaginându-şi-o terminată, apoi se opri în mijloc, adulmecând mirosul de lemn proaspăt. Pentru o clipă, imaginea Claudiei Warfield privindu-l vrăjită pe Griffin Marek îi întrerupse gândurile. Alungă această imagine, dar ea fu înlocuită de cea a lui Marek însuşi, stând în pragul uşii casei ei, cu părul ciufulit de vânt şi privind-o concentrat. Această amintire era şi mai greu de alungat.

Hotărându-se brusc, Shannon se îndreptă către maşină, deschise portbagajul, luă din el o cutie de carton şi o duse în casă. Dar nu în anexa pe care o construiau, ci în vechea casă, în salonul atât de frumos proporţionat, care avea patru ferestre paladiene. Aşeză cutia lângă şemineu şi se dădu un pas înapoi ca să se gândească la ceea ce avea de gând să facă. Mai multe straturi de vopsea acopereau poliţa căminului, părţile laterale şi mijlocul lui. Bănuia, pentru că nu avea cum să fie sigură, că dedesubt putea

fi lemn masiv, de nuc. Elaine o autorizase să încerce să afle asta. Iar azi, gândi ea, era tocmai ziua potrivită ca să înceapă. Ceva din ziua respectivă o neliniştise şi o făcuse să se simtă uşor deprimată. Probabil prezenţa Claudiei Warfield; femeia asta avea un talent să se năpustească şi să preia conducerea...

Îngenunche şi goli cutia de carton, scoţând din ea nişte şpan de oţel, o pensulă, o periuţă de dinţi, nişte bureţi, cârpe, un şpaclu şi o cutie de diluant pentru vopsea. Cu toate aceste instrumente aşezate în faţa ei, se opri puţin şi-şi lăsă gândurile să zboare.

Era oare sinceră? Oare numai atitudinea superioară a Claudiei o deranja? Sau felul în care Claudia şi Griff se înţelegeau? Cu Shannon, Griff era tot timpul crispat şi gata să se enerveze. Dar când Claudia îl privea şi râdea melodios, el o privea şi râdea de asemenea, absolut relaxat. Avea atâtea să-şi spună şi erau atât de degajaţi unul în prezenţa celuilalt!

Shannon îşi scutură repede capul, ca să alunge tristeţea care o cuprinsese. Deschise cutia şi folosind o pensulă subţire, începu să aplice dizolvantul pe una din părţile laterale ale căminului.

Oricum, ce importanţă avea? Ce altceva reprezenta Griffin Marek pentru ea decât un coleg de lucru întâmplător? Când anexa casei avea să se termine, el va lucra în altă parte, iar ea urma să nu-l mai vadă niciodată. Mâinile lui Shannon se opriră o clipă din lucru. Apoi, repede, îşi reluară ritmul iniţial.

După ce soluţia diluantă fu întinsă uniform pe o mică porţiune a părţii laterale, ea ieşi să aducă o

găleată cu apă de la fântâna din curte, care nu fusese atinsă de renovarea care se desfăşura. Când se întoarse, îşi puse o pereche de mănuşi de cauciuc şi începu să răzuie uşor cu şpaclul, apoi cu buretele de sârmă, şi în cele din urmă cu un burete umed. La un moment dat se uită pe fereastră. Mai avea încă o oră sau două de lumină puternică. Era probabil suficient pentru a obţine informaţii despre ceea ce se afla sub stratul de vopsea.

Când lumina începuse deja să scadă, era teribil de încântată de ceea ce descoperise. Nu numai că era lemn de nuc, dar era şi sculptat. Era superb ornamentat. Începu să lucreze la altă porţiune. Aduse din maşină un prelungitor şi o lampă, pe care o prinse de poliţa căminului ca să poată lucra mai departe. Uită complet că se sculase înainte de răsăritul soarelui şi că nu cinase.

Când în sfârşit îşi ridică din nou privirea către ferestre, rămase şocată când observă camera reflectându-se în ele. Se uită repede la ceas. Nouă şi jumătate seara! Pierduse complet noţiunea timpului. Începu să-şi strângă grăbită lucrurile, simţind, pentru prima oară în ziua respectivă, că începe s-o încerce foamea.

Un zgomot din grădină îi atrase atenţia. Un hârşâit, sau un zgomot de paşi? Deodată se simţi neliniştită, cu toate că în general nu se temea să fie singură noaptea. Şi, desigur, se afla în Thornton, un oraş în care, cel puţin din vedere, cunoştea aproape toţi locuitorii. Dar chiar şi aşa, nu era înţelept să rămână

acolo după căderea întunericului. Câteodată mai treceau prin oraş turişti sau pur şi simplu hoinari, cărora nu le-ar fi fost greu să observe că totuşi clădirea era nelocuită. Îşi ţinu respiraţia şi auzi cum undeva se deschide uşurel o uşă. Apoi se auzi un zgomot ciudat, ca şi când cineva ar fi târât ceva pe podea. Deodată, apăru o siluetă înaltă în uşa salonului.

– Salut. Ai de gând să rămâi aici peste noapte?

Griffin Marek era cel care vorbise, dar acum se folosea din nou de cârje. Se uită la ea, care stătea în genunchi lângă şemineu, ţinând o periuţă de dinţi în mână. Ai aerul că ai venit pregătită. El zâmbi imediat şi destul de neaşteptat.

Realiză că încă îşi mai ţinea respiraţia şi expiră zgomotos, după care îşi privi periuţa de dinţi.

– Nu este pentru mine, spuse ea. Este pentru praful fin de pe perete. Doar că n-am ajuns încă la praf fin.

– Sper că nu te-am speriat.

– Doar puţin. De unde-ai ştiut că sunt aici? Ai văzut lumina?

– Da, dar nu ţi-am văzut maşina.

– Este în spate.

– Ai luat cina?

– Mă tem că am uitat de asta. De fapt... am pierdut noţiunea timpului.

– Ei bine, şi Michelangelo a sărit probabil peste câteva mese când a lucrat la Capela Sixtină.

Ea râse şi-şi dădu părul pe spate.

– Nu cred că m-am simţit chiar ca Michelangelo. Mai mult ca Scott, sau cum îl chema pe cel care a descoperit polul Sud?

– Cred că-l chema Amundsen.

– Oricum, uite ce-am descoperit.

El se apropie de cămin și se apleacă să se uite.

– Nuc?

– Da. Și uite cum este lucrat. Nu-i minunat?

– Minunat, aprobă el pe un ton ușor diferit.

Avea vocea mai dulce, ca și când s-ar fi uitat la altceva decât la lemnul de nuc sculptat. Shannon continuă să-și țină ochii plecați. În cele din urmă el se ridică și se îndepărtă de ea.

– Poți să-mi dai o mână de ajutor la asta, spuse el.

– La ce?

– La cina noastră. Am lăsat-o în hol. Mi-a fost greu s-o duc și până acolo.

– Ai adus mâncare? întrebă ea uimită.

– Ei bine, nici eu n-am mâncat. Acolo mă duceam când am văzut lumina de aici. Aveam de gând să mănânc în oraș. În ultimele câteva săptămâni am devenit un bucătar perfect. Văzând privirea ei surprinsă, explică mai departe: Cel puțin, în materie de mâncăruri reci. Doar că după primele șaizeci de asemenea mese, îți cam pierzi pofta de mâncae. De asta voiam să merg la un restaurant, oricare ar fi fost el. Dar atunci am văzut lumină aici și am adus cele necesare unui picnic. Toate de la „Delicatese Baumgartner". Am ținut seama de recomandările domnului B. în persoană.

Shannon nu reuși decât să se holbeze la el, total uluită. Amintindu-și cât de aspru și nervos fusese când o vizitase cu o seară înainte, nu-i venea să creadă

că avea în fața ochilor aceeși persoană. Griffin Marek era cu siguranță un bărbat care putea oferi mari surprize.

– Ei bine, se bâlbâi ea în cele din urmă. Sună nemaipomenit. Sunt moartă de foame. Ce anume ți-a recomandat domnul Baumgartner?

– În primul rând, salata lui orientală.

– Oh, sper că ai adus. O pregătește chiar el.

– Da, sigur că am adus-o. Și pui pane. Spunea că tot el l-a pregătit.

– Perfect adevărat. Și este dumnezeiesc. Să nu-mi spui că ai luat şi salată de mazăre.

El păru surprins.

– Și pe asta o cunoști?

– Da, dar pe asta n-o pregătește domnul B., și doamna B.

Amândoi izbucniră în râs, iar Shannon spuse:

– Lasă-mă să strâng puțin pe aici și după aceea putem începe. Se uită la pachetul pe care-l adusese din mașină. Lumina nu este tocmai subtilă, dar... Stai o secundă. Am putea mânca în hol. Este o veioză acolo și am putea sta pe trepte. E mai comod decât pe podea.

– Ia-o înainte. Te voi urma.

Ea se grăbi să strângă materialele și să-și scoată mănușile de cauciuc. Apoi, odată ajunși în hol, aprinse aplica și o acoperi cu o cârpă curată ca să realizeze o lumină difuză.

– Pentru atmosferă, explică ea zâmbind. Apoi, cu mâinile în buzunarele blugilor, începu să cerceteze locul.

– Există o oarecare lipsă de ceremonie, observă el.

– Da, dar şi o grămadă de locuri bune. Alegeţi-l pe care vrei. Arătă cu un gest larg treptele şi în timp ce el se instala aşezându-şi alături cârjele, ea aduse cutia de carton plină cu mâncare şi începu să despacheteze. Farfurii de carton, furculiţe din plastic, şervețele. Dumnezeule Mare, ce-i asta? Şampanie?

El îi luă sticla din mână şi începu să-i scoată dopul.

– Ei bine, m-am gândit... ştii, parcă seamănă mai bine a sărbătorire dacă ai şampanie.

– Dar ce sărbătorim? Rămase surprinsă de propria ei voce care devenise deodată foarte subţire.

– Oh, sigur găsim noi ceva, spuse el degajat în timp ce ea se aşeza lângă el, pe trepte. De exemplu, debutul nostru la televiziune? Turnă şampania în nişte pahare de plastic.

Shannon reuşi să nu reacţioneze la aceste cuvinte.

– Sigur, de ce nu? spuse ea veselă, sorbind din pahar.

– Oricum, mie mi-a demonstrat ceva, zise el o clipă mai târziu, acceptând farfuria oferită de ea. Va trebui pe viitor să-mi ţin sub control vanitatea. Mersul în baston nu mi-a făcut deloc bine. Piciorul meu nu-i încă obişnuit să facă un asemenea efort.

Nu mulţi bărbaţi ar fi recunoscut asta, gândi ea. Onestitatea lui Griffin Marek trebuia respectată, ca dealtfel şi talentul lui, chiar dacă uneori comportamentul lui rece şi ţâfnos o ţinea la sute de mile depărtare.

– Ce spune doctorul tău? întrebă ea. Ți-a spus că poți merge pe piciorul bolnav?

– Da și nu. Da, dar ar fi trebuit să exersez mult mai mult decât am făcut-o eu.

Ea îi aruncă o privire severă.

– Atunci ai luat o lecție pe ziua de azi.

– Punct ochit, punct lovit, bolborosi el. Promit să nu mai fac.

– Nu mie trebuie să-mi promiți, spuse ea încet. Ție ar trebui să-ți promiți asta.

El o privi scurt.

– Da, sigur.

– Câteva clipe mai târziu, după ce începuseră să mănânce, el spuse:

– Azi m-am întâlnit cu tatăl tău... la depozitul de cherestea. Ne învârteam amândoi pe acolo și desigur, eu sunt ușor de recunoscut după chestiile astea. Făcu un gest către cârje. S-a apropiat de mine și s-a prezentat.

Era ușor de recunoscut și fără cârje. Statura lui atletică atrăgea oricum atenția.

– Mi-a spus că abia așteaptă să te cunoască.

– Am avut o discuție plăcută. S-a retras din afaceri?

– Da, cam de un an de zile. A căzut de pe o schelă și a trebuit să stea în spital câteva săptămâni. Am fost cu toții foarte îngrijorați. Totuși, și-a revenit destul de repede. Își petrece timpul făcând tâmplărie fină, restaurări de mobile vechi, chestii de genul ăsta. El mi-a dat ideea să caut sub vopseaua de pe căminul ăsta. Mama e mulțumită de aceste preocupări ale lui.

Ea se ocupă de restaurantul de cuverturi şi alte materiale vechi şi cu crearea altora noi, de asemenea.

– Ai pomenit şi de o grămadă de fraţi.

– Da, sunt sigură că ai să-i cunoşi şi pe ei în cele din urmă. George este încă la facultate. El este cel care lucrează acum la Danforth, cu Mickey. Norm junior este cel mai mare. El a preluat aproape conducerea firmei, mai ales de la accidentul tatei. Anul ăsta şi-a cumpărat un computer, de care cu greu îl mai putem desprinde.

– Şi el locuieşte la Thornton?

– Da, cu toţii locuim aici.

– Toţi la aceeaşi firmă şi toţi înţelegându-vă bine?

Ea aprobă din cap şi făcu o pauză, cu un picior de pui în mână.

– Ştii, niciodată nu mi se pare ciudat până nu întreabă cineva. Poate pentru că am crescut toţi învâţând meseria asta. Şi totuşi, George studiază dreptul... Din nou, ca în seara când îl vizitase ea, conversaţia se defăşura uşor şi firesc... Elaine mi-a spus că tu şi Ken sunteţi vechi prieteni.

El luă o înghiţitură de şampanie.

– Încă de când eram studenţi. Am fost colegi de cameră. Aşa am fost repartizaţi şi deci întâlnirea noastră poate fi considerată un noroc. Pur şi simplu ne-am înţeles bine, ceea ce, într-un fel, e ciudat, adăugă el pe gânduri.

– De ce ciudat?

– Oh, nu avem prea multe în comun. Cel puţin aşa s-ar putea crede. Trecutul lui Ken era atât de

diferit de al meu. Venea dintr-o familie bogată, o casă mare, cu toate avantajele.

– Dar din ce fel de casă veneai tu? întrebă Shannon, temându-se că el n-o să-i răspundă. Buzele lui se crispară puţin, dar nu şovăi când începu să vorbească:

– Una foarte săracă, răspunse el zâmbind. Locuiam pe malul Oceanului. Tata prindea peşte și din asta trăiam.

– Atunci înseamnă că iubeşti marea.

El o privi surprins, ca şi când ar fi gândit că a făcut o observaţie ciudată.

– Da, îmi place. Cred că nu uiţi niciodată locul unde ai crescut.

– Și care e restul poveştii?

– Poveste?

– Da. Sună ca începutul unei povești. Un băiat bogat şi băieţelul pescarului sărac.

El începu să râdă deschis, dându-și capul pe spate. Linia aspră a bărbiei lui se vedea din profil, iar Shannon simţi deodată cum inima îi bate mai repede.

– Știi, la început mă speria până și numele lui: Kenneth Chandler Warfield al III-lea. Dar am trecut repede peste asta. Câteva discuţii despre rufe şi ciorapi murdari ajută mult pentru înlăturarea barierelor.

– Sunt convinsă.

– Apoi, când a murit tata... eram încă la facultate... Ken m-a ajutat să-mi revin şi să mă ţin de şcoală.

– Din cine mai era compusă familia ta, în afară de tatăl tău?

– Am o soră mai mare, care s-a căsătorit și locuiește în Maine. Mama a murit când eu eram încă foarte mic. Chipul lui luă o expresie melancolică în timp ce amintirile îi năvăleau în minte. Tata a fost foarte mândru când am câștigat campionatul de baschet din școală, pentru că așa aveam o șansă să studiez mai departe. Iar pe mine m-a interesat dintotdeauna arhitectura.

– Atunci de ce ai renunțat la ea?

El păru să se gândească bine înainte de a răspunde.

– Oh, vechea poveste. Aveam nevoie de bani. Iar oferta generoasă făcută de echipa Minute Men a fost tentantă. M-am gândit că mă pot întoarce mai târziu la meseria mea. Dar, după accident, mi s-a părut că a trecut prea multă vreme, că absentasem un timp prea îndelungat și că n-am ținut pasul cu noutățile. Și cred că nici nu mă mai interesa. Pe atunci, simplul fapt că trebuia să trăiesc mi se părea un efort prea mare. Dar, desigur, Ken niciodată nu m-a lăsat baltă. Venea tot timpul la spital și îmi spunea mereu că trebuie să mă adun și s-o iau de la capăt. El și Lonnie McIntyre au fost singurii care au continuat să vină să mă vadă toate acele săptămâni, și nici unul nu voia să-mi asculte argumentele.

– Cine este Lonnie McIntyre?

El ezită puțin.

– Este tipul de care m-am ciocnit la Detroit. A fost ultimul meu meci.

O grămadă de întrebări se iviră în mintea lui Shannon. Întrebări despre acest ultim meci, despre ce-a însemnat pentru el din punct de vedere emoţional, despre motivul pentru care a renunţat aşa uşor. A fost numai din cauza accidentului sau a mai existat şi alt motiv? Shannon îşi dorea ca el să continue să vorbească, dar înţelegea că alte întrebări din partea ei l-ar putea deranja. Continuă să mănânce ca şi el, ascultând zgomotele nopţii de vară care umpleau tăcerea. Greierii, cineva departe, pe stradă, care fluiera şi-şi chema câinele: „Bouncer? Bouncer! Haide, băiatule..."

Când în cele din urmă începu să strângă farfuriile şi tot restul ca să le pună la loc în cutie, ea simţi cum ochii lui o urmăresc, din locul în care se afla, pe a treia treaptă, cu picioarele întinse în faţa lui.

– Ştii să asculţi, spuse el încet şi din nou trupul lui Shannon se cutremură, pătruns de un val de căldură.

– Mă tem că şi vorbesc foarte mult. De obicei mai mult vorbesc decât ascult. Încercă să-şi păstreze tonul firesc, neutru. Oricum, ai avut o idee minunată, iar recomandările domnului Baumgartner au fost perfecte.

– De fapt, asta n-aveam cum să ştiu. Eram atât de înfometaţi, încât am fi mâncat şi pietre.

– Totuşi, asta n-o să i-o spunem şi lui. Rămase o clipă pe loc, susţinându-i privirea, în timp ce acel ceva dintre ei, acel fir subţire de oţel pe care-l simţise cu o seară în urmă, începu să vibreze puternic. Cred

că e timpul să plecăm acasă. Vocea ei sună răgușit și estompat.

– Da, așa cred și eu. Totuși, stau prea confortabil ca să mă gândesc să mă mișc. Căută cu privirea cârjele, pe care le sprijinise de balustradă.

– Dă-mi voie să te ajut, spuse ea, încercând să-și recapete vocea obișnuită și să aibă un ton impersonal. Simțea că amândoi se aflau în pericol. Dar ce putea fi periculos în situația lor? Avusese relații cu bărbați și înainte, dar niciodată nu se gândise la asta ca la ceva periculos. De ce oare îi venise în minte acest cuvânt – pericol? Continuă să se gândească la asta. Oare pentru că acei bărbați nu fuseseră atât de importanți pentru ea? Și dacă da, atunci asta însemna că Griffin Marek *este?* Simți să se încurcă în propriile gânduri, ca și când s-ar fi aflat în centrul unui vârtej fără să știe să înoate.

– Poftim, spuse ea brusc, îndreptându-se spre cârjele de lângă balustradă. Le ridică și le împinse către el. Apoi, dându-și seama că a fost lipsită de tact, murmură: Vrei să te ajut?

Ochii lui, care continuaseră s-o urmărească, se îngustară. În loc să ia cârjele, le împinse din mâinile ei astfel încât se rostogoliră cu zgomot peste cele trei trepte care mai erau până la podea. Ignorând privirea ei uimită, o prinse de încheieturile mâinilor și o trase în jos, lângă el. O cuprinse în brațe, lipind-o strâns de trupul lui lung și musculos. Își trecu o mână prin părul ei ciufulit și-i apropie fața de a lui. Cu toate că trupul lui era încordat ca un arc, bazele care

le despărţiră pe ale ei printr-o apăsare blândă şi senzuală erau aprinse de dor. Fără să vrea, ea se trezi răspunzând atingerii lui.

Buzele lor se despărţiră şi se apropiară din nou, şi mai strâns. Braţele ei îi cuprinseră gâtul. Inima îi bătea din ce în ce mai tare. *Griff.* Îi pronunţă numele încetişor, într-o clipă care i se păru nesfârşită. *Griff.* Braţele lui îşi sporiră strânsoarea în jurul trupului ei.

– Hei, e cineva aici? Vocea şi zgomotul paşilor se auziră deodată de pe veranda din faţă după care se deschise uşa. Shannon reuşi să se ridice în picioare şi să se întoarcă exact la timp ca să-l vadă pe Matt care încremenise de uimire şi care părea teribil de încurcat.

– Oh, hei, scuze, bolborosi el, uitându-se de la unul la celălalt. Tocmai treceam pe aici cu maşina şi am văzut lumină şi, ştiţi, m-am temut să nu se fi întâmplat ceva rău.

– Nu s-a întâmplat absolut nimic, replică Marek firesc. Tocmai am terminat picnic-ul. De fapt, cred că a mai rămas totuşi puţină carne de pui, dacă ţi-e foame.

– Nu, mersi. Nu. Dacă totul este O.K., eu aş pleca. Eram pe cale să... adică, ei-bine..., ne vedem mâine...

Shannon privi prin uşa deschisă şi observă că pe şosea era parcat Porsche-ul roşu, nou-nouţ, al lui D.B.

– Te duce D.B. acasă? întrebă ea tăios.

– Mda. Ei bine, oarecum. Adică, de fapt, eu îl duc pe el acasă. Acum trebuie să plec. Ne vedem mâine...

– Stai o secundă, spuse Shannon. Aceea e maşina lui D.B. Te întorci pe jos de la el de acasă? E o plimbare destul de lungă.

– Ei bine, s-ar putea să împrumut maşina lui la întoarcere. Pot să i-o aduc mâine înapoi.

Jena lui Matt era evidentă acum. Shannon îl întrebă pe un ton direct şi ferm:

– Despre ce-i vorba, Matt?

– Lasă-l să plece, Shannon, spuse Marek pe neaşteptate. Matt ştie ce face.

– Sunt sigură de asta, spuse ea rece. Acum aş vrea să ştiu şi eu.

– Lasă-l să plece, repetă Marek. Ne vedem mâine, Matt.

Matt rămase o clipă pe loc, ezitând, după care zbură pe uşă şi o luă la fugă spre maşină. Shannon se întoarse spre Marek, încruntată şi cu o expresie întrebătoare pe chip. „Despre ce fusese vorba? Doar un exemplu de solidaritate masculină, sau ce?" Altădată s-ar fi înfuriat din cauza amestecului lui, dar acum buzele ei încă îi mai păstrau căldura gurii. Forţa ciudată care-i aruncase unul în braţele celuilalt nu cedase încă şi continua să-i stăpânească tot trupul.

El spuse cu o voce neutră:

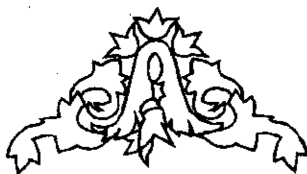
– Matt îl duce acasă pe D.B. pentru că simte că D.B. n-ar trebui să conducă maşina. Ori au fost în oraş împreună şi a văzut cum s-a întâmplat, ori a dat peste el întâmplător şi a înţeles situaţia. De fapt nu contează asta şi nici nu este treaba noastră. Matt face ceea ce trebuie.

Shannon ezită, încercând să-şi adune gândurile, neştiind ce să creadă despre sfatul lui. Era obişnuită să ia singură hotărâri.

– Ştiu că nu e treaba mea, spuse el încet, ca şi când i-ar fi citit gândurile. Dar să ştii că nu poţi avea grijă de fratele tău mai mic toată viaţa. Făcu o pauză, după care continuă, dar cu vocea lui obişnuită: Hei, vrei să-mi dai tu chestiile alea? Arătă spre cârje.

Shannon se apleacă să le ridice, dar gândurile ei alergau acum în altă direcţie. Dar dacă n-ar fi venit Matt? Ce s-ar fi întâmplat? Unde ar fi dus-o bătăile rapide ale propriei inimi? Şi oare s-ar mai fi putut opri?

CAPITOLUL VII

A doua zi de dimineață, când lumina începea să pătrundă în dormitorul ei, parcă mai vie decât de obicei, Shannon încercă să se autoconvingă că nimic nu se schimbase. Totuși, bătăile accelerate ale inimii ei și bucuria bruscă pe care o simțise în momentul în care se trezise, spuneau altceva. Se grăbi spre mașinuța ei atât de nerăbdătoare încât trebui să facă un efort de voință ca să nu apese prea tare pe accelerator.

Nu că s-ar fi așteptat, își spuse ea ferm, ca lucrurile să fie reluate de unde fuseseră lăsate cu o seară în urmă. Aceasta era o zi de muncă, cu responsabilități și probleme de rezolvat. Și nu trebuia... nu trebuia... să acorde importanță celor întâmplate; asta ar fi fost cea mai mare greșeală. Totuși, îi era dor să-l vadă din nou pe Griff, să se privească iar în ochi, amintindu-și întâmplarea deosebită din seara precedentă. Importantă sau nu, avusese loc, nu? Se întrebă dacă el ajunsese deja. Poate că el o aștepta, sperând să poată discuta puțin înainte să se apuce de treabă.

Dar el nu venise.

Timp de o jumătate de oră, Shannon patrulă nervoasă prin șantier, încercând să-și concentreze

atenția asupra treburilor pe care le avea de făcut. Totuși, asta nu reuși să-i alunge restul gândurilor, referitoare la ochii lui albaștri, pătrunzători, la mâinile bronzate și mușchii încordați de sub cămașa de blugi, la buzele care o sărutaseră cu atâta pasiune.

Puțin înainte de ora opt sosiră Matt și Aaron și munca pe ziua respectivă începu. Rutina începuse să-și spună cuvântul și, cu toate că Shannon își arunca mereu privirea către șosea, era capabilă să supravegheze în același timp șantierul.

– De obicei este vreme urâtă în această perioadă a anului. Dacă reușim să acoperim anexa, totul e în regulă. Fereastra aceea mare e o comandă specială și dacă va întârzia livrarea ei, va trebui să acoperim spațiul respectiv cu placaj. Totuși, problema principală sunt țiglele pentru acoperiș. Am să mă simt mai liniștită când am să le văd aici...

Era deja ora unsprezece când Griff apăru în sfârșit și se îndreptă către locul unde lucrau ei.

– Cred că m-am sculat cam târziu, spuse el degajat. Și apoi, glumind: Mă bucur că ați început fără mine. Cum merge, Matt? Aaron? Bună dimineața, Shannon. Avea o voce indiferentă și nu-i acordase mai multă importanță decât celorlalți doi. Scurta privire pe care i-o aruncă, ridicându-și capul și așteptând cu răsuflarea tăiată, trecu neobservată. Era drăguț și politicos, dar un străin.

Shannon își întoarse repede privirea la treaba pe care o avea de făcut.

– Aaron, nu mai este o cutie de cuie în spatele tău? Dă-mi-o, te rog, vrei?

În timp ce bătea cuiul cu lovituri puternice îi simți ochii îndreptați asupra ei, dar nu-l mai privi. Ei bine, gândi ea cu amară ironie, se întâmplase deja de două ori, nu? De două ori se lăsase cuprinsă de emoție și de o naivitate de școlăriță, de două ori își pusese sufletul pe tavă. Ultimul lucru pe care păreau să-l dorească bărbații era să se angajeze într-o relație onestă. Mai ales bărbați ca Griffin Marek, în jurul cărora femeile roiseră întotdeauna.

Ceea ce se întâmplă în zilele următoare îi confirmă lui Shannon aceste observații. Marek își petrecu pe șantier mai puțină vreme decât înainte. Obișnuia să spună: „Nu cred că e neapărată nevoie de mine, aici", sau „Dacă n-aveți nevoie de mine azi..." Era mereu politicos și plăcut, dar păstra aceeași distanță față de ea. Tot ceea ce se petrecuse în seara aceea cu picnic-ul neașteptat, tot ceea ce aflaseră unul despre celălalt, și, mai ales, sărutările, păreau acum ciudat de departe. Nu era ca și când evenimentele acelea n-ar fi fost reale sau nu s-ar fi întâmplat, ci mai degrabă ca și când s-ar fi întâmplat altor doi oameni. Cei doi oameni de acum nu erau mai mult decât simple cunoștințe, colegi de serviciu, ale căror existențe nu veneau în contact decât în legătură cu munca lor.

El reușea să fie întotdeauna acolo când apărea Claudia Warfield cu echipa ei pentru filmări. Shannon bănuia însă că se întâlneau și cu alte ocazii. Între ei plutea în continuare acea firească intimitate. Shan-

non ajunsese să privească cu groază perioadele de filmare.

– Mută, te rog, sulurile alea de tapet așa încât să pot sta eu în colțul acela... Griff, spune telespectatorilor noștri câte ceva despre istoria stilurilor arhitectonice... Au de gând oamenii tăi să termine odată cu ciocănitul?... Oh, Doamne! De ce ați acoperit spațiul ferestrei? Exact acolo aveam de gând să stau!

Într-una din zile, Claudia îi luă un interviu lui Shannon, dar foarte scurt și vădit fără urmă de interes. Se aflau în fața camionului, iar Shannon explică unele detalii ale muncii de restaurare de care tocmai se ocupa. Mai târziu, când apăru la televizor, Shannon nu apăru decât câteva secunde. Mai toată secvența se concentra asupra Claudiei și doar foarte puțin asupra lui Shannon care arăta ceva cu degetul.

Cu toate acestea, Shannon încercă să-și păstreze cumpătul. Majoritatea timpului reușea, mai ales datorită muncii care era foarte solicitantă. Indiferent de chinurile prin care trecea noaptea, când era singură și nu putea să adoarmă, când lucra, știa că nu avea voie să neglijeze nimic. „Mai măsoară o dată acolo, Aaron... Numi place cum arată..." Totuși, stăpânirea enervării, păstrarea liniștii când echipa Claudiei se afla acolo, și mai ales încercările de a se purta politicos cu Marek, îi încordau nervii mai mult decât voia să recunoască.

Claudia se afla acolo împreună cu echipa. Era puțin după prânz și căldura continua să crească

mereu. Dispoziția lui Shannon nu se ameliorase la vederea Claudiei care avea o rochie ușoară și arăta proaspătă ca o floare, în timp ce ea, care ajutase la descărcat, era obosită, transpirată și lipicioasă.

Claudia era pe pajiște, cu Marek foarte aproape de ea.

– Acestea vor fi ultimele secvențe pentru o săptămână sau două, spuse ea zâmbind camerei de luat vederi. Data viitoare vom putea vedea semne evidente de progres, sau cel puțin așa au promis constructorii. Arhitectul Marek ne va relata punct cu punct despre ceea ce urmează să...

Restul cuvintelor Claudiei nu se mai auzi, fiind acoperit de zgomotul unui camion imens și încărcat, care se apropia exact din spatele ei. Shannon observă că era vorba despre țiglele pentru acoperiș și se simți ușurată. Odată acoperișul terminat, totul avea să rămână uscat și vor progresa simțitor.

Imediat după aceea deveni conștientă de Claudia care se învârtea furioasă, iar când șoferul camionului opri motorul, vocea ei se auzi clar:

– Vrei să scoți blestematul acesta de obiect de aici? Tocmai ai reușit să deranjezi filmările.

Shannon îl văzu pe Marek apropiindu-se și spunându-i ceva, luându-i brațul cu blândețe. Claudia se liniști puțin și-l privi cu ochii ei mari și rugători. Marek porni spre camion și ajunse acolo odată cu Shannon. Nu se uită la ea, ci îi vorbi șoferului:

– Uite, v-ar deranja tare dacă ați veni puțin mai târziu? Am vrea să lăsăm liber locul acesta până se termină filmările...

– Hei, stai o clipă! interveni Shannon. Ochii ei scăpărau de mânie. Avem nevoie de ţigla asta!

– Cred. O privi rece şi distant. Mă gândeam însă că s-ar putea întoarce peste câteva minute.

Cei doi bărbaţi din camion o priveau pe Claudia cu vădit interes.

– Sigur, putem... începu şoferul.

Shannon îl întrerupse:

– Vă rog să începeţi chiar acum cu descărcatul.

Observă cum chipul lui Marek se crispează de enervare şi că e gata să mai spună ceva.

– Daţi-i drumul şi faceţi cum am spus! se răsti ea la şofer.

– O.K., doamnă, oftă şoferul şi, în timp ce ceilalţi doi bărbaţi coborâră şi se apucară să descarce, Shannon se răsuci ca să-l înfrunte pe Marek.

– Aş dori să-ţi reamintesc faptul că eu sunt şeful aici şi nu tu, spuse ea cu o voce joasă şi fermă. Termenul de predare şi primirea de materiale sunt treburi de care mă ocup tot eu. Eşti liber să vii aici, chiar că ne arăţi greşelile pe care crezi tu că le facem, dar în afară de asta îţi sugerez să te limitezi la domnişoara Warfield şi la emisiunile de televiziune, atâta vreme cât nu deranjează munca noastră. De restul am să mă ocup eu. Asta-i genul de teribilisme la care te pricepi, nu? Ochii ei căprui scăpărau de mânie iar obrajii îi erau roşii când se întoarse şi plecă de lângă el. Avusese totuşi timp să observe un muşchi al obrazului lui încordându-se de supărare şi, pentru o clipă, regretase că vorbise prea mult. Dar văzând-o

pe Claudia care-l privea pe Marek cu ochii ei rugători şi neajutoraţi, se linişti.

– Exact acolo, vă rog, spuse ea şoferului.

În timp ce supraveghea descărcatul, ochii ei se îndreptau din când în când către Claudia care zâmbea din nou şi se pregătea să filmeze în alt loc. Ceva mai târziu, Claudia şi Griffin Marek plecară împreună, fără să mai spună vreun cuvânt.

*

* *

Înainte de terminarea acoperişului, urmă o zi cu ploaie şi vânt care-i făcu să lase lucrul pentru ziua respectivă, neavând altă soluţie. Încercând să filozofeze, Shannon îşi spunea că începutul toamnei venea întotdeauna cu furtuni. Cu siguranţă că aveau să mai fie şi altele până la finalizarea construcţiei. Oricum, odată ce aveau să termine acoperişul, lucrul putea continua înăuntru. Şi cu toate că-i părea rău din cauza întârzierii, avea destule de făcut în atelier şi acasă. Devenise foarte important în ultima vreme să fie mereu ocupată, îşi spuse ea cu amărăciune.

Cel puţin acum îl vedea mai rar pe Griffin Marek. După acea ieşire a ei, el nu prea mai trecuse pe la casa Warfield. Când venea totuşi, o făcea numai ca să arunce o scurtă privire profesională anexei, iar lui Shannon una şi mai scurtă. Câteodată se salutau rece, dar nimic mai mult. Shannon nu avea nici o îndoială că el îşi petrecea mult timp cu Claudia. Abia cu două zile în urmă îi văzuse pe amândoi ieşind dintr-un

restaurant elegant. O auzise chiar pe Claudia spunând: „Va trebui să plec la Danforth pentru câteva zile. De ce nu vii și tu? Am putea lua cina împreună..." Apoi Shannon îl văzu pe Marek zâmbindu-i Claudiei, amândoi arătând foarte bine și firesc, ca întotdeauna dealtfel.

Era bucuroasă că are o meserie grea și care o solicita atât. Adesea se trezea luând un ciocan și ajutându-i pe Aaron și pe Matt. Chiar și așa însă, noaptea adormea greu și târziu, iar trupul o durea într-un fel care n-aveau nici o legătură cu oboseala.

Acum, ascultând cum bate ploaia în geam, își ocupă timpul cu treburile casei, pe care le neglijase până atunci. Sortă corespondența, spălă, curăță totul în atelier și în apartament. Toate astea îi luară o bună parte din dimineață. Îi telefonă lui Enid Prentiss, lenjereasa; scrise cecurile personale. În cele din urmă îi telefonă mamei ei.

– Mama? Am să plec mai târziu prin oraş pe la băcănie și prin câteva alte locuri. Ai nevoie de ceva?

– Ah, da. M-am gândit şi eu că ai să fii acasă azi. Matt spunea că nu-i gata acoperișul.

– Nu, din păcate. Matt este nemaipomenit, dar ştii, Aaron Lumley lucrează cam încet.

– Ei bine, o zi liberă o să-ți facă bine. Eşti sigură că vrei să ieşi pe vremea asta?

– O să se mai potolească. Dar chiar dacă nu, cred că tot am să mă duc. Am nevoie de câte ceva.

– Ei bine, ar fi ceva, dar numai dacă treci pe lângă magazinul doamnei Twilley. Un cupon de material. Mi-a telefonat să-mi spună că tocmai a sosit.

– Nu–i nici o problemă. Am să trec pe acolo. Mai vorbim.

Ploaia mai cedase puţin, iar Shannon, în ghete şi într-o haină de ploaie cu glugă, reuşi să rămână uscată şi să se îndrepte de la magazinul universal către poştă, de unde îşi trimise corespondenţa şi mai cumpără nişte timbre. Apoi cumpără o felicitare pentru ziua de naştere a nepotului ei de care tocmai îşi amintise. În cele din urmă, intră în magazinul doamnei Twilley ca să ia materialul albastru de care avea nevoie mama ei.

Înainte să încarce cumpărăturile în maşină, ezită puţin. Apoi se hotărî şi se îndreptă către unul din birourile ziarului „Curierul din Thornton".

O femeie se ridică de la biroul ei şi se apropie de ea.

– Da? Cu ce vă pot fi de folos? Shannon îşi dădu imediat gluga jos. Oh, bună, Shannon. Nu mi-am dat seama că eşti tu. Ai devenit aproape o celebritate. Te-am văzut la televizor.

Shannon zâmbi, amintindu-şi cât de puţin apăruse în emisiunile Claudiei.

– Bună, Mary, spuse ea. Nu ştiu dacă ai să mă poţi ajuta. Ai cumva colecţia ziarului „Curierul" din ultimii doi, trei ani?

– Da, sigur, în camera din spate.

– S-ar putea să mă uit și eu puțin?

– Desigur. Poftim înăuntru. Știi cumva exact ce numere cauți?

– Nu exact. Mă tem că va trebui să scotocesc puţin.

– Din partea mea, ai tot timpul.

Trecu o jumătate de oră, apoi o oră, iar Shannon se afla încă pe scaunul înalt și cu o mulțime de ziare întinse pe masa din fața ei. Își dezbrăcase haina de ploaie.

„Griffin Marek a început o ofensivă pe cont propriu aseară, în sferturile de finală, conducând echipa Minute Men la o victorie cu 97–95 împotriva echipei Washington Bullets", spunea unul dintre articole.

„Pentru a treia oară consecutiv, Griff Marek a câştigat un meci pentru Minute Men chiar înaintea fluierului final al arbitrului...", spunea altul.

„Făcând un nou efort, Marek și-a jucat în continuare rolul de supervedetă..." La un moment dat Shannon se opri ca să recitească. „Bucuria victoriei echipei Minute Men a fost întunecată de grija pentru Marek, care a părăsit terenul înainte de fluierul final pentru a urma un tratament rapid de întărire a ligamentelor genunchiului său drept. Cu toate că problema lui nu e privită ca fiind foarte serioasă, este probabil ca Marek să nu poată participa la următoarele câteva meciuri..."

Shannon începu să răsfoiască ziarele din ce în ce mai repede, căutând numele lui. „Mult așteptata revenire a lui Griffin Marek a avut loc aseară, când

Minute Men a întâlnit echipa Lakers. După o absenţă de trei săptămâni, Marek a constituit un suport moral pentru echipa sa, ajutând-o să câştige cu scorul de 101–99, după o partidă extrem de disputată."

Shannon începu să simtă un gol în stomac, ceva ca o presimţire neagră pentru că ştia ce avea să urmeze. Cu toate că se întâmplase demult, azi în acea cameră din spatele biroului „Curierului", părea să fie vorba de ceva ce avea loc în prezent. Întorcea paginile din ce în ce mai încet, fiindu-i aproape teamă să citească mai departe. Şi apoi, apăru în sfârşit un titlu mare şi negru în capul paginii de sport.

„Marek accidentat în meciul din Detroit." Şi dedesubt: Vedeta echipei Minute Men va lipsi probabil tot sezonul sportiv."

„Speranţele echipei Minute Men de a juca în semifinale s-au spulberat aseară la Detroit, când Griff Marek, marele atacant, a fost serios accidentat în momentul ciocnirii sale cu jucătorul de la Detroit, Lonnie McIntyre..." Tensiunea din stomacul lui Shannon se transformă într-un ghem dureros. „Marek s-a ciocnit în plin cu McIntyre. A fost evident că Marek şi-a prins sub el piciorul, nenorocindu-şi genunchiul drept care era deja sensibil..."

Shannon căută repede numărul de a doua zi şi continuă să citească, dar deja articolele deveniseră stereotipe. Raportul medicului, regretele antrenorului, simpatia şi mila celorlalţi jucători. Unul dintre coechipieri, mai sincer decât ceilalţi, declarase: „Încă

un genunchi făcut praf, încă o carieră distrusă... până la urmă la asta ajungem..."

Shannon lăsă ziarele şi rămase pe loc câteva minute, încercând să-şi potolească tumultul gândurilor. Fraze şi cuvinte i se învârteau prin cap, dar nu cele din ziare, ci propriile ei cuvinte. „... eu sunt şeful şantierului, nu tu... eu mă ocup... ăsta-i genul de teribilism care-ţi place..."

Cum putuse să-i spună cuvinte atât de crude? Claudia fusese cea care crease situaţia şi totuşi ea se repezise la Griff. Abia acum înţelegea cât de greu trebuia să-i fie să-şi refacă viaţa. Ken Warfield înţelesese, încercase să-l readucă la viaţă, să-i arate că există şi pentru el un loc pe lume. Doar nu-i spusese niciodată că o iubeşte, nu? Totul exista numai în imaginaţia ei. Un sărut însemna mai puţin decât nimic pentru un asemenea bărbat, iar el nu dăduse altceva de înţeles. Şi chiar dacă nu jucase cinstit, dacă o enervase cumva, ea cu siguranţă că-l enervase şi mai mult. Pentru el miza era mult mai mare.

Mişcându-se încet, cuprinsă de remuşcări, Shannon mulţumi femeii de la birou şi plecă. Aproape ajunsese acasă când observă că ploaia se oprise.

Odată ajunsă acasă, descărcă din maşină cumpărăturile şi porni către vechea casă ca să-i ducă mamei ei cuponul de material. Clătină din cap când Abigail West îi oferi ceai, dar imediat se răzgândi şi se prăbuşi pe unul din scaunele din bucătărie. Îşi sprijini capul în palme şi rămase aşa în timp ce mama ei pregătea ceaiul. Abia după aceea răspunse

întrebării pe care doamna West n-o rostise, dar care i se putea citi în privirea îngrijorată cu care își studia fiica.

– Am făcut un rău cuiva, mamă.

– Oh? Mi s-a părut mie că ești puțin întoarsă pe dos.

– Am făcut ceva nedrept. Știi... așa, meschin.

Sprâncenele doamnei West se arcuiră.

– Cred că fiecare facem așa ceva câteodată, spuse ea prudent.

– Mă simt groaznic din cauza asta.

– Da, cred. Nu-i nimic mai rău decât sentimentul că ai făcut un rău cuiva şi nu poţi să-l repari.

Shannon cuprinse cana cu ceai în palme, lăsându-se pătrunsă de căldura ei.

– Şi ce Dumnezeu aş putea face acum?

– Cred că trebuie să-ți calci peste mândrie și să-i spui şi lui... să-i spui persoanei exact ce mi-ai spus mie.

– M-aş simţi ca o proastă.

– Oh, nu ştiu. S-ar putea să te simţi mai bine.

Shannon sorbi din ceaşca de ceai și o privi pe mama ei, cu ochii căprui teribil de îngrijorați.

*

* *

Va trece doar pe acolo, își spuse Shannon ferm. Poate va opri, poate nu. Se uită la ceas și porni maşina. Opt și jumătate. Se întuneca mai devreme acum, la sfârșitul lunii august. Va trece pe acolo și

atât, nimic mai mult, şi va vedea dacă e lumină în căsuţa lui. Dacă este, poate va opri. Sigur, s-ar putea să nu fie acolo; doar auzise cu o zi în urmă invitaţia intimă pe care i-o adresase Claudia: Am putea lua cina împreună... Ceea ce însemna evident mai mult decât cina. Aşa că el şi Claudia puteau fi acum la Danforth luând o cină plăcută într-un restaurant cochet. Sau poate o luase pe Claudia de la motelul unde locuia şi hotărâseră că cina mai poate aştepta.

Shannon o luă pe drumul care ocolea oraşul, îndreptându-se către partea opusă celei unde se afla proprietatea Warfield.

Ţinea neapărat să nu-i dea senzaţia că-l urmăreşte. Tot ce dorea era să-i spună ce simte sau cel puţin să încerce să-i explice. Dar ce anume dorea să-i explice? Oricât încerca să se concentreze, gândurile i se învârteau haotic în minte. Şi de ce voia să-l vadă? Pentru că făcuse ceva nedrept, sau pentru că încă îşi mai amintea, chiar şi după atâtea zile, presiunea buzelor lui pe gura ei şi cum trupurile lor se căutaseră cu pasiune?

– Nu! Spuse Shannon cu voce tare, strângând volanul cu putere. Nu-i deloc vorba de asta.

Câteva minute mai târziu, când ajunse aproape de poarta domeniului Warfield, nu ajunsese încă la nici o concluzie. Era complet greşit ceea ce făcea. Nu putea decât să înrăutăţească lucrurile. Mai mult i-ar fi atras atenţia asupra propriilor lui probleme. Chiar dacă va vedea lumină în căsuţă, nu va opri. Se va întoarce imediat acasă. Piciorul ei apăsă frâna. Apoi,

în ciuda hotărârii anterioare, intră pe poartă şi opri în dreptul căsuţei lui. Inima îi bătea cu putere. Era complet întuneric. Îşi muşcă buzele şi ascultă zumzetul motorului. Ei bine, gândi ea, asta este.

Deodată observă o lumină în casa mare. Provenea din aripa cea nouă unde Ken amenajase o sală de gimnastică. În nici o altă parte a casei nu era lumină. Din moment ce Claudia se afla la Danforth, însemna că Griff era aici şi făcea exerciţii. Îşi amintea că Elaine îl îndemnase să facă asta. Deci până la urmă nu plecase cu Claudia la Danforth.

Oare era bine să-l caute acolo? Şi-l imagină făcând exerciţii, transpirând şi chinuindu-se, forţându-şi piciorul accidentat să funcţioneze. Imaginea o făcu să se simtă şi mai rău. Era atât de singur. Încă din prima clipă rămăsese singur cu problema lui, cu neputinţa lui.

S-ar jena oare dacă ea l-ar întrerupe? Dar de ce să se jeneze? se întrebă ea. Tot ceea ce dorea, era să aibă o explicaţie cu el, să îmbunătăţească situaţia.

Întinse mâna încetişor şi opri motorul. Stinse farurile, coborî din maşină, după care înaintă cu paşi prudenţi spre aripa luminată.

Găsi destul de uşor uşa, dar ezită o clipă. Apoi trase adânc aer în piet şi o deschise.

Două chipuri se întoarseră spre ea. Marek şedea pe marginea unei mese înalte. Purta pantaloni de gimnastică şi avea un prosop după gât. Rezemată de cealaltă parte a mesei, stătea Claudia Warfield. Era îmbrăcată complet în alb şi avea un pahar cu vin în

mână. În timp ce Shannon încremeni, paralizată din cauza surprizei, vocea Claudiei tocmai cânta:

– Știu să fac un masaj grozav, Griff. Dacă te-ai întinde aici...

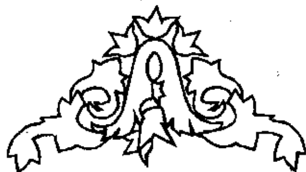
– Shannon! Chipul lui Griff era încordat și speriat.

– Oh, salut, spuse Claudia indiferentă. Vrei niște vin? Tocmai încercam să-l conving pe Griff că i-ar face bine unul din celebrele mele masaje.

Shannon se întoarse, bâjbâind după clanță.

– Shannon! strigă Griff, iar ea îl auzi sărind de pe masă în timp ce deschidea ușa și fugea.

CAPITOLUL VIII

Există vreo vrajă legată de cifra trei? Shannon cântări această întrebare, stând tristă în pat înainte de ivirea zorilor, a doua zi, în timp ce asculta ciripitul păsărilor. Trei ursuleți, trei vrăjitoare, trei prințese. Și, mai ales, trei dorințe. Dacă exista ceva magic în numărul acesta, oricum lucrase împotriva ei, reflectă ea aiurea. Deja de trei ori se făcuse de râs în diverse situații care aveau legătură cu Griffin Marek. De două ori fusese suficient de naivă să creadă că vreun sentiment deosebit se înfiripase între ei, pentru ca apoi să înțeleagă umilită că era un sentiment unilateral, care pentru el nu însemna absolut nimic. A treia oară, dorind să se scuze pentru propria ei greșeală, dăduse peste o împrejurare care o convinsese că, fără urmă de îndoială, ea însemna mult prea puțin pentru el.

Shannon înghiți în sec, încercând să scape de nodul care i se pusese în gât. Dar acesta refuză să cedeze, așa că se întoarse cu fața spre pernă și-și îngădui luxul de a plânge. După câteva minute luă o batistă, se șterse la ochi și la nas și se ridică din pat. Începea o nouă zi. Avea treabă de făcut. Oh, numai dacă și-ar putea pune trei dorințe, gândi ea, zăbovind o clipă

pe marginea patului. Și-ar fi dorit ca această lucrare nenorocită să fie încheiată, ca Elaine și Ken să se fi mutat deja în locuința renovată și ca Griff să iasă din viața ei pentru totdeauna.

N-o ajută deloc faptul că el se afla deja acolo când ajunse ea pe șantier. Inima i se strânse când observă că el stătea exact așa cum îl văzuse prima oară în acea dimineață de august, rezemat de camion, cu soarele strălucindu-i în păr.

Aceasta era partea cea mai grea, își spuse Shannon. Trebuia să treacă peste asta cât mai repede. Dacă reușea să reziste aceste câteva minute, era bine. Mai mult decât orice, trebuia să fie indiferentă și degajată. Fără supărare, încruntări, lacrimi sau priviri de gheață; toate astea ar fi trădat sentimente rănite, iar asta ar fi demonstrat cât de mult contează totul pentru ea. Și nu era așa, își spuse ea cu asprime. Absolut deloc. Se îndreptă spre el fără nici o ezitare.

– Bună. Ai apărut devreme. Fii veselă, își reaminti ea. Impersonală. Dar expresia chipului lui n-o ajuta deloc. Pentru că azi nu avea de a face cu acel Griffin Marek distant și prețios. Azi o privea cu mare tandrețe și cu niște ochi temători și rugători.

– Shannon... voiam să vorbesc cu tine.

– Ei bine, iată-mă. Zâmbi plăcut, dar păstrând distanța.

– Voiam să-ți spun că-mi pare foarte rău pentru ceea ce s-a întâmplat aseară.

– Lasă. Se mai întâmplă.

– Nu, nu mă înțelegi. Nu era aşa cum părea. Deloc. Și aș vrea ca tu să înțelegi...

– Oh, haide, Griff. Doar suntem adulți. Am dat dovadă de lipsă de tact. Sincer, a fost vina mea. Nu trebuia să dau buzna aşa. Oricum, eu am şi uitat evenimentul. Se întoarse și privi spre casă. Hei, uite cum bate vântul. O să se usuce totul imediat. S-ar putea să putem continua chiar azi lucrul la acoperiş.

– Shannon, te rog...

– Uite ce este, viața ta personală este... personală. Nu-i nevoie să-mi dai explicații nici mie, nici altcuiva. Hai s-o lăsăm așa, bine?

– Dar n-a fost așa cum crezi!

Stăpânirea ei de sine începu să se destrame. Simți că are nervii teribil de încordați. Se întoarse și-l privi în ochi.

– Serios? spuse ea cu o voce tăioasă și aspră. Îmi pare rău că-i aşa. Era o imagine splendidă!

Se enervă pe ea însăși imediat ce termină de rostit aceste cuvinte. Cu toate că hotărâse să nu-și dezvăluie adevărata stare, tocmai asta făcuse. Expresia feței lui se schimbă brusc. Se înroşi, după care imediat deveni alb ca varul. Parcă se transformase deodată într-o stană de piatră. Acum nu ne mai putem întoarce, gândi Shannon cuprinsă de o disperare dureroasă. Nu vom putea niciodată să ne iertăm unul pe celălalt.

Totuşi, era răspunzătoare pentru desfăşurarea lucrărilor. Într-un fel era recunoscătoare pentru asta şi pentru cererile cărora trebuia să le facă față per-

manent. Pe de altă parte, era un chin faptul că nu avea cum să-l evite atunci când venea să vadă cum stau lucrurile pe şantier. Îşi dădea seama că ar fi fost teribil de satisfăcut dacă ar fi putut s-o prindă cu vreo greşeală. În consecinţă, îşi dublă eforturile ca să-i urmeze cu stricteţe indicaţiile.

– Doamne, dar eşti un adevărat tiran, Shannon, ştii? mormăi Matt.

– E singura modalitate ca să terminăm treaba, răspunse ea repede, ca replică la reproşurile lui.

În cele din urmă acoperişul fu gata. Fereastra cea mare care fusese comandată special nu fusese încă livrată, dar o aşteptau în câteva zile. Electricianul şi instalatorul începuseră deja lucrul. Progresul fusese înregistrat tot timpul de către Claudia Warfield şi echipa ei. Shannon reuşise să facă în aşa fel încât să fie de faţă la filmări.

Apoi fu adusă uşa din spate.

Ajunse într-o zi în care Shannon era plecată la o expoziţie de mobilă de bucătărie. Când se întoarse găsi pe şantier camionul cel mare al firmei Thornton Lumber & Supply. Şoferul o salută prietenos iar ea răspunse la fel, observând că era acelaşi bărbat masiv la care se repezise cu atâta furie în prima ei zi de lucru, zi care acum părea atât de îndepărtată. De-a lungul timpului începuse să-i accepte autoritatea.

– Oh, superb! spuse ea când se apropie şi văzu ce adusese. Uşa pentru noua bucătărie era rezemată de

perete. Aaron şi Matt o admirau, dar Marek era negru de furie.

Acum se sprijinea în bastonul pe care-l folosea din când în când şi imediat ce o văzu începu, cu o voce aspră şi plină de reproş:

– Îmi dai voie să te întreb ce este asta?

Matt şi Aaron se întoarseră nervoşi la lucru. Chiar şi entuziasmul lui Shannon păli. Se uita tulburată când la chipul lui furios, când la uşa frumoasă cu două ochiuri de geam.

– Este uşa extraordinară, cea pe care ai indicat-o în proiect.

– Nu este cea pe care am indicat-o eu. Eu am indicat una din lemn masiv. Aceasta este uşoară. Şoferul aproape că o ducea într-o mână.

– Sigur că este uşoară, spuse ea. Este fibră de sticlă. E mai rezistentă decât cele din lemn şi e şi termoizolantă. Mai uşor de instalat. Sticla pentru geamuri este de asemenea termoizolantă. Este exact în spiritul şi stilul celei pe care ai indicat-o, iar eu nu m-am gândit... Făcu o pauză, văzând că expresia lui se schimbă brusc, de la mânie la altceva... înţelegere, jenă. Îmi pare rău, spuse ea. Ar fi trebuit să te consult înainte de-a o comanda.

El ridică o mână ca şi când ar fi vrut să şteargă scuzele ei şi apoi lăsă ochii în pământ, clătinând uşor din cap.

– Nu, spuse el în cele din urmă. E vina mea. Îmi cer scuze. Ai avut perfectă dreptate. Este o alegere perfectă. Am citit literatura de specialitate... pur şi

simplu am uitat, asta-i tot. A trebuit să recuperez mult în legătură cu noile materiale de construcţii.

– Oh, sigur, spuse ea încetişor. Înţeleg asta. Şi n-am vrut să...

– Şi te rog nu mă trata ca pe un copil! explodă el. Am greşit. Am putea lăsa lucrurile aşa?

Se întoarse cu spatele la ea, făcând o mişcare de rotaţie bruscă. Piciorul i se împiedică într-o şipcă de pe jos şi, înainte ca cineva să poată interveni, căzu cât era de lung, în timp ce bastonul îi zbură în cu totul altă direcţie. Matt ajunse din doi paşi la el şi îngenunche ca să-l ajute. Ridicându-se cu greu, Marek întinse o mână ca să-l îndepărteze.

– Şi te rog să ţii copilul ăsta blestemat cât mai departe de mine! urlă el.

Shannon se înfurie când îşi privi fratele şi-i văzu ochii trişti din cauza jignirii suferite. Dar băiatul îi prinse privirea şi clătină uşor din cap. Ea se abţinu să nu izbucnească, se întoarse şi plecă. Indiferent cât era de furioasă pe Marek, nu dorea să asiste la dureroasa lui încercare de a se ridica în picioare.

– Nu poţi să-l condamni, spuse Matt ceva mai târziu, când el şi cu Shannon luau ca de obicei prânzul pe treptele vechii case. Nu vrea ca toată lumea să se învârtească în jurul lui ca în jurul unui invalid. Îţi dai seama cum se simte. Pur şi simplu am făcut-o fără să mă gândesc. Nu trebuia s-o fac.

– Ai făcut un lucru perfect normal, insită Shannon. N-avea nici un motiv să izbucnească aşa.

– Dar eu îl înţeleg, asta vreau să spun.

Shannon începu să despacheteze un sandviş.

– Ei bine, mă tem că eu nu pot să-l înţeleg, spuse ea cu răceală în glas.

*

* *

Trecură încă două zile înainte ca Shannon să-l poată vedea din nou singur, fără ca Matt şi Aaron să fie de faţă. În acele două zile luna septembrie se instalase cu drepturi depline. Soarele deveni mai auriu şi iarba luă culoarea aramei. Aerul mirosea deja a toamnă, cu toate că termometrul încă mai indica temperaturi înalte. Matt avea să se întoarcă curând la şcoală, dar Frank Hedley care se simţea acum mult mai bine, fusese de acord să-şi preia atribuţiile, fapt care lui Shannon îi aduse o mare uşurare. Finalul lucrării necesita aportul unui specialist în tâmplărie ca Frank. Mai lucrase cu el şi înainte. Prezenţa lui tăcută şi competentă era o garanţie permanentă a faptului că totul avea să se termine la timp şi corect.

Îşi spunea că nu-l evita intenţionat pe Marek, dar în sinea ei ştia că-i e groază să rămână singură cu el. Era mai mult decât neplăcută problema cu Claudia, gândi ea. Era vorba şi de felul în care se purtase cu Matt. Desigur, neputinţa lui fizică se afla la originea tuturor neplăcerilor. Dar chiar dacă înţelegea, nu-i venea mai uşor să accepte. Uită toate astea, îşi spuse ea. Continuă-ţi munca şi viaţa.

Totuşi, când ajungea acasă, toate amintirile reveneau, şi cu ele şi dorul. Lângă fereastră, atingând

cocoşul primit de la mama ei, sau trântindu-se seara în pat, obosită, nu-şi putea scoate din minte amintirea buzelor lui, a braţelor lui în jurul ei.

– E totul în regulă la slujbă, Shannon? o întrebă tatăl ei într-o seară când trecuse pe la părinţi ca să bea un ceai şi să le facă o scurtă vizită.

– Oh, da. S-a întors Frank Hedley şi aproape că ne încadrăm în termen. Nici n-ar putea fi mai bine.

– Mă întrebam numai, spuse el, iar ea îşi plecă repede privirea, simţindu-se cercetată.

A doua zi, Shannon se afla în biroul firmei Thornton Lumber & Supply, verificând lista pe care tocmai o scosese dintr-unul din buzunarele blugilor.

– Cam asta ar fi tot, domnule Doherty, spuse ea.

– Bine. Apropo, mâine vei primi şi fereastra.

Domnul Doherty, un bărbat gras şi cu foarte puţin păr cărunt în jurul unei chelii imense, îi făcu nota de plată şi i-o înmână.

– Îmi mai trebuie un om ca să se ocupe de ea. Pentru siguranţă. Vrei s-o vezi? Este în magazie.

– Oh, tare aş mai vrea!

– Du-te şi uită-te. Este într-un colţ.

Magazia era un fel de şură imensă, deschisă într-o parte. Totul era depozitat acolo: lemn, uşi, ferestre. Mirosea a lemn proaspăt şi a praf. Era unul din locurile preferate ale lui Shannon încă de când era copil şi venea aici cu tatăl ei. Stătea înăuntru şi privea, căutând colţul unde se afla fereastra. În mintea ei devenise componenta principală a anexei, detaliul arhitectonic care făcea construcţia să fie deosebită.

Deodată observă că mai era cineva în magazie, pe jumătate ascuns într-un con de umbră. O vreme nu se lămuri cine ar putea fi. Când îl rescunoscu pe Marek, nu reuşi decât să rămână încremenită privindu-l fascinată cum se învârtea pe acolo, nefiind conştient de prezenţa ei. Îl văzu cercetând uşile şi ferestrele, atingându-le şi aplecându-se ca să le vadă mai bine. O dată se duse până la masa cea mare din mijlocul magaziei, sprijinindu-se în baston. Acolo începu să mâzgălească ceva cu un ciot de creion. Privirea lui Shannon se opri asupra degetelor lui bronzate, atât de vii şi mobile şi deodată se trezi că se emoţionează.

Trebuia să spună ceva, gândi ea. Înainte ca el să descopere că se afla acolo. Ar fi putut crede că-l spiona.

– Bună. Făcu un pas spre el şi apoi se opri brusc când el ridică privirea. Îl văzu cum se grăbeşte să ascundă într-un buzunar hârtia şi creionul. Ea ştia ce făcea el acolo: încerca să recupereze, să se familiarizeze cu noile produse şi materiale, străduindu-se să aducă la zi anii pe care-i pierduse. Îşi îndreptă umerii şi se duse la el, căutând să facă ceea ce i se păruse cel mai greu în ultimele zile: să se poarte firesc, natural cu el.

– Şi tu ai venit să vezi fereastra cea nouă?

Ochii lui se întoarseră în altă direcţie, către un colţ al magaziei.

– Este acolo, răspunse el. Cred că a ieşit destul de bine. Acel zid impenetrabil se afla din nou între ei,

gândi Shannon. Nu puteai vedea prin el și nici nu-l puteai ocoli. Se duse să vadă fereastra. Și apoi, pe neașteptate, icni de plăcere.

– Oh, este minunată! exclamă ea. Redeveni decorator, constructor, profesionist. O clipă se pierdu în admirație pentru acel obiect care era atât frumos, cât și util. După părerea lui Shannon cele două calități erau de nedespărțit. Fereastra cea mare, care odată instalată ar fi ajuns până în tavan, prindea lumina soarelui în ochiurile de geam iar sus forma un arc superb. Îmi place la nebunie, spuse ea. Este absolut perfectă.

El venise încetișor în spatele ei.

– Așa cred și eu. Sunt destul de mulțumit de ea.

O clipă rămaseră pe loc, amândoi admirând fereastra și, cu timpul, cu toate că nu se atingeau absolut deloc, ea începu să aibă senzația prezenței lui atât de puternic, încât îi țiuiau urechile. Înghiți în sec și se îndepărtă cu un pas de el, încercând să-și revină și să-și dea seama că se afla de fapt în magazia firmei Thornton Lumber.

– Ei bine, sunt încântată, spuse ea cu o voce care ar fi trebuit să fie cea obișnuită. Cred că această fereastră te-a făcut de fapt să îndrăgești proiectul. Abia aștept s-o văd instalată.

– Ar fi mai bine să păstrez distanța în timpul ăsta, spuse el cu un umor amar în glas. În ultima vreme par să fiu cam neîndemânatic. Nu vreau să mă ciocnesc de fereastra asta înainte de a fi măcar montată.

Shannon îi aruncă o privire nerăbdătoare.

– Doar nu crezi că ești singura persoană care s-a împiedicat de o șipcă de lemn pe un șantier. Nu-ți mai face atâtea griji pentru mândria ta rănită. Era ultimul lucru din lume pe care ar fi vrut să-l spună, dar acum că o făcuse nu-i părea rău. La aceste cuvinte el făcu mai întâi ochii mari, după care-și reluă aerul rece și distant.

– Ei bine, știu că ar trebui să-ți cer scuze pentru întregul incident, dar se pare că asta fac tot timpul.

– Nu-i nevoie, spuse ea pe un ton la fel de rece ca al lui. Eu nu contez. Pot să-mi port singură de grijă. Dar nu-mi place când te legi de Matt. Are numai șaptesprezece ani și l-ai rănit. Uite, eu mai bine mă-ntorc pe șantier. Am cumpărat ceva materiale de care e nevoie.

Ea se întoarse și porni către ieșire. El o însoți dar nici unul nu scoase o vorbă până ajunseră la mașina ei. Apoi, deodată, el spuse:

– În legătură cu Matt... puștiul n-are nevoie să te porți tu ca o mamă cu el, să știi.

– Cine spune că mă port ca o mamă?

– Asta faci, indiferent dacă vrei să recunoști sau nu. După o scurtă pauză, el adăugă: În afară de asta, Matt și cu mine am clarificat lucrurile între noi. Nu-i nevoie să-i servești tu drept intermediar.

– Nu înțeleg ce treabă ai tu...

– E aproape un bărbat, să știi.

– Da, sigur, știu. În vara asta a făcut treabă ca un adevărat bărbat.

– Da, sunt de acord. Și e și în regulă băiatul.

– Cum adică în regulă?

– Adică e cu capul pe umeri.

– N-am nevoie să-mi spui tu asta.

– Câteodată e mai bine ca puștii de vârsta asta să fie lăsați să-și rezolve singuri problemele.

– Poate, spuse ea rece. Și unii sunt lăsaţi singuri mult prea mult. Se gândea la fiul Claudiei, D.B., de capul lui şi fără restricţii, care avea greutăți în încercarea de a umple acest gol.

Marek îi deschise ușa, iar ea urcă şi porni maşina fără să mai spună ceva. Dădu drumul la instalația de aer condiționat, dar asta nu reuşi să-i liniștească nervii pe care-i provocase discuția cu el. Începu să scotocească în minte cât de mult avea să mai dureze lucrarea. Cinci, poate chiar şase săptămâni? Părea o eternitate. Cum putea supravieţui încă şase săptămâni acestor întâlniri sâcâitoare? Amărâtă, opri în intersecție şi apoi porni către strada Deacon.

Dar a doua zi, Shannon fu nevoită să recunoască faptul că viața îi putea încă oferi surprize. Și chiar imediat după ce-i trecuseră atâtea gânduri triste prin cap. Tocmai când slujba începuse să-i pară o povară foarte grea, pe care abia o mai putea duce, veni un eveniment care-i aduse o adevărată încântare, ca un fel de răsplată, pe lângă care tot restul părea nesemnificativ. Era ziua în care fu livrată fereastra cea mare. Toți patru, Matt, Aaron, Frank Hedley şi Shannon, o admirau din toate unghiurile, iar Shannon întrebă:

– Ei, ce zici, Frank?

Maistrul tâmplar, un bărbat subţire şi înalt cu mâini noduroase, dădu aprobator din cap:

– Aşa fereastră mai zic şi eu! haideţi, băieţi, hai s-o instalăm.

Marek nu era acolo şi nu apăruse toată dimineaţa. Era ultima zi de lucru a lui Matt, iar Shannon era bucuroasă că băiatul putea să participe la instalarea ferestrei. A doua zi era ultima dinaintea începerii şcolii, iar Abigail West anunţase irevocabil că va fi petrecută cu un tuns şi cu achiziţionarea unei noi perechi de adidaşi. În aer plutea ceva festiv, ceva ca de petrecere de adio. În timp ce Shannon privea, cei trei bărbaţi îndepărtară placajul şi aşezară frumoasa fereastră la locul ei. Frank, fiind recunoscut drept expert, lătra nişte comenzi:

– E bine acum, dă-i drumul în partea aia, Matt! Aaron, ţine-o exact aşa până vin eu să arunc o privire. Acum staţi să măsor. E bine. Acum cred că-i bine. Shannon? Cum se vede de acolo de unde eşti tu?

Iar Shannon făcu câţiva paşi în spate şi nu putu decât să dea din cap, cu respiraţia tăiată de admiraţie.

– Oh, Frank, este absolut perfect!

– Bine. Ţineţi-o nemişcată, băieţi. Vreau să bat nişte cuie ca s-o fixez.

Apoi când fereastra fu instalată şi fixată temporar, toţi patru se dădură câţiva paşi înapoi ca să vadă efectul. Prin spaţiul acoperit până atunci cu placaj, acum pătrundea lumina. Razele vagi ale soarelui transformau bucăţelele de rumeguş în diamante.

Arcul de sus dădea înălțime și eleganță construcției, astfel încât părea o parte integrantă a casei mari și nu doar o simplă anexă. Devenise o cameră. Exista întotdeauna un asemenea moment, gândi Shannon. Era momentul în care toate se asamblau, se întregeau și proiectul devenea realitate.

– Oh, este fantastic! strigă ea emoționată.

– Hei, arată destul de bine. Vocea din spatele ei o făcu să se întoarcă surprinsă. Griffin Marek era în cameră, sprijinit în baston și privind fereastra cea nouă. Ochii lui erau plini de admirație și încântare. Un gând trecu sălbatic prin mintea lui Shannon: El vede ceea ce văd și eu. Poate că el era chiar mai impresionat decât ea; în definitiv era proiectul lui, ideea lui. Iar acum oare ieșise așa cum sperase el?

-- Chiar îți place, Griff? Ești mulțumit? întrebă ea nerăbdătoare, nemaigândindu-se la neînțelegerile trecute și neclaritățile viitoare. Momentul prezent conta – momentul acesta de triumf și bucurie. Voia să-l audă spunând că reușiseră, că-i duseseră creația la îndeplinire.

El o privi și ochii lor se întâlniră într-o rară și totală înțelegere.

– Absolut minunat! spuse el entuziasmat. Ești o femeie care e un șef de șantier deștept, Shannon West! Deodată erau singurii doi oameni din cameră, din Thornton chiar. Din lume.

– Oh, sunt așa de fericită, oftă Shannon, simțindu-i prezența puternică lângă ea.

– Hei, hei! Unde sunteți? Vocea ascuțită a Claudiei Warfield năvăli în cameră, urmată câteva secunde mai târziu de Claudia însăși care părea ca un om beat ocolind obstacolele, căutând drumul cu picioarele încălțate în sandale din breteluțe și cu toc înalt. Părul ei de culoarea mierii îi sălta frumos pe umeri, iar cu mâinile își ținea cu grijă poalele rochiței roz, din mătase, ca s-o ferească de contactul cu praful și rumegușul de pe jos.

Lumina strălucitoare a zilei apuse pentru Shannon. Ceva ca o mare greutate i se așeză pe suflet.

– Oh, Griff! Eram așa speriată că n-am să te găsesc! Claudia prinse brațul lui Griff și se lipi de el, toată, în accesul ei studiat, de ușurare. Bună la toată lumea! strigă ea veselă celor trei bărbați. Bună, îi spuse ea ceva mai indiferent lui Shannon. Griff, dragă, poți să vii cu mine chiar acum, chiar în clipa asta? Plec la Danforth. N-ai să ghicești niciodată cu cine avem întâlnire. Tocmai am primit un telefon de acolo, nu putem pierde nici o secundă. Trecem pe la tine să-ți iei o cămașă curată, dar blugii sunt perfecți. Lasă-i.

Fruntea lui Marek se încruntă de zăpăceală.

– Ce vrei să spui? Cu cine ne întâlnim? Și de ce graba asta?

– Oh, dragă! Îți explic pe drum. De fapt este vorba despre problema aceea la care ți-am spus că lucrez. N-am vrut să-ți faci iluzii și oricum n-am crezut că se va materializa așa repede. Dar nu trebuie să pierdem acum vremea cu discuții.

El începu să meargă alături de ea, arătând puțin încurcat.

– Ei bine, fie. Nu știu exact în ce intru dar dacă spui tu așa... Clătină din cap. Hei, ce zici de fereastra noastră?

Claudia o privi pentru prima oară.

– Oh, e o scumpete! Arată foarte bine. O să apară în următoarea emisiune. Haide, acum. Serios, nu-mi place să te zoresc, dar chiar trebuie s-o ștergem. La revedere tuturor!

După ce plecară, o vreme fu liniște deplină. Apoi cei trei bărbați reluară lucrul, luându-și cuiele, ciocanele și metrul de tâmplărie și totul continuă cu obișnuita conversație laconică între niște bărbați care-și cunoșteau bine meseria. Shannon privi în sus, la fereastra acum bine fixată, care se potrivea atât de bine cu camera încât părea să fi fost acolo dintotdeauna. Maiestuoasă, da. Elegantă. Demnă. Dramatică. Toate aceste cuvinte se potriveau. Dar „scumpete" sigur nu se potrivea.

Shannon, care de obicei era destul de mulțumită de compania propriei persoane, se simțea singură când ajunse acasă. Neliniștită și puțin deprimată, făcu un duș, se spălă pe cap și-și puse cea mai veche pereche de blugi și un pulovăr galben. Serile deveniseră mai reci acum, odată cu venirea lunii septembrie. Rămase câteva minute lângă fereastra unde așezase cocoșul din sticlă și privi peisajul. În cele din urmă luă o decizie bruscă, se încălță cu niște

espadrile și porni repede pe poteca ce ducea la casa părinților ei.

Mulțimea se oameni din bucătărie era alta decât de obicei. Părinții ei, Matt, D.B. Edwards – probabil Matt îl invitase la cină – și Tim, în vârstă de paisprezece ani, băiatul cel mare al lui Norman junior, care probabil trecuse pe acolo, ceea ce toți membrii familiei făceau destul de des. Era același haos plăcut ca de obicei, iar când Shannon deschise ușa, o mulțime de urlete și zâmbete o făcură imediat să se simtă binevenită.

– Shannon! Nu te așteptam!

– Unde Dumnezeu ai stat ascunsă până acum?

– Matt ne-a povestit despre fereastră...

– Hei, Shannon, ghici ce-am găsit azi! Tim West era teribil de entuziasmat. Un câine!

– Stai așa, îl întrerupse Matt. Înainte să începi povestea cu câinele, avem ceva de văzut la televizor. Mamă, tată, vreți să vedeți și voi, nu?

– Da, sigur. Stai numai să bag la cuptor budinca asta. Doamna West termină cu budinca, își scoase șorțul de bucătărie și se repezi la Shannon.

– Scumpa mea, mă bucur atât de mult că ai venit, spuse ea îmbrățișând-o.

– Haideți! strigă domnul West și-i conduse pe toți într-o cameră de lângă bucătărie.

– Ce urmează să vedem? întrebă Shannon.

– Pe mama lui D.B. Știi tu – Claudia. Are o emisiune deosebită în seara asta.

Încă o dată, Shannon simți cum i se strânge inima. Iar Claudia Warfield? Nu putea scăpa de ea niciodată?

– Oh, bine, spuse ea amărâtă.

– Ei bine, acum trebuie să arătăm că ne interesează, nu-i așa, draga mea? șopti doamna West calmă. D.B. a făcut mult caz din treaba asta... și mi-ar părea rău pentru bietul băiat.

Shannon se uită la D.B., slab și nervos și cu tunsoarea lui țepoasă de stea a rock-ului. El și Matt îl urmau pe tatăl ei.

– Eu personal am să fiu bucuroasă să-l văd plecat odată la școala aia particulară a lui, șopti ea ca răspuns.

Doamna West replică:

– Oh, nu ți-a spus Matt? Rămâne aici și va merge la același liceu cu Matt anul acesta.

– Serios? Shannon n-ar fi putut spune de ce-o enerva vestea. Cred că are o influență proastă asupra lui Matt, mormăi ea.

– Dumnezeule, ce frază ciudată, spuse mama ei cu viclenie. Așa de modă veche.

Shannon care înțelese că voia s-o necăjească, reuși să zâmbească și spuse:

– Oh, bine. Întotdeauna ai fost o optimistă, mamă.

– Nu, spuse doamna West gânditoare. Sunt realistă. Dar întotdeauna am avut încredere în copiii mei.

– Grăbiți-vă! strigă Matt.

– Hai, Shannon, stai lângă mine, spuse tatăl ei. Mamă, stai tu pe scaun. Și lasă băieții să stea pe jos.

Formară o grămadă în camera micuță care era deja plină de cărți și reviste. Shannon și tatăl ei ședeau pe o canapea de piele care văzuse și zile mai bune. Doamna West se așeză în balansoarul soțului ei. Singura lumină din cameră provenea de la o lampă de birou și deci în semiîntunericul din încăpere ecranul televizorului părea și mai strălucitor. Matt îl deschise și reglă volumul. Crainicul încă mai citea știrile.

„... în continuare, iată o schimbare în programul obișnuit, un interviu deosebit care-i va interesa atât pe cei pasionați de sport cât și pe cei care au urmărit emisiunile Claudiei despre renovarea unei vechi case din orașul Thornton. Arhitectul care a realizat acel proiect se întâmplă să fie o fostă mare vedetă a baschetului profesionist, Griffin Marek. El se află aici, împreună cu Claudia și cu doi foști coechipieri, și de asemenea, cu Lonnie McIntyre care chiar săptămâna aceasta a semnat un contract cu echipa Minute Men. Claudia?"

Pe ecran apăru un prim plan cu Claudia care era reținută, dar strălucitoare.

– Bună seara tuturor. Am să-mi dau toată silința cu acest interviu, dar vă previn încă de pe acum că s-ar putea să nu mă descurc. Zâmbetul ei dezarmant ruga publicul nevăzut s-o ierte pentru asta. Acum, dați-mi voie să vă prezint invitații mei...

Shannon închise ochii într-un brusc acces de spaimă. Apoi, trăgând aer în piept îi deschise ca să-i vadă pe cei patru bărbați care ședeau în jurul Claudiei.

Toți erau înalți, bine făcuți, niște adevărați atleți. Fără cârje sau baston, Griffin Marek părea la fel de puternic și impresionant ca și ceilalți.

– ... iar acesta este Lonnie McIntyre, spuse Claudia și Shannon deveni mai atentă, amintindu-și acest nume. Lonnie McIntyre. „Cel cu care m-am ciocnit la Detroit. A fost ultimul meci în care am jucat." Shannon îl privi cu interes pe bărbatul negru, frumos care zâmbea și arăta foarte degajat. Stătea chiar lângă Marek.

– Dați-mi voie să vă familiarizez cu o problemă oarecum spinoasă, spuse Claudia. „Știe exact ce face", gândi Shannon tristă. Cultiva interesul publicului. Toată lumea adoră subiectele spinoase. Griff, am auzit că Lonnie a fost cel cu care te-ai ciocnit în noaptea în care ai fost accidentat. Vă mai purtați pică acum?

Marek își lăsă capul pe spate și începu să râdă atât de natural încât nimeni n-ar fi putut pune la îndoială faptul că era sincer amuzat.

– Dumnezeule, nu, spuse el. Nici acum, ca dealtfel niciodată. Lon și cu mine eram prieteni dinaintea acelui meci și suntem prieteni și acum. Shannon își aminti ce-i spusese în noaptea aceea, în casa goală. Ken și Lonnie – singurii care au continuat să vină la mine în acele săptămâni.

– Oricum, continuă Marek zâmbind, echipa lui a pierdut meciul. A fost fluierat pentru blocaj și nebunul acela l-a scos din joc.

Claudia privi în jur rugător, arătând micuță și neajutorată printre cei patru bărbați puternici.

– Blocaj, repetă ea. Asta înseamnă...

– Ei bine, este o decizie, luată de obicei într-o fracțiune de secundă, pe care trebuie s-o ia arbitrul, explică Marek cu ușurință. Regula este că dacă un apărător apare brusc în fața unui atacant, fără a-și fi arătat intenția înainte, acela este un blocaj.

– Iar fault în atac, interveni Lonnie McIntyre, este cealaltă față a monedei, adică atunci apărătorul și-a arătat intenția iar atacantul intră în el.

Claudia clătină din cap și emise un râs ascuțit și drăgălaș.

– Oh, vă rog, spuse ea. M-am zăpăcit deja. Și credeam că am să mă descurc atât de bine. Dar așteptați puțin. Sunt sigură că publicul vrea să afle cum s-a făcut ieri contractul între Lonnie și Minute Men? Numai că mă gândesc să-ți ofer ție rolul de moderator, Griff. Eu am să stau cuminte și am să ascult. Poate am să învăț câte ceva despre baschet.

„Despre baschet, poate", gândi Shannon. Cât despre cum să manipuleze bărbații, știa tot ce se putea ști. Îl văzu pe Marek aplecat ușor înainte, zâmbind, cu mâinile așezate pe genunchi. Shannon înțelese deodată cu absolută certitudine, că asta plănuise Claudia tot timpul. „Dar de ce?" se întrebă ea. Marek îi zâmbi lui McIntyre și spuse:

– Haide, Lon, este adevărat că nu te prea înțelegi cu fostul tău antrenor?

– Ei bine, stăteam mai mult decât mi-ar fi plăcut pe banca de rezerve, recunoscu simplu McIntyre. Dar, nu, n-a fost vorba de neînțelegere. Totuși, recunosc că atunci când am primit această ofertă de la Minute Men mi s-a părut destul de atrăgătoare.

– Așa că afacerea s-a perfectat..., punctă Marek.

– Exact. Am semnat contractul acum o săptămână.

– Iar antrenorul tău a rămas cu buza umflată. Am înțeles că Minute Men a făcut deja un plan de selecționări pentru sezonul următor.

– Da, oarecum.

– Ei bine, să-i întrebăm și pe ceilalți doi jucători de la Minute Men ce părere au despre asta. Se întoarse către ceilalți doi invitați ai emisiunii. Adam Biggs și Les Poole. Băieți, lămuriți-ne și pe noi ce credeți voi că va însemna prezența lui Lonnie pentru echipă.

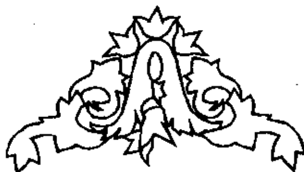
Fascinată și cu respirația tăiată, Shannon privi și ascultă cât de bine se desfășura interviul. Niciodată nu-l văzuse pe Marek atât de fericit și relaxat, atât de calm și stăpânit. Era în elementul lui, gândi ea. Lumea lui. Și atunci înțelese care fusese planul Claudiei, ce urmărise ea în tot acest timp. Îl readusese în lumea pe care o iubea cel mai mult. Și astfel, nu neapărat că-l îndatorase, dar îl plasase definitiv pe orbita ei, în raza ei de acțiune. În felul acesta, viețile lor se împleteau și carierele lor de asemenea, și nu mai puteau fi separate. Ei bine, reușise, cugetă Shannon, începând să tremure toată. Dacă șefii din televiziune văzuseră din întâmplare acest interviu, cu siguranță că fuseseră impresionați. Nu avea absolut nici un

dubiu în legătură cu asta. Iar Claudia avusese chiar posibilitatea de a aranja totul. Shannon îşi muşcă buzele şi clătină din cap, în timp ce privea în continuare la bărbatul superb de pe ecran, străinul înalt şi relaxat care nu semăna aproape deloc cu bărbatul taciturn şi irascibil pe care îl cunoscuse ea în acele ultime câteva săptămâni. Ken Warfield avusese o idee bună şi o intenţie nobilă să-l readucă în lumea celor care munceau, să-i ofere o şansă. Dar Ken scăpase esenţialul. Claudia fusese cea care intuia ce-i place şi ce-l interesează cu adevărat pe Marek. Claudia ochise şi nimerise chiar la ţintă.

– ... n-am absolut nici o îndoială, aproba Marek una din afirmaţiile unuia din ceilalţi doi jucători. Echipa Minute Men avea nevoie de un apărător care să reuşească să scoată rapid mingea din careu...

– Hei, Griff se pricepe foarte bine la asta, ştiaţi? spuse deodată Matt.

Cum nu se poate mai bine, gândi Shannon plină de amărăciune şi disperare.

CAPITOLUL IX

– I-ai trecut pe mătușa Louise şi pe unchiul Fred? întrebă Denise West. Chipul ei liniştit era acum încordat de concentrare.

Shannon se uită la cumnata ei pe deasupra mesei, după care își verifică lista.

– I-am trecut, o asigură ea pe Denise.

– Acuma câți s-au făcut?

Shannon începu să numere.

– Patruzeci și şapte.

– Cam atâția au fost și anul trecut? Sper că n-am uitat pe nimeni.

– Mamă? Mai bine arunci și tu o privire pe lista asta, îi spuse Shannon mamei ei, care stătea lângă fereastră potrivind două bucăți de material. Abigail se uită la ele pe deasupra ochelarilor. Am uitat pe careva? întrebă Shannon.

Doamna West lăsă de o parte cele două materiale și se apropie de masă. Își potrivi ochelarii și citi repede lista.

– Verișoara Wanda, din Manchester, spuse ea imediat.

– Oh, Doamne, începu Denise. Am uitat complet.

– Are alt soț acum, spuse doamna West. Se numește Delbert sau așa ceva. Twigg Delbert Twigg.

Denise şi Shannon se uitară una la alta şi izbucniră în râs.

– Delbert *Twigg**?

– A fost o dragoste la prima vedere, sau cel puţin aşa a scris Wanda pe felicitarea pe care a trimis-o de Crăciun.

– Bine, hai să-i trecem pe listă. Acum avem patruzeci şi nouă.

– Wanda nu ratează niciodată petrecerea, spuse doamna West. De fiecare dată a adus câte un soţ diferit, dar întotdeauna aceeaşi budincă, dealtfel foarte bună. Îşi reluă locul la fereastră şi începu să coasă. Cele două femei mai tinere de la masă rămaseră aplecate asupra listelor.

Petrecerea, pe care familia West o dădea în fiecare an în luna septembrie, era o adunare de familie, pe care tot clanul o privea ca pe un fapt al vieţii imposibil de schimbat şi imposibil de ratat. Pregătirile preliminare erau făcute de femeile mai tinere, după care Abigail West făcea ultimele retuşuri şi asambla totul. Anul acesta ajuta şi Shannon, dovedind un entuzisam neobişnuit.

– Nu-i nevoie, Shannon, îi spusese mama ei. Mă vor ajuta Denise şi Terri anul ăsta. Tu eşti prea ocupată cu lucrarea de la casa Warfield.

– Nu, îmi face plăcere, insistase Shannon, fără să mai adauge că ţinea neapărat să fie foarte ocupată tot timpul. Denise trebuie să aibă grijă şi de cei doi copii ai ei şi mai are şi unul care se va naşte peste

* twigg – rămurică (l. engleză).

câteva luni. Iar Terri are şi ea familia ei, ca să nu mai vorbim şi de faptul că are acum şi un câine. Cred că ea şi Norm l-au lăsat pe Tim să-l păstreze.

– Oh, da, l-a păstrat. Ei bine, n-ai decât. Dar nu te simţi obligată.

– Acum oricum am mai mult timp liber, îi explicase Shannon. E altfel de când a venit şi Frank Hedley.

Doamna West mai măsură o dată materialul, după care spuse:

– Mai adăugaţi nişte spaţii libere, fetelor.

– Parcă spuneai că am notat pe toată lumea, zise Denise îngrijorată, dar Shannon zâmbi doar.

– Mama se referă la faptul că trebuie să fim pregătiţi pentru câteva persoane în plus pe care probabil le va invita tata. Nu-i aşa, mamă?

– Sunt sigură că o va face, spuse doamna West cu mult calm.

*

* *

Ceea ce Shhanon îi spusese mamei ei despre prezenţa lui Frank Hedley pe şantier era adevărat. Fiind un adevărat maestru, era atât de capabil încât pentru prima oară de când începuse construcţia, Shannon reuşi să se mai relaxeze puţin. Îşi continuase treaba începută în jurul şemineului şi demontase poliţa căminului ca s-o repare. Începuse chiar să curețe tapetul din salon.

Îi sugerase lui Matt să vină în weekenduri şi orele libere de după şcoală şi să ajute la curăţenie şi finisare.

– N-ai vrea să mai câştigi ceva bani? îl întrebase ea, dar primise un răspuns evaziv.

– Oh, bineînţeles că aş vrea. Doar că, ştii... anul acesta de şcoală e mult mai greu şi am mult de învăţat.

– Nu înţeleg de ce. Oricum, antrenamentele de baschet încep abia peste câteva săptămâni, nu?

– Nu..., începu Matt nesigur şi jenat. Nu-i vorba de asta. Am altceva de făcut după ore. Ştii, chestia e că am promis... Se opri brusc, ca şi când ar fi spus deja prea multe.

– Altceva?

– Uite, mai bine ai căuta pe altcineva să te ajute. Poate te-ai descurca şi cu Tim.

Aşa că Tim, în vârstă de paisprezece ani, acceptă să vină după şcoală şi să ajute la curăţenie. Aduse cu el şi câinele proaspăt achiziţionat, un dulău cu origine dubioasă care se dovedi însă a fi foarte manierat, interesat şi de acord să stea liniştit şi să asiste. Dar Shannon, deşi aprecia compania lui Tim şi a câinelui, era puţin supărată de refuzul lui Matt. Oare ce-i lua atâta timp şi ce putea fi atât de important? Era foarte îngrijorată de faptul că avea bănuiala că D.B. era şi el implicat.

*

* *

Când soţii Warfield se întoarseră din concediu, veniră pe şantier ca să vadă cum evoluase construcţia şi amândoi se declarară încântaţi.

– Oh, Shannon, este minunat! exclamă Elaine. Abia aştept să mă mut aici. Arată mult mai bine decât mi-am putut imagina. Ai făcut minuni! Tu şi cu Griff formaţi o echipă absolut perfectă!

Shannon ignoră această afirmaţie şi spuse cât de senin putu:

– Eu sunt mulţumită dacă tu eşti fericită, Elaine. Asta-i cel mai important. Evită privirea foarte directă a lui Elaine. Era atât de deschisă şi înţelegătoare, încât lui Shannon îi venea greu să-i ascundă ceva. Totuşi, ce era de ascuns? De fapt, în ultima vreme îl văzuse foarte rar pe Griffin Marek. Nu părea să-şi mai facă griji în legătură cu realizarea în practică a proiectului. Asta îi întări lui Shannon ideea că-şi petrecea timpul pe şantier numai pentru că nu avea altceva mai bun de făcut. Iar acum, evident, avea ce face... şi nu era greu să înţelegi că frumoasa Claudia Warfield se potrivea de minune în orele lui libere. Câteodată mai trecea să vadă cum stau lucrurile pe şantier, dar fără prea mare interes. Probabil că şi el recunoştea faptul că Frank Hedley este un profesionist şi că şantierul era acum pe mâini bune. Dar în sinea ei, Shannon înţelegea care era de fapt adevărul: această etapă din viaţa lui se încheiase. Această perioadă de tranziţie îl ajutase numai să revină în lume. Acum era gata să se apuce de altceva.

Iar Shannon ştia că în cadrul acestui altceva, ea nu avea ce căuta. Aşa că de câte ori auzea motorul camionului lui, îşi găsea ceva de lucru ca să nu dea

ochii cu el. O dată sau de două ori o căutase el și încercase să lege o conversație, dar ea reușise să dea numai răspunsuri distante, calme, politicoase, dar reci. După ce o studia puțin, expresia feței lui se schimba, devenea rece și încordată de parcă tocmai ar fi luat o hotărâre. După un timp nu mai încercă să discute cu ea. Când apărea pe șantier, evitau amândoi să se privească în ochi. Dacă ea nu era aproape, nici el n-o căuta.

Cu atât mai bine, își spuse Shannon. Iar dacă noaptea, când era liniște și încerca să adoarmă, își amintea dureros de clar mâinile lui bronzate sau presiunea buzelor lui fierbinți pe gura ei, la lumina zilei aceste amintiri puteau fi alungate.

– Cum mai stăm cu lista? întrebă domnul West intrând în bucătărie.

– Patruzeci și nouă, spuse Shannon. Plus invitații tăi.

El se apropie de masă, îi puse o mână pe umăr și începu să citească lista. Shannon îi prinse și ea mâna, simțindu-se mai liniștită în contact cu căldura ei atât de familiară.

– Mie mi se pare în regulă, observă el așezându-se pe un scaun. Și întrucât mi se dă voie să aduc persoane în plus, vreau să vă mărturisesc că am împărțit azi una sau două invitații când am fost în oraș. I-am întâlnit pe Ken Warfield și pe soția lui, așa că i-am invitat. Și de asemenea pe prietenul lor, arhitectul acela, Marek. Am întrebat și de sora lui

Ken, dar ea nu poate veni. Oricum, va fi plăcut dacă vor veni şi ei.

Shannon îşi strecură repede mâinile sub masă, temându-se că ceilalţi ar putea observa cum tremură. Deodată le simţi reci şi crispate.

*

* *

Ziua petrecerii era o duminică frumoasă, mirosind plăcut şi vag a toamnă. Arţarii din spatele casei părinteşti aveau acum şi alte culori decât cea verde. Shannon ajunse devreme, ca să ajute la pregătiri şi să-i întâmpine pe cei care nu erau din oraş, dintre care unii ajunseră chiar după micul dejun.

Verişoara Wanda din Manchester ajunse printre primii. Veselă şi strălucitoare, îşi prezentă noul soţ, care se dovedi a fi foarte timid.

– Nu cred că l-aţi cunoscut pe Delbert... Abigail, dragă, uite, am adus şi eu ceva. Este o budincă... Nu-mi spune că nu te-ai măritat încă, Shannon! Aşa o fată frumoasă ca tine. Nu înţeleg ce se întâmplă cu băieţii de pe aici. Dar nu-ţi face griji, va apărea el bărbatul ideal. Uite cât de norocoasă am fost eu...

Afară, în curtea cea mare din spate, era aşezată o masă uriaşă. Ca de obicei, homarii, stridiile şi cartofii copţi erau pregătite de familia West. Mătuşile şi verişoarele urmau să aducă tot restul. Curând, mormanul de mâncare deveni impresionant.

– Te zăpăceşti pur şi simplu, spuse Matt admirativ. Budinci, plăcinte, pâine de casă, chifle, salate.

Shannon își petrecu aproape toată dimineața afară, cu frații și cu tatăl ei, ajutând peste tot pe unde era necesar. George venise de la facultate pentru sfârșitul de săptămână. Norm, fratele cel mai mare, era îmbrăcat în niște pantaloni de catifea raiată foarte vechi și într-un tricou larg, și uitase de devize și prețuri, depășiri de cost și facturi pentru ziua aceea. Acum ajuta și el la săpatul gropii în care urmau să facă focul. Mickey supraveghea totul de la distanță, ducându-l în spate pe fiul său Eddie, în vârstă de cinci ani, și ignorând ironiile fratelui său legate de faptul că întotdeauna unii taie frunză la câini și alții muncesc. Oprindu-se o clipă lângă masă cu un teanc de farfurii de plastic în mână, Shannon îi privi pe toți și deodată i se umplură ochii de lacrimi. Cât de dragi îi erau toți. Și de ce oare într-o asemenea zi, când ar fi trebuit să fie fericită, avea sentimentul sâcâitor că-i lipsește ceva? Lăsă repede farfuriile pe masă, își șterse ochii și intră în casă să mai aducă un rând.

Era ciudat, dar parcă se simțea izolată de ceilalți. Parcă nu-și mai găsea locul atât de ușor ca în alți ani. Totuși reuși să traverseze întreaga zi ca într-un fel de transă, funcționând mecanic și ajutând pe unul sau pe celălalt.

– Mătușă Peg, poți să-ți pui lucrurile în camera lui George. Tu și unchiul Seth rămâneți la noi, nu? Oh, sigur, nu ne deranjați deloc. George va sta la Mickey și Denise în noaptea asta... Mildred! Oh, ne-ai

lipsit anul trecut. Oh, da, da, ştiu cum e o apendicită. Evident, fără complicaţii. Arăţi absolut superb... Margaret! Mă bucur că ai putut veni.

Matt îl invitase pe D.B., care părea, cel puţin de data asta, ceva mai reţinut. Avea chiar o tunsoare ceva mai normală. Amândoi veniseră cu câte o fată. Micuţa şi blonda Valerie Frazer şi încă o fată, din clasa lor. Mirosuri aţâţătoare începură să plutească în aer şi curtea se umplu de voci şi râsete. Uşa din spate se deschidea tot timpul, pe măsură ce soseau alţi invitaţi. Apărea din ce în ce mai multă mâncare. Copiii alergau printre picioarele adulţilor, fugărindu-se şi tăvălindu-se prin iarbă. Se întâmpla frecvent ca cineva să verse mâncare pe jos, dar nimeni nu se supăra. Mai târziu, când se va lăsa întunericul şi va fi linişte, ciorile se vor ocupa de resturi.

Ken şi Elaine Warfield şi cei doi copii ai lor ajunseră pe la jumătatea după-amiezii. Shannon văzu cum parchează maşina lângă celelalte. Nu ştia dacă Griffin Marek venise cu ei, dar nici nu încercă să afle. Îi va saluta mai târziu pe Ken şi Elaine, decise ea. Se refugie într-un capăt al curţii, sub un brad înalt, la mare distanţă de ceilalţi, şi rămase acolo. Soarele începuse să apună şi deşi era încă auriu şi strălucitor, dădea mai puţină căldură ca de obicei. Era un soare de toamnă, nu mai era vară. Văzu cum Ken şi Elaine se alăturară grupului, salutându-i pe părinţii ei, dând mâna cu George, Mickey, Norm, zâmbind şi vorbind cu toţi. Cei doi băieţi se învârteau timizi de colo-colo.

Shannon îi privi pe toţi, cu acelaşi sentiment ciudat că nu avea ce căuta printre ei.

El nu venise. *Sora lui Ken nu poate veni,* spusese tatăl ei. Şi probabil şi Marek găsise ceva urgent, sau poate mai interesant de făcut, ca de exemplu o întâlnire cu Claudia. Îşi sprijini fruntea de scoarţa copacului, nevrând să recunoască faptul că era dezamăgită. Dar asta îi trecu repede. Îşi ridică ochii şi se certă în gând. Ce importanţă avea? Oare chiar se aşteptase să vină? Trase adânc în piept aerul rece de septembrie, îşi îndreptă umerii şi se pregăti să li se alăture celorlalţi

– Bună. Nu eşti puţin cam departe de petrecere aici?

Shannon se întoarse repede şi simţi că se înroşeşte. El se afla lângă ea, rezemându-se cu o mână de copac şi cu cealaltă în baston. Ochii lui albaştri o priveau cu o asemenea intensitate, încât nu-şi putu desprinde privirea de a lui. La început nu reuşi să inspire suficient aer ca să spună ceva. Apoi bolborosi:

– Credeam... adică... credeam că n-ai să vii.

Regretă aceste cuvinte imediat ce le rosti. Erau prea temătoare, prea nerăbdătoare, ca şi când abia l-ar fi aşteptat. Dar el depăşi uşor acest moment.

– N-aş fi putut rata asta, spuse el, neluându-şi ochii de la ea. Este evident că e o adunare de familie şi Ken şi Elaine sunt vechi prieteni de-ai voştri, desigur, dar a fost foarte drăguţ din partea tatălui tău că m-a invitat.

– Câteodată tata face risipă de invitaţii, spuse ea brusc, realizând imediat că fusese nepoliticoasă, dar pentru moment nu-i păsă. Nu te-am mai văzut în ultima vreme. Pe şantier, adică, adăugă ea repede.

El zâmbi.

– Cred că a fost o uşurare pentru tine.

Ea ridică din umeri, fără să nege.

– Lucrurile par să meargă destul de bine. Ai fost ocupat?

– Oh, ei bine, oarecum.

– Te-am văzut cu toţii la televizor. A fost impresionant.

– Penibil, cred. Nu prea eram pregătit.

– Nu s-a observat, spuse ea rece. Ai mai făcut alte emisiuni?

– Nu prea multe. Unul sau două interviuri. Vor intra mai târziu.

Shannon avu impresia că vrea să evite subiectul. Vorbea deja ca un profesionist, gândi ea. „Vor intra mai târziu." O tăcere lungă se instală între ei, rece şi fragilă. Apoi amândoi începură în acelaşi timp.

– Ken şi Elaine par destul de mulţumiţi de casă...

– Elaine m-a sunat să-mi spună că-i place ceea ce...

Shannon îşi muşcă buzele. Şi el ezită puţin, după care zâmbi şi spuse:

– Oricum, e plăcut atunci când clientul este mulţumit.

– Da, desigur. Oricât se străduia, Shannon nu mai găsi nimic de spus. Realiză că tăcerea ei devenea

neplăcută și totuși nu putea găsi cuvinte care să fie naturale și firești. Apăruse o mare distanță între ei, iar acum această politețe rece îi îndepărta mai mult decât ar fi putut-o face certurile din trecut. Se convinse încă o dată că el încheiase acest capitol din viața lui, îl părăsise, ca și pe ea dealtfel.

– Hei, Shannon! Matt o văzuse iar acum îi făcea cu mâna de lângă masa mare unde stătea cu prietenii lui. Masa fusese așezată sub un fag uriaș, în scoarța căruia erau gravate numele tuturor din familia West. Bună, Griff! Hei, pentru numele lui Dumnezeu, voi chiar n-aveți de gând să mâncați nimic?

Shannon îi făcu și ea cu mâna.

– Scuză-mă, am fost o gazdă neatentă, îi spuse ea încet și repezit lui Marek. Haide, am să te prezint tuturor. Mai am niște frați pe care nu i-ai cunoscut, ca să nu mai vorbim de o întreagă armată de nepoate și nepoți.

– Mi-ar place să-i cunosc pe toți.

Se îndreptară către grupul cel mare, lăsându-se învăluiți de mirosurile, sunetele și veselia petrecerii. Shannon mergea cu un pas înainte dar tot drumul îi simți prezența în spatele ei. Tensiunea ciudată, vibrantă, pe care o mai simție și altădată, făcea să-i țiuie urechile.

Se opri puțin, cu Marek în spatele ei, ca să-i salute pe cei doi Warfield. Elaine o îmbrățișă și spuse:

– Oh, Shannon, am uitat cât este de frumoasă casa părinților tăi. Este o petrecere minunată!

Încântarea sinceră a lui Elaine fu molipsitoare. Firea ei veselă și plăcută îi reda întotdeauna dispoziția lui Shannon. Când ajunse lângă tatăl și frații săi, reuși chiar să zâmbească.

– Tată, Mickey, voi l-ați cunoscut pe Griff, nu-i așa? Oh, iată-l. Norm, el este Griffin Marek, arhitectul care a făcut proiectul pentru casa Warfield. Oh, și acesta este nepotul meu Tim, fiul lui Norm. A lucrat cu el o vreme pe șantier. Mamă, încă n-ai făcut cunoștință cu Griffin Marek, nu?

– Nu, dar sigur mi-am dorit asta. Doamna West așeză pe masă un castron plin cu salată și apoi se întoarse să dea mâna cu el. Și dă-mi voie să-ți spun, Griff, că toată mulțimea asta te va admira ca pe un arhitect de mâna întâi, după cum am aflat de la soțul meu.

– Sunteți foarte amabilă, spuse Marek simplu. Sunt onorat că am fost invitat azi aici.

O clipă numai, doamna West se uită la el și la fiica ei. Apoi spuse repezit:

– Ei bine, tinere, să nu crezi că te-ai lămurit deja. Mai ai de făcut cunoștință cu câteva duzini de oameni. Pe de altă parte, ai putea chiar renunța la prezentări și să începi să discuți cu ei. Shannon, mai bine umple-i o farfurie mai întâi.

– Da, sigur, imediat.

Shannon se bucură că are ceva de făcut. Se duse la masa cea mare și umplu farfuria. În spatele ei auzi vocea nesigură și timidă a lui Tim spunând:

– Domnule Marek, n-ați vrea să vedeți noul meu câine? L-am găsit.

Și apoi răspunsul lui Marek, rapid și entuziast:

– L-ai găsit! Este greu de crezut. Așa un animal frumos...

Exact în acel moment se opri, cu farfuria într-o mână și lingura în cealaltă și-i veni brusc o idee, ca un fel de revelație care o izbi puternic. Ce importanță mai avea? Nu putea să-și calce pe mândrie și resentimente azi, numai azi? În definitiv, el venise la petrecerea lor: era un musafir, iar ea se purtase urât în timp ce el fusese plăcut și deschis cu toată lumea. Se uită peste umăr la el. Tocmai se apleca să admire uluitorul amestec de rase concretizat în câinele găsit al lui Tim, după care-l mângâie pe spate și spuse pe un ton competent:

– Categoric are un schelet deosebit. Cred că are ceva de Labrador. Iar caraghiosul câine dădu recunoscător din coadă. Ce dacă nu se înțeleseseră întotdeauna bine? orice neînțelegeri ar fi avut până atunci, ele n-aveau ce căuta la petrecerea de azi. Se întoarse la el cu farfuria plină.

– Ei bine, iată, spuse ea veselă. Dar cred c-o să-ți fie greu să mănânci fără să stai jos. Haide, am să-ți fac loc la unul din capetele mesei și ne trebuie și un scaun.

– Oh, te rog, nu te deranja, protestă el, dar ochii lui o studiau curioși și parcă neîncrezători în această nouă atitudine a ei. Și în plus, refuz categoric să mănânc dacă nu iei și tu ceva.

– Doamne, doar nu crezi că aveam de gând să ratez asta. Ea râse. Am fost așa de ocupată încât n-am mâncat de azi-dimineață. Hai, o să găsim ceva pe care să stăm.

Dar Matt, înțelegând această nevoie, se strecura deja prin mulțime cu câte un scaun în fiecare mână.

– Poftim, Griff, spuse el. În timp ce ea făcea loc într-un capăt al mesei, Matt așeză scaunele alături, după care spuse: Doar cu bastonul azi, nu? Băiete, devii destul de sigur pe tine.

Izbită de îndrăzneala lui, Shannon se încruntă și-l privi amenințător, dar Matt îi zâmbi numai și ridică din umeri. Pentru prima oară, Shannon avu impresia că Matt se maturizase, crescuse, parcă devenise mai înțelept. Toți știu să se porte mai bine decât mine cu el, gândi ea. Dar cum trebuia să se poarte? Nu exista nici o problemă, dacă stăteai bine să te gândești. Și atunci de ce să le creeze? Îi zâmbi și luă loc lângă el.

– Nu știu ce părere ai tu, dar eu sunt gata să mănânc o cantitate serioasă, răspunse ea.

El o privi lung și cercetător. Dar tot ceea ce spuse a fost:

– Grozavă petrecere.

Lui Shannon i se păru că restul după-amiezii trecu rapid, ca un vis. Era aproape ireal cum mulțimea de oaspeți forma vârtejuri, fluxuri și refluxuri în jurul lor, ca apoi să se îndepărteze și să apară alții. Vocile creșteau și scădeau; după-amiaza de toamnă era plină de râsete. Uneori se plimba printre invitați, cu Marek alături.

– Nu cred că ai făcut cunoştinţă cu Marek Griffin, unchiule Barney...

Câteodată el era prins într-o conversaţie într-un grup, în timp ce ea era atrasă în altă direcţie.

– Shannon dragă, iartă-mă că te întrerup, dar mai sunt pahare din astea? Oh, dar n-am spus ca tu să...

Întorcându-se cu teancul de pahare din plastic şi cu o rezervă proaspătă de şerveţele, observă că el fusese înconjurat de un grup de tineri şi copii: Matt, D.B., prietenele lor, Tim şi mulţi alţi tineri. Toţi se uitau hipnotizaţi la el, sorbindu-i cuvintele. Văzu cum îşi apropie palmele, imaginând un meci de baschet, şi apoi gesticulând drept explicaţie. Matt şi D.B. îi puneau întrebări, la care Marek răspundea zâmbind amabil.

– Este cu adevărat un mare jucător, atâta tot, este un talent. În meciul cu Lakers a marcat de cum a intrat pe teren şi nimeni nu l-a putut opri. Hei, Griff ăsta chiar că este un tip formidabil, ştiai? îi spuse tânărul Tim West când trecu pe lângă ea ceva mai târziu cu o farfurie goală în mână. Ştii ceva, Shannon? Are să mă ajute la aruncări.

– Aruncări?

– Da, ştii... la baschet. Vreau să-mi îmbunătăţesc jocul, adăugă Tim serios.

Shannon îl văzu cum aleargă apoi ca să se alăture celorlalţi. Se simţi neaşteptat de mişcată. Tim părea să fie cel mai scund membru al familiei. Categoric nepotrivit pentru baschet. Era foarte important

pentru el să fie luat în serios. Privi tinerii strânși în jurul lui Marek și-l văzu ridicându-și capul, uitându-se în jur după ea. Îi răspunse la această privire și simți cum fața, și apoi tot trupul îi sunt cuprinse de căldură.

Ceva mai târziu îl văzu plimbându-se în jurul casei cu tatăl ei, Marek aprobând iar tatăl ei explicând.

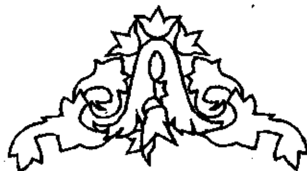
– A fost construită chiar înaintea casei Warfield la care ați lucrat tu cu Shannon, îl auzi ea pe tatăl său. Sigur, de-a lungul timpului am mai modernizat-o, dar structura de bază a rămas aproximativ aceeași.

Privindu-i, Shannon se simți neobișnuit de fericită. Prea își făcuse multe griji pe termen lung în ultima vreme, decise ea. Nu era mai bine să iei fiecare zi așa cum este? Nu era mai plăcut să savurezi clipele și orele fără să te mai gândești atâta la săptămânile care urmau? Când cei doi bărbați se întoarseră, el o căută iar cu privirea și atunci ochii lor se întâlniră. O clipă, nu mai mult, ceva se transmise între ei, ceva plin de semnificație. Ea se simți ca și cum ar păși pe un tărâm necunoscut. Ca și când s-ar fi lăsat deodată ceața, toate reperele cunoscute se estompaseră. Când el se scuză față de tatăl ei și porni în direcția ei sprijinindu-se în baston, ea se întoarse brusc cu spatele, timidă deodată, și își făcu de lucru cu strânsul mesei, adunând șervețelele folosite și aruncându-le într-un coș de gunoi.

– Pari să ai foarte multă treabă.

Ea se întoarse încetişor. El se afla lângă ea. Ultima rază de soare i se oprise în părul şaten, făcându-l să pară strălucitor.O şuviţă atinsă de vântul uşor îi cădea pe frunte. Ea întinse mâna şi i-o aranjă cu blândeţe. Nici unul din ei nu vorbi şi nici nu simţi nevoia s-o facă.

CAPITOLUL X

Se întunecă repede după ce soarele dispăru în spatele dealurilor. Aerul deveni rece și aspru, anunțând o noapte răcoroasă de toamnă. Unii oaspeți intrară în casă, în timp ce alții rămaseră afară, luându-și pulovăre și jachete. Fusese adusă cafea fierbinte. Se strânseră cu toții în jurul focului mocnit, de deasupra căruia fusese îndepărtat grătarul. Cineva începu să cânte o melodie populară cunoscută, șovăi puțin, iar cântecul se stinse. Unchiul Royal Garvey, care avea optzeci și șase de ani, spuse că nimeni nu mai scrisese o melodie frumoasă din 1918, că nimeni nu mai știa să cânte în jurul unui foc de tabără. Ca să-și argumenteze punctul de vedere, începu să cânte „Tipperary" cu o voce de bariton surprinzător de puternică. I se alăturară alte voci, unele frumoase iar altele subțiri și plăcute datorită tinereții.

– De unde știu copiii ăștia un cântec așa de vechi? șopti Marek.

– Are grijă unchiul Royal, spuse ea zâmbind. Este o întâlnire de familie anuală, nu uita asta.

El îi privi chipul, trandafiriu la lumina focului. Simți cum brațul lui îi cuprinde talia. Încetișor, se ridicară și părăsiră grupul de lângă foc.

În timp ce mergeau pe poteca ce ducea la căsuţa lui Shannon, auziră în continuare cântecul. Luna plină de septembrie le lumina drumul prin vechea livadă de meri. Crengile aruncau umbre ciudate pe pământ. În urma lor se vedea încă lumina focului. Râsete puternice întrerupeau din când în când cântecul. Ei mergeau în linişte, Shannon potrivindu-şi pasul cu al lui. Încă mai şchiopăta, dar făcea paşi siguri, chiar şi pe întuneric.

Poteca începu să se îngusteze înaintea lor.

– Acum o luăm la dreapta, spuse Shannon. Terenul e puţin denivelat.

– O.K., ia-o tu înainte.

– Foarte curând ajungem într-un loc neted.

Încercă să-l îndrume dându-i instrucţiuni, fără să-l ia de braţ pentru că asta l-ar fi putut face să se simtă nesigur.

– Aţi fi un ghid nemaipomenit, domnişoară.

– E-n regulă. Am ajuns. Acum urcă o treaptă. Se aflau lângă intrarea din spate, care dădea în apartamentul ei. O lampă pe care-o lăsa întotdeauna aprinsă lumina vag holul, cu o carpetă lucrată manual, un cuier din lemn de castan şi o oglindă cu rama din acelaşi material. Pe peretele opus oglinzii atârna un tablou cu o ramă evident foarte veche. El se apropie şi-l privi pe bărbatul în uniformă care avea nişte ochi foarte albaştri şi atât de sinceri încât păreau ca de copil.

– Un membru al familiei?

– Da, stră-stră-bunicul Eben West. Este o fotografie retușată, așa cum se făcea pe vremea aceea.

– Războiul Civil?

– Da. Nu s-a mai întors. Îmi place să mi-l imaginez ducându-se să facă poza în uniforma lui cea nouă, chiar înainte de a pleca pe front.

El dădu din cap și o privi, scurt și cercetător. Ea porni înaintea lui către camera de zi și aprinse luminile, astfel încât întreaga cameră, cu amestecul confortabil de vechi și nou, prinse viață. Canapeaua îmbrăcată în catifea, carpeta moale, bej pal, masa din lemn de cireș și niște vase de lemn pline cu plante decorative.

– Ți-am promis un tur complet data trecută când ai fost aici. Totuși, nu-i mare lucru. Bucătăria este acolo. Evită să-l privească, dar se grăbi spre bucătărie și aprinse luminile, permanent conștientă de pașii lui, de prezența lui în spatele ei.

– Te felicit, spuse el, privind tapetul de pe pereți, prosoapele albastru cu alb și solnițele ornate cu smalț albastru. Este o decorațiune interioară perfectă. Micuț, dar foarte bine proporționat.Și e făcută de tine, sunt sigur.

– Sigur? Îl privi scurt, dar apoi își plecă repede ochii ca și când s-ar fi temut ca el să nu-i vadă expresia. Fereastra aceea este un detaliu care mie îmi place foarte mult.

– Am auzit de ea. Mi-a spus Elaine. Așa i-a venit ideea că vrea ceva asemănător.

– Pot să-ți ofer ceva de băut? Niște vin? Sau aș putea să fac o cafea.

El clătină din cap.

– Mulțumesc, dar am mâncat azi mai mult decât în ultimele șase luni. N-aș mai putea înghiți nimic.

– Ei bine, atunci, spuse ea încet, vrei să luăm loc aici? Ea păși spre camera de zi, dar el întinse o mână, îi prinse umărul și o întoarse spre el. Și abia acum îl privi ea în ochi, deloc surprinsă. Simțea, și bănuia că și el simte la fel, că întreaga zi îi condusese spre acest moment. Fiecare privire pe care o schimbaseră, fiecare cuvânt banal, îi spuseseră asta. Întinse mâna să-i așeze din nou șuvița de păr pe care vântul i-o împinsese iar pe frunte.

– Shannon, șopti el blând și se aplecă s-o sărute.

Ea simți imediat cum reacționează trupul ei în timp ce-i încercuia gâtul cu brațele. Închise ochii ca să șteargă orice altceva din prezent și orice gânduri legate de viitor. Buzele lui fierbinți se plimbau pe gura ei, trupul nerăbdător se lipise de al ei și atunci se trezi deodată că-i răspunde cu aceeași pasiune. Într-un moment de luciditate neașteptat, înțelesese cât de mult însemna asta pentru ea. Însemna o eternitate. Însemna pentru totdeauna. Și realiză că și a doua zi, și săptămâna viitoare, și anul următor avea să se simtă la fel.

Buzele lor șovăiră o clipă, pentru ca apoi să se lipească iar. Mâinile ei începură să-i dezmierde părul.

Bastonul în care se sprijinise până atunci se rostogoli pe podea. Mâinile lui îi cuprinseră spatele, apoi se lăsară mai jos, trăgând-o şi mai aproape. Se aplecă şi-i şopti la ureche:

– N-a fost ăsta sfârşitul turului, nu? Încă n-am văzut dormitorul.

*

* *

O surprinse propriul ei trup, un trup asupra căruia avusese întotdeauna un control deplin şi ferm. Un corp care întotdeauna asculta cuminte comenzile. Acum, în timp ce se întindea în pat lângă el, înțelese că același trup al ei își trăia propria viață, refuzând să primească ordine, luând propriile sale decizii, fără să se stăpânească şi fără să pretindă că se poate opune.

La început se căutară cu grabă şi disperare, dezbrăcându-şi hainele şi apropiindu-se unul de celălalt cu o pasiune ce nu putea fi stăpânită sau oprită. Apoi, după primul extaz delirant, rămaseră alături, lipiți unul de celălalt, iar Shannon avu un sentiment de împlinire, de linişte cum nu mai avusese până atunci. Era ca şi când toată viața ei ar fi așteptat această clipă.

Pierdu noțiunea timpului. I se păru că dormise, dar când se trezi nu avu impresia că trecuse timpul. Brațele ei se înlănțuiră din nou în jurul gâtului lui; el o mângâie uşor pe tot trupul, aprinzând în ea nişte

flăcări mici care crescură apoi într-un foc sălbatic. Se lipi de el aşa încât acum păreau să fie o singură persoană. Se cufundară din nou în plăcere şi pasiune, fiecare dăruind şi primind ceva în schimb.

Într-o clipă de linişte şi calm, el îi şopti la ureche.

– Am ştiut de la început.

Ea îşi ridică uşor capul şi-l sărută.

– Ce ai ştiut de la început?

– Ce deosebită eşti.

– Eşti sigur? îl necăji ea. Buzele ei îi alunecară pe bărbie şi apoi de-a lungul gâtului.

– Da. Categoric. El ezită, iar Shannon şi-l imagină zâmbind în întuneric. Cel puţin din momentul în care i-ai făcut pe cei care au livrat placajul acela de proastă calitate să facă stânga-mprejur.

– Femeia şef?

– Nu – femeia deşteaptă, cu o personalitate puternică. Îşi odihni mâna pe coapsa ei.

– Nu mi-ai spus atunci.

– Da. Oh, da, murmură ea fierbinte. Ştii, nu mai eşti persoana pe care am cunoscut-o atunci.

– Ba da, sigur că sunt.

– Nu, acela era un tip ursuz.

– Ei bine, poate.

– Dar apoi am înţeles că mai ai o faţă.

– Cum?

– În diverse ocazii. Picnicul acela din casa Warfield... Dar mai ales în seara în care te-am văzut la televizor cu baschetbaliştii aceia. Dacă aş fi avut

de suferit cât ai suferit tu, nu cred că m-aş fi descurcat la fel de bine.Şi apoi azi, când vorbeai cu Matt şi cu ceilalţi despre meciurile acelea, erai calm şi deschis. Totuşi îmi dau seama ce mult însemna pentru tine sportul, şi ce mult îţi lipseşte acum. Dar i-ai dat gata pe puşti. Sunt topiţi după tine.

– Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu ei, spuse el simplu, după care urmă o tăcere lungă. El o trase mai aproape, o sărută şi un timp rămaseră aşa, îmbrăţişaţi. Vrei să-ţi povestesc ceva legat de povestea cu baschetul?

– Da, şopti ea, simţind că e pe punctul de a avea o nouă revelaţie.

– Este partea despre care nu vorbesc şi nici nu prea mă mai gândesc la ea. Este vorba de acel ultim meci.

Titlurile negre din ziare apărură din nou în faţa ochilor lui Shannon. Se temea să audă povestea din gura lui. Ar fi vrut să nu-i mai povestească. Totuşi, ştia că e important pentru el să-i vorbească despre accident.

– Era unul din acele meciuri după care se dădeau toţi în vânt. Dacă învingeam echipa din Detroit, ajungeam în finală. Şi încă de la început rivalul meu a fost Lon.

– Lonnie McIntyre, spuse ea încet. Dar spuneai că eraţi prieteni...

– Da, în afara terenului mi-era persoana cea mai apropiată. Poate tocmai faptul că eram prieteni ne făcea să ne luăm la întrecere. Înţelegi asta?

– Da, sigur că înțeleg.

– Iar în seara aceea era mai mult decât de obicei. Era un meci decisiv, și o știam amândoi. El făcu o pauză, iar ea-și lăsă ușor capul pe umărul lui lipindu-și buzele de pielea pe care în noaptea aceea o simțise prima oară.

– Era multă tensiune și agitație, atât în tribune cât și pe teren. Și am știut din momentul în care l-am văzut pe Lon că aveam să jucăm unul împotriva celuilalt. Și, ei bine, aveam încredere. Îl știam bine și nu putea face nimic ca să mă oprească. Din când în când scăpam de lângă el și atunci era nevoit să facă mari eforturi ca să mă ajungă. Știam că e în plină formă și că folosea tot ce știa, ca și mine dealtfel. Dar mie îmi reușea totul. Auzeam strigătele mulțimii. Nu pretind că nu-mi păsa de asta. Pentru orice sportiv, asta e o adevărată răsplată.

Shannon își ținu respirația, dar nu îndrăzni să vorbească.

– Apoi am prins o minge, am driblat sigur pe mine, alergând chiar în fața lui. Era ca și când ne-am fi luat la întrecere. N-am știut niciodată sigur ce s-a întâmplat, mi-am prins piciorul, sau m-am împiedicat... sau nici una nici alta, nu știu. Dar am intrat în Lon și am simțit că-mi cedează genunchiul și că-mi prind piciorul sub mine. Am știut, chiar în momentul acela, că asta era tot. Eram terminat. Se terminase cu emoțiile, gloria, aplauzele. Se terminase

tot. Nu era nevoie să mi-o spună doctorul. Știam că niciodată nu voi mai juca baschet.

În tăcerea lungă și grea, Shannon auzi un zgomot sacadat care, după cum își dădu seama mai târziu, era produs de bătăile inimii ei.

– Cred că am știut tot timpul cât de mult a însemnat jocul pentru tine, murmură ea. Și ce dor trebuie să-ți fi fost.

– Mi-a fost o vreme, nu pot să neg. Câteva luni după aceea, m-am simțit pierdut. Sigur, Ken Warfield și Lon nu m-au abandonat niciodată. Lon îmi spunea mereu că puteam rămâne în sport făcând altceva, dar nu voiam să aud de asta – cel puțin nu atunci. Nu puteam să-mi imaginez că am să stau să privesc de pe margine, orice post aș fi obținut. Și până la urmă, Ken a aranjat lucrurile nevrând să accepte un răspuns negativ. M-a târât aici și m-a pus să muncesc. Asta a fost tot.

– Totuși, sunt sigură că a vrut cu adevărat ca tu să faci proiectul.

– Oricine l-ar fi putut face.

– Dar el a vrut să-l faci tu, care îl cunoști atât de bine. Asta e foarte important în munca noastră.

– Oricum, încă îmi mai era silă de toate când le-am acceptat. Și cred că asta s-a văzut.

– Pe ici, pe colo. Se ghemui mai aproape de el.

– Hei, ascultă, să știi că și tu ai fost un șoc pentru mine, domnișoară. Nu eram deloc pregătit pentru cineva ca tine. El îi sărută părul. M-ai speriat teribil.

– Serios?

– Ei bine, da, pentru că știam că ai putea deveni importantă pentru mine. Mi-a fost atât de clar ca și când ai fi fost însemnată. Dar nu voiam încă o relație cu o femeie.

– Din cauza soției tale. Se simțea nemaipomenit de liniștită, sigură de dragostea lui, savurând jocul acesta al amintirilor comune, jocul antic al îndrăgostiților, dar care pentru ei era nou.

– Da. Stephanie. Asta a fost încă ceva, sigur. Făcu o scurtă pauză. Când m-am întors de la spital, ea plecase, asta-i tot. Și a luat cu ea aproape tot ce aveam. Dar a mai fost încă un pumn, nu cel mai dureros, dintr-o serie întreagă. Căsnicia noastră era terminată cu mult înaintea accidentului. Oricum, m-am hotărât să fac ceea ce spunea Ken, să fac proiectul și apoi să plec. Și apoi, pe neașteptate, am dat peste cea mai frumoasă fată pe care o văzusem în ultimii ani, încălțată în bocanci de lucru, și mânuind ciocanul ca o profesionistă.

– Oamenii din Thornton sunt obișnuiți cu mine. N-am crezut că am să mai șochez pe cineva.

– Ei bine, tocmai asta ai făcut, domnișoară. Și apropo, în seara când m-ai găsit în sala de gimnastică...

– Cu Claudia.

– Da, cu Claudia. N-a fost ce-ai crezut tu. Adică, nu era așa cum părea.

Acum, pentru prima oară, ea îl crezu.

– Oricum, n-are importanță.

– Încercam să-ți spun că scena cu Claudia a fost o surpriză și pentru mine, nu numai pentru tine.

Ea îi auzi râsul plăcut și se strânseră în brațe fierbinte, fericiți de tot ce aflau unul despre celălalt.

În cele din urmă, el spuse:

– Cred că prima oară când am ieșit din starea de depresie și m-am întors la viață, a fost, ca să zic așa, în seara aceea, la televiziune. Am început să mă gândesc din nou la meci și am fost în stare să vorbesc cu băieții fără să le port pică. Și am înțeles în sfârșit că, deși baschetul dispăruse din viața mea, asta n-avea cu adevărat importanță. Supraviețuiam.

Shannon dădu din cap, dar pentru prima oară și numai pentru o fracțiune de secundă, simți un ghimpe de amărăciune. Claudia îi dăruise asta, gândi ea. Ea nu, dar Claudia reușise. Apoi alungă repede acest gând. Cum putea să aibă ceva împotriva unui fapt care-l schimbase radical, din rece și distant, în cald, iubitor și pasionat? Ar fi trebuit să fie recunoscătoare, și deodată se trezi că este. Poate că nu era exact cum plănuise Claudia, dar asta ieșise.

– Shannon, spuse el, iar numele ei, rostit acum tandru, în intimitate, avea o frumusețe nouă. Shannon, am impresia că vorbesc numai eu. Dar tu?

– Dar eu ce?

– Trecutul? Dragostea? Nu pot să cred că n-ai lăsat în urmă un șir întreg de inimi zdrobite.

– Sper că nu.

– Dar n-a existat nimeni... important pentru tine?

– Nu. Câteodată chiar îmi doream...

Ea ezită, dar vocea lui o îndemnă să vorbească.

– Ce doreai?

– Oh, câteodată îmi doream să fi existat. Uitându-mă în jur, la oameni ca Mickey şi Denise... cred că-mi doream ceea ce aveau ei. Unul pe celălalt şi copiii. O lume numai a lor. Cred că-i invidiez câteodată.

– Şi acum? întrebă el încet.

– În noaptea asta nu invidiez pe nimeni. Pe nimeni din lume.

El îi mângâie trupul şi-i acoperi faţa cu sărutări.

– Ştiam că aşa o să fie, şopti el. Am ştiut încă din seara aceea când ai venit la mine şi n-ai sărit să torni tu vinul crezând că eu nu sunt în stare.

– Nici nu cred că există ceva ce să nu fii în stare să faci, murmură ea, muşcându-l uşor de ureche şi apoi sărutându-l.

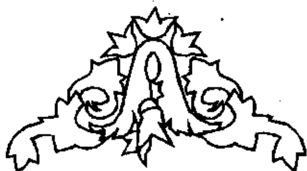
Făcură dragoste, adormiră, se treziră iar ca să se îmbrăţişeze, îşi şoptiră unul altuia cuvinte tandre, dormiră din nou. În zori, Shannon era trează, cu spatele lipit de trupul lui. Privi somnoroasă la fereastra prin care încerca să pătrundă lumina zilei. O rază strălucitoare cădea pe cocoşul de sticlă. Credea că doar ea se trezise, dar auzi vocea de lângă ea murmurând adormită.

– Iată-l... capriciul lui Shannon.

Dar acesta nu era un capriciu, gândi ea: Dragostea pe care o găsiseră nu era un capriciu. Era adevărată, reală şi plină de semnificaţii pentru amândoi. Nu se îndoia deloc, nu avea nici un fel de dubiu.

Îi auzi respiraţia aproape, ritmică, de om care doarme şi după multă vreme adormi şi ea, ştiind că mai aveau o zi întreagă înaintea lor.

CAPITOLUL XI

Luni dimineață devreme îi telefonă Elaine.

– Shannon, bine că te-am prins. Cineva l-a căutat pe Griff la noi, dar cred că a plecat deja pe șantier. Vrei să-i transmiți tu mesajul?

– Sigur. Shannon luă un creion.

– De la domnul... stai o secundă... Byron Ferguson. Uite și numărul de telefon. Shannon îl notă. Nu știu de ce a sunat la noi, doar dacă Claudia nu i-a dat numărul nostru de telefon. Da, așa trebuie să fie.

– Claudia? întrebă Shannon.

– Da, domnul Ferguson ăsta e cineva mare în televiziune. Îl cunoaște Claudia. Dar spune-i lui Griff să-i telefoneze, da?

– O.K.

– Minunată petrecere, Shannon. Îi telefonez mamei tale chiar acum ca să-i mulțumesc.

Când puse receptorul în furcă, Shannon își spuse ferm că nu are importanță. Nu mai are. Nu după weekendul ăsta. Nu după pasiunea din seara de sâmbătă și după tandrețea și intimitatea de duminică. Nimic nu conta, decât faptul că se iubeau. Dragoste. Pronunță cuvântul cu voce tare, numai ca să audă cum sună.

El nu era pe şantier când ajunse ea acolo.

– A trecut pe aici mai devreme, spuse Frank Hedley. Mi-a dat indicaţii pentru nişte schimbări la dulapurile din perete. Frank scoase din buzunar o hârtie şi se uită la ea. Părea să fie o scrisoare scrisă pe o hârtie de la papetărie. Era plină de schiţe şi note. Shannon zâmbi imaginându-şi-l scotocind prin buzunare după o hârtie pe care să poată scrie.

– Doamna Warfield s-a hotărât pentru sertare, în locul rafturilor de aici, spuse Frank arătându-i o schiţă. Shannon o privi cu atenţie.

– Iar pe partea aceasta a hotărât alte dimensiuni. Frank întoarse hârtia într-o parte ca să poată citi. La început Shannon nu văzu decât notele lui Griff, dar apoi ochii îi căzură pe cuvintele şi frazele dactilografiate: „V-am urmărit la televizor cu mult interes... toată lumea din televiziune este de acord..." Se termina cu o semnătură indescifrabilă sub care era dactilografiat numele lui Byron Ferguson, director al canalului de sport. Shannon simţi că o ia ameţeala şi privi într-o parte.

– Sunt sigură că n-o să ai probleme cu treaba asta, Frank, spuse ea repede. Clienţii au dreptul să se mai şi răzgândească, să ştii. Griff se întoarce repede?

– Aşa a spus.

– Bine. Uite, eu trebuie să fug. Dar vrei să-i dai tu numărul ăsta de telefon? Cineva a încercat să-l găsească.

N-ar fi putut să explice de ce i se părea deodată atât de important să plece şi nici care era cauza stării de disconfort pe care o resimţea.

Dar liniştea îi reveni când el o sună în aceeaşi seară.

– Prânz! exclamă Shannon. Adică un prânz adevărat? Nu la servici cu mâncarea din traistă?

– Exact asta voiam să spun. Cum ţi se pare restaurantul Thornton?

Chiar şi prin telefon vocea lui o bucura, o încălzea, şi zâmbi când îi răspunse.

– Magnific. La ce oră?

– Unu şi jumătate. Ne-am putea întâlni acolo. Trebuie să trec pe la doamna Bates şi cu siguranţă va dura toată dimineaţa. Dar cu ce mare ocazie?

– Am ceva să-ţi spun. Nişte veşti foarte importante.

Vocea lui Shannon deveni mai dulce.

– Ai putea veni acum să-mi spui.

– Teoretic, da. Numai că dacă aş veni la tine, n-aş mai ajunge să-ţi vorbesc. În plus, eşti obosită, iar eu la fel.

– Dar ce-ai făcut de-ai obosit aşa? îl necăji ea.

– Ah, ăsta e secretul meu. Duc o viaţă dublă.

– Şi chiar n-ai de gând să-mi spui absolut nimic despre marea surpriză?

– Nici un cuvinţel.

– N-am să pot dormi toată noaptea.

– Dacă aş fi sigur de asta, poate m-aş răzgândi, şi aş veni totuşi la tine.

Shannon îşi lipi receptorul de obraz, minunându-se cât de ireale erau toate acestea. Cum de se petrecuse

totul atât de repede? Cum de i se schimbase complet viaţa numai în două zile? Un weekend strălucitor, dintr-un lung şir de weekenduri de toamnă, care devenise brusc o minune adevărată. Chiar şi azi, când se silise să revină la realitatea de pe şantier, dusese cu ea tot ce se întâmplase, un amestec format din lumina focului, aerul rece, aşternuturi şi dragoste fierbinte, cafeaua de dimineaţă şi lungile discuţii. Un weekend în care aflaseră totul unul despre celălalt, în care îşi împărtăşiseră toate secretele. Nu conta ce avea să urmeze, gândi Shannon, nu conta ce avea să le rezerve viitorul – era încă mult prea tulburată de prezent ca să se mai gândească la viitor – oricum, nu vor mai exista alte zile ca aceea.

– Bine, Griff, murmură ea. La unu şi jumătate.

Abia după ce închisese telefonul, îi reveni acel vag sentiment de disconfort.

*

* *

Primul gând care-i veni în minte a doua zi dimineaţă când se trezi, fu la întâlnirea de la prânz. Al doilea, în timp ce cobora din pat, îi spuse că vremea se înrăutăţise simţitor. Cerul era întunecat şi un vânt puternic şuiera la ferestre, îndoind brutal crengile copacilor. Dar asta nu-i strică buna dispoziţie, nerăbdarea şi emoţia aşteptării. Se gândi numai că fusese un noroc faptul că furtuna venise acum şi nu în ziua petrecerii. Făcu un duş şi se

îmbrăcă cu grijă. Cântând şi făcând piruete în faţa oglinzii, se privi atentă şi-şi schimbă toaleta de două ori. În cele din urmă se opri asupra unui costum din lână gri şi o bluză verde de mătase. Bău repede o ceaşcă de cafea şi părăsi casa.

Cu toate că ştia că nu e nevoie de ea pe şantier în ziua aceea, trecu totuşi pe acolo înainte să pornească spre doamna Bates. Aaron şi Frank o priviră cu ochii mari de admiraţie cum păşeşte uşor în vântul puternic, arătând cu totul altfel decât de obicei, într-o zi de muncă. Tocmai începuseră să monteze dulapurile din bucătărie, iar Shannon nu-şi putu reţine o exclamaţie când le văzu.

– Oh, sunt minunate! strigă ea, mângâind lemnul neted de cireş. Unul dintre dulapuri, cel pentru farfurii şi pahare, avea geamuri. Am să mă întorc mai târziu. Trebuie neapărat să le văd pe toate la locul lor, spuse ea. Am o întâlnire – trebuie să fug. Aveţi tot ce vă trebuie aici?

Ei o asigurară că da, iar ea se întoarse să plece. Dar exact când ajunse la uşă, se întoarse să mai arunce o ultimă privire. Anexa aceasta pe care-şi cheltuise toată energia în ultimele două luni, ajunsese să însemne pentru ea mai mult decât orice altă muncă. Privi din nou fereastra paladină cu aerul ei dramatic şi copacul de afară îndoit de vânt. Se uită la lemnul de cireş bine lustruit, la frumuseţea bine proporţionată a întregii construcţii. Trăgând adânc aer în piept, se sili să plece şi să se grăbească. Se sui repede în

maşină, trânti uşa şi-şi aranjă părul ciufulit de vânt. Strânse cu putere volanul. Cum avea să suporte o dimineaţă întreagă cu doamna Bates? Cum avea să supravieţuiască eternităţii care o despărţea de ora unu treizeci?

*
* *

El o aştepta în holul restaurantului Thornton, iar pe când intra, ea îşi mai aranjă o dată părul.

– M-a zăpăcit vântul, spuse ea râzând. Dar n-am întârziat, nu? Observă că şi el se îmbrăcase cu grijă şi arăta nemaipomenit în sacoul de catifea şi vesta de caşmir. Mai înalt decât toţi cei care se aflau în hol, el se sprijinea în baston şi zâmbea.

– Arăţi absolut senzaţional, murmură el, când ea se apropie. Se ţineau de mână, încercând din răsputeri să-şi amintească faptul că erau în restaurantul Thornton şi mai multe perechi de ochi îi priveau. Totuşi, poate că asta n-a fost cea mai bună idee a mea.

– De ce nu?

– Prea multă lume. Cum am să reuşesc să nu mă ating de tine până plecăm de aici?

– Să începem cu începutul, îl necăji ea şi se întoarse ca să intre în sala de mese, plină de vocile celor care luau masa. Ospătarul şef îi conduse la o masă lângă fereastră şi apoi aduse repede şampanie.

– Doamne, ai regizat totul dinainte!

– Sărbătorile de magnitudinea asta necesită un plan anterior.

– Dar şampanie în mijlocul zilei? Pentru o fată care munceşte, ca mine? Apoi ridică din umeri şi adăugă: De ce nu? Aşteptară până turnă chelnerul şampania în nişte pahare cu picior. După ce acesta plecă, ea spuse: Bun, acum, pentru ce bem?

– Pentru viitor, bineînțeles.

– De acord. Pentru viitor. Ridicară paharele, băură, dar Shannon îl puse pe masă pe al ei. Doar că asta-i ceva destulde vag, nu? Când ai de gând să intri în amănunte? Ce surpriză mi-ai pregătit?

– Ajungem şi la asta. Dar trebuie să parcurgem tot scenariul.

– Oh, nu, nu se poate! Doar nu vrei să mă laşi să aştept până după ce mâncăm. N-am să pot rezista.

– Bine, poate nu chiar atât de mult. Dar mai întâi vom bea şampania, după care va trebui să comandăm. Între timp, poți să-mi povesteşti despre doamna Bates. Au învins tonurile calde? Întinse o mână şi o mângâie pe a ei.

– Ei, haide acum. Doar nu te interesează doamna Bates.

– Nu, dar mă interesezi tu atât de mult, încât dacă nu vorbim despre ea s-ar putea să provoc un scandal imens în restaurantul Thornton.

Ea îl privi pe deasupra mesei, cu ochii plini de dragoste. Apoi râse şi spuse:

– Bine, vom vorbi despre doamna Bates. Dar sunt sigură că n-ai să mă crezi.

– Nu sunt sigur că pot să cred nimic din tot ceea ce s-a întâmplat în ultimul timp.

– S-a răzgândit tonurile calde?

– A căzut tot, chicoti Shannon. Toată lucrarea. Va lăsa camera de zi aşa cum este. Mă tem că şi eu am ajutat-o să ia această decizie. Când am văzut cum se desfăşoară discuţia, am făcut totul ca să scap de ea.

– Pârcă nu aşa ar trebui să lucrezi, nu? spuse el, aruncându-i o privire poznaşă. N-ar trebui să convingi oamenii să redecoreze şi nu să renunţe la asta? Mai bine angajează-te ca să ajuţi oamenii să dea faliment şi găseşte-ţi pe altcineva pentru relaţiile cu publicul. De exemplu, pe fratele tău Matt. E un adevărat talent în relaţiile cu oamenii.

– Este, nu-i aşa? Dar nu l-am mai văzut de mult pe Matt. Habar n-am cu ce e atât de ocupat. Antrenamentele pentru baschet nu încep aşa devreme, ştii?

– Poate are alte treburi.

– Sper că nu-şi pierde tot timpul cu D.B. Cu toate că, dacă stau bine să mă gândesc, când mi-am luat maşina de la service săptămâna trecută l-am văzut pe D.B. târându-se sub o maşină, arătând ca şi când ar fi fost angajat acolo. Cum crezi că s-a întâmplat aşa ceva?

– Poate l-a convins Matt. Te-ai temut atâta că o să-l influenţeze D.B., dar poate el a fost cel care l-a

influențat pe D.B. S-ar putea chiar să-l convingă pe D.B. să meargă cu el la aceeași facultate.

– Cu Matt?

– Sigur. El s-a hotărât să meargă. Nu ți-a spus?

– Deci cu asta te-ai ocupat tu?

– Am spus numai că ar trebui să încerce. Și baschetul la facultate... știi, cred că o să fie bun.

– Dar când ați discutat voi doi toate astea?

– Oh, ne mai întâlnim din când în când, spuse el indiferent.

Treceau cu ușurință de la un subiect la altul, vorbind și râzând, ținându-se de mână și privindu-se în ochi cu drag. Ospătarul se întoarse să ia comanda și în timp ce așteptau să fie serviți, priviră pe fereastră la ziua mohorâtă. Vântul încă mai făcea ravagii, iar pietonii se luptau cu el.

După câteva minute, fură serviți.

– Arată grozav, spuse Shannon. Dar refuz să înghit ceva până nu-mi spui despre ce este vorba.

Ochii lui o priviră strălucitori în timp ce umplea paharele.

– N-aș vrea ca suspansul să-ți strice plăcerea de a mânca, o necăji el.

– Ei bine, atunci... Shannon lăsă furculița pe care o ținea în mână. Simțea cum îi bate inima. S-auzim.

– Mai întâi de toate, spuse el încet, privind-o în ochi, are legătură cu felul în care au început să se aranjeze lucrurile în viața mea. Dar cred că asta știi deja. Dintr-odată, tot ce mi-am dorit întotdeauna...

– Griff! se auzi clar o voce ascuțită din celălalt capăt al sălii. Oh, chiar pe tine te căutam. Ce surpriză extraordinară!

Shannon îngheță când o văzu pe Claudia făcându-şi drum către ei, fluturând o mână spre celelalte mese, oprindu-se din când în când ca să zâmbească unei cunoştinţe sau să transmită un sărut aerian cuiva din celălalt capăt al sălii. Radia în rochia ei de un verde aprins. Toţi ochii o urmăreau, iar Claudia știa asta, făcându-şi intrarea la fel de teatral ca o mare personalitate cu multă experiență. Un eveniment public, gândi Shannon amar. Dar cum putuse soarta să fie atât de vitregă ca s-o aducă aici tocmai în acea zi? Într-o zi deosebită, care ar fi trebuit să fie numai a lor? Dar Shannon își recăpătă judecata sănătoasă și-și aminti: „El este aici cu mine". Claudia nu putea schimba nimic, nici weekend-ul, nici dragostea lor, nimic.

– Oh, Griff, mă bucur atât de mult că te-am găsit! Claudia ajunse lângă masa lor, cu răsuflarea tăiată într-un mod foarte atrăgător. Am tot sunat la tine. Bună, Shannon. Mă bucur că te văd. Griff, dragă, ce veste nemaipomenită! Shannon, nu-i aşa că este fantastic? Chiar și când i se adresa lui Shannon, ochii nu i se dezlipeau de la el. Mi-am dat seama de la început că ai să reuşeşti, dar nu mi-am imaginat că se va întâmpla atât de repede. Ei bine, ce pot să mai spun? Felicitări. Este absolut fantastic!

– Mulţumesc, Claudia, dar eu... Privirea lui se întoarse rugător către Shannon, dar ei îi fu imposibil

să-i răspundă. Avu deodată o presimţire rea, o senzaţie de amorţeală şi o spaimă rece îi străbătu tot trupul.

– Acum, să recunoaştem că e puţin şi meritul meu, nu? continuă Claudia. În definitiv, acel prim interviu le-a atras atenţia. Dar, trebuie să admitem că am fost foarte şireată când am insistat ca directorii să vadă casetele celelalte, care n-au fost date pe post. Am intrat în legătură cu Deborah Sands, mâna dreaptă a domnului Ferguson...

– A fost foarte drăguţ din partea ta, Claudia, spuse Marek calm, deşi devenise deodată ciudat de palid. Ochii lui îi căutau din nou privirea lui Shannon, dar ea şi-o mută repede asupra Claudiei.

– Claudia, va trebui să mă ierţi că sunt atât de proastă, dar mă tem că eu nu înţeleg nimic din toate astea, spuse ea cu o voce rece şi joasă.

– Vai, Griff, fiinţă vicleană! Doar n-ai ţinut secret totul? Dacă ai făcut asta, atunci las-o baltă, deja vorbeşte lumea despre noutatea asta. Chestia e că...

– Eram tocmai pe punctul de a-i spune lui Shannon..., începu el disperat, dar Claudia îl întrerupse.

– Shannon, dragă, chestia e că, modestul nostru Griff, tocmai a primit o ofertă pentru o emisiune permanentă pe canalul de sport, şi asta ne-a făcut pe toţi să ne înverzim de invidie. Dar ne dăm seama cât de fabulos de talentat este. Byron Ferguson în persoană a luat legătura cu Griff şi vrea să-l primească

imediat ce reuşeşte să facă toate aranjamentele ca să plece de aici, fapt care, desigur, se poate întâmpla imediat. Adică, nu există nimic care să-l reţină aici, nu? Claudia se aşeză pe unul din scaunele libere, aplecându-se confidenţial peste masă. Acum, n-aş vrea să întrerup dejunul vostru încântător. Oh, aţi luat chiar şi şampanie! Dar Griff, dragă, mai este un motiv pentru care voiam să te văd. Trebuie neapărat să mai faci o înregistrare cu mine înainte de a ne părăsi definitiv. Când o să te mai vedem după aceea? Ai să fii atât de ocupat şi ai să zbori tot timpul dintr-un loc în altul. Bineînţeles, o să fie nevoie de tine la New York destul de mult timp. Şi de ce n-am mai trage o secvenţă cu casa gata terminată? Uite, am să vorbesc eu să văd când au de gând să se mute în ea. Ar ieşi o imagine perfectă cu oamenii cărând mobila în casă. Apoi ai să-ţi începi propria carieră. Sportivul multitalentat începând o viaţă nouă...

Claudia scoase din geantă o agendă.

– Nu-mi place să dau buzna aşa, dar n-o să dureze decât un minut. Vreau să notez câte ceva, şi după aceea ne putem vedea mai târziu, Griff, ca să punem totul la punct. Ce-ar fi să trec eu pe la tine după-amiază? Am aranjat deja înregistrarea de azi, aşa că sunt liberă...

– Scuzaţi-mă. Mâinile lui Shannon tremurau când se ridică şi îşi luă geanta. Voi doi aveţi multe de discutat, iar eu trebuie să mă întorc la treabă.

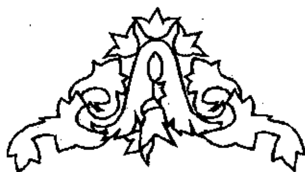
Marek sări imediat în picioare.

– Shannon, aşteaptă!

Ea simţi că-i dau lacrimile şi se întoarse cu spatele spre masă.

– Şi ai avut dreptate, Griff, a fost o veste foarte interesantă, mai reuşi ea să spună în timp ce-şi croia drum grăbită printre mesele din sală.

CAPITOLUL XII

Se luptă cu vântul și se grăbi să descuie cu furie mașina, să urce în ea, să iasă din parcare, să dispară pur și simplu. Oriunde în altă parte, se gândi ștergându-se cu o mână la ochi. Se opri la un stop, făcu la dreapta, apoi la stânga, continuând să conducă fără nici o destinație, fără ca măcar să-și dea seama pe ce stradă se află și pe unde ajunsese acolo. În cele din urmă, trase mașina pe dreapta și-și lăsă capul pe spate. Singură, fără nimeni care s-o vadă, ar fi vrut să plângă, dar nu mai avea lacrimi, ci numai o disperare surdă și rece care îi invada tot corpul, făcând-o să tremure de durere.

Cât de nemaipomenit de proastă fusese, își spuse ea, când crezuse că veștile lui aveau vreo legătură cu ea, sau cu ei amândoi. Nu. Lucrurile începeau să se aranjeze în viața lui. Încă o dată, Claudia Warfield îi dăruise ceva ce ea nu i-ar fi putut da. *Tot ce mi-am dorit vreodată*... Nu așa spusese? Și toată vorbăria Claudiei, despre faptul că n-avea să-l mai vadă... ce lipsită de sens era. Pentru că sigur că ea, Claudia, avea să-l mai vadă; reușea întotdeauna să aranjeze asemenea lucruri.

Epuizată, Shannon apucă din nou volanul şi porni. Unde să se ducă? Nu acasă la ea; ştia că l-ar vedea peste tot, că fiecare colţişor i-ar aminti de el şi de timpul petrecut împreună. Şi nici pe şantier unde Aaron şi Frank montau dulapurile scumpe de bucătărie. Asta ar fi fost la fel de dureros, pentru că anexa în sine reprezenta esenţa lui. El o proiectase. În nici un caz nu s-ar fi dus acasă la părinţii ei, cu toate că ştia că acolo ar găsi sprijin şi simpatie, fără să i se pună întrebări. Dar ochii lor ar fi fost prea înspăimântaţi, grija lor părintească mult prea evidentă.

Hotărându-se, Shannon porni către linia de centură şi apoi spre locuinţa fratelui ei Mickey. Probabil el se afla acum la slujba lui din Danforth, dar nu exista nimeni de care Shannon să se simtă mai apropiată decât cumnata ei. Denise, ştia sigur, o va primi în casă fără să-i pună vreo întrebare şi o va lăsa să-şi revină.

Şi chiar se simţi uşurată văzând chipul vesel al lui Denise, când aceasta veni să-i deschidă uşa, îmbrăcată într-o bluză largă pentru femei gravide şi în blugi. Ochii lui Shannon se umplură din nou de lacrimi.

– Shannon..., spuse Denise cu blândeţe.

Shannon clătină încet din cap.

– Nu ştiu ce caut aici, Denise. Nici măcar nu ştiu ce să-ţi spun. Pur şi simplu nu pot încă să vorbesc despre asta, dar aş putea rămâne la tine o vreme?

Denise o luă de mână, o trase după ea şi închise uşa.

– Nu trebuie să pui asemenea întrebări. Hai să mergem în bucătărie.

Casa pe care o construiseră Mickey şi Denise era extraordinar de modernă, făcută din lemn roşu şi sticlă, plină de unghiuri şi colţuri neaşteptate. Totuşi, avea aerul unui adevărat cămin. Carpetele roz-bej, canapelele moi şi mari acoperite cu cuverturi lucrate de mână, măsuţele joase pline cu reviste colorate, pereţii cu rafturi pentru cărţi, toate erau minunate. Iar bucătăria, spre care se îndreptau acum, era visul oricărei gospodine. Shannon o urmă pe Denise şi se prăbuşi pe un scaun de lângă masa mare, care semăna foarte bine cu cea din bucătăria mamei ei.

– Ştiu că e un clişeu oribil, spuse Denise, umplând ceainicul, dar cred că ar trebui să începem cu o cană bună de ceai fierbinte. Puse ceainicul pe aragaz şi se întoarse. Nu vrei să iei prânzul? Ai mâncat ceva?

Shannon clătină încetişor din cap, după care îi zâmbi ciudat lui Denise.

– Mi s-a întâmplat ceva foarte caraghios când eram gata să iau prânzul, spuse ea. Apoi îşi luă capul în mâini şi începu să plângă în hohote, cu suspine care răsunau lugubru în bucătăria caldă.

Câteva minute, Denise nu spuse nimic, dar după ce pregăti cele două căni de ceai tare, le aduse pe masă şi spuse cu vocea ei practică, obişnuită:

– Am uitat dacă-l bei cu zahăr sau nu.

Shannon își ridică încet capul, bâjbâi după un prosop ca să-și șteargă ochii, și luă cana pe care Denise o așeză în fața ei.

– E perfect așa, spuse ea, încercând să-și controleze vocea.

Denise se așeză de cealaltă parte a mesei și nici una nu vorbi, până când Denise lăsă ceaiul și spuse:

– Am auzit că o să fie mare furtună. Nu m-aș mira ca Mickey să vină acasă mai devreme. În ultima vreme a venit noaptea acasă. Nu e prea departe de la Danforth până aici, iar acum când totul este sub control, se descurcă mai ușor.

Shannon se frecă la ochi și își termină ceaiul.

– Mai vrei? întrebă Denise, dar Shannon clătină din cap.

– Și îți mulțumesc, Denise.

– Oh, și mie îmi place să beau ceai după-amiaza.

– Nu, nu pentru asta. Pentru că ai fost aici când am avut nevoie de tine. Trăgând adânc aer în piept și străduindu-se să fie cât de cât calmă, îi povesti tot lui Denise – bucuria, fericirea, mirarea și în cele din urmă crunta dezamăgire.

Denise o ascultă până la sfârşit, fără s-o întrerupă, după care spuse:

– Dar privește lucrurile și altfel, Shannon. Tu ești aceea căreia a vrut să-i spună. Slujba asta nouă este, fără îndoială, ceva foarte important în viața lui. Și tu ai fost aceea căreia a vrut să-i împărtășească vestea.

– Da, pentru că eram acolo. Eram la îndemână.

– Oh, prostii! Sunt sigură că e mai mult decât atât. Poate că avea de gând chiar să... ei bine, să-și împartă această nouă viață cu tine.

– Iar eu să mă țin după marea celebritate, adică? spuse Shannon amar. Nu, era o petrecere de adio, Denise. De fapt, în sinea mea știam asta. Simțeam. Nu-l condamn, Denise. E viața lui. Sunt furioasă numai pe mine, care am fost așa o proastă. Am să trec peste asta, să știi, spuse ea sfidător. Mâine am să fiu iar pe picioare. Spunea asta numai ca să-și dea curaj și putere, dar chiar și așa știa că n-are rost. N-avea să-și revină nici mâine dimineață, poate nici peste o mie de dimineți.

– Sigur că-ți vei reveni, Shan. Ești o femeie foarte puternică, spuse Denise cu admirație.

– Doar că azi îmi e greu.

– Atunci mă bucur că ai venit aici. Denise se gândi dacă să spună mai multe, după care se hotărî să n-o facă. Se ridică de la masă. Uite, tu fă-te comodă până mă duc eu s-o iau de la școală cu mașina pe Patsy. Nu vreau să vină pe jos pe vântul ăsta. Mi-e puțin teamă. Eddie s-a dus azi-dimineață după grădiniță acasă la un prieten de-al lui, Rob, așa că am să-l iau și pe el. Apoi, când mă întorc, vedem noi ce pregătim pentru cină. Sigur, Mickey o să vină curând. Ai să iei cina cu noi și ai să rămâi aici cât vrei tu, O.K.?

– O.K., în afară de un singur lucru. Mă duc eu să-i iau pe Patsy și pe Eddie. Tu stai aici. E o zi foarte urâtă și n-ar trebui să ieși pe vremea asta.

– Fără supărare, Shannon. Nu sunt vreo floricică delicată și sensibilă.

– Nu, poate că nu. Dar ar trebui să te mai gândești și la tine câteodată. Și la copilul care e pe drum. Să nu mai discutăm. Mă duc eu și gata.

Denise, care păru să înțeleagă că Shannon simte nevoia să aibă ceva de făcut, cedă înțelept:

– Măcar ia haina mea de ploaie, insistă ea. S-ar putea să înceapă să toarne până vă întoarceți. Se apropie, o îmbrățișă pe Shannon, după care se duse să aducă haina.

Ajunsă în mașină, Shannon se bucură că are ceva de făcut, că e nevoie să fie atentă la drum. Dar chiar și în timp ce-și croia drum printre mașinile parcate în fața școlii de către părinții care veniseră să-și ia copiii, chiar și când se uita după jacheta roșie a lui Patsy, gândurile continuau să i se învârtească în cap. Părea atât de fericit cu ea la petrecere. Și mai târziu, acasă la ea... Dar ce proastă fusese! Crezuse că faptul că erau împreună era suficient pentru el; crezuse că îl face cu adevărat fericit. Dar fusese naivă să creadă că un bărbat, care fusese atâta timp în centrul atenției tuturor, s-ar mulțumi cu mai puțin.

Weekendul trecut fusese pentru el un simplu weekend. De ce oare începuse ea să se gândească la chestii stupide cum erau cuvintele „pentru totdeauna"?

– Shannon! O figură mititică privea pe fereastra mașinii. Ai venit după mine?

Shannon, revenind brusc la realitate, întinse o mână și deschise ușa.

– Doamne, Patsy. Nici nu te-am văzut. Hai, urcă. Ia te uită! Chiar începe să plouă, nu?

– Hei, ce bine că mi-am luat jacheta, spuse Patsy urcând și ghemuindu-se lângă Shannon. Cum de ai venit tu? Mama s-a dus la spital ca să nască?

– Oh, Doamne, nu. Încă n-a sosit timpul. Eram în vizită la voi.

– Oh, bine. Am să-ți arăt caietele mele. Știu să fac și grafice. Știi ce-i ăla un grafic? întrebă Patsy plină de importanță.

– Ei bine, explică-mi tu, spuse Shannon pornind motorul. Trebuie să-l luăm și pe Eddie. E la Rob, prietenul lui. Poți să-mi spui pe unde s-o iau?

– Oh, sigur. Întorci când ajungi la colț.

– Rob e și prietenul tău?

Patsy se strâmbă.

– Nu. E un fraier. Hei, mă bucur că ai venit tu să mă iei, Shannon.

Shannon reuși să zâmbească și mângâie fetița pe genunchi.

Era o furtună ciudată, în rafale. Când îl luară și pe Eddie și porniră spre casă, turna deja cu găleata. Vântul era foarte puternic și se auzeau deja tunete din spatele dealurilor.

Denise îi aștepta la ușă ca să adune hainele de ploaie și pantofii uzi.

– Doamne-Dumnezeule, ce vreme! exclamă ea. Tunete și fulgere în perioada asta a anului? Ciudat.

– Oh, doar știi ce spun bătrânii de pe aici. Dacă nu-ți place vremea, așteaptă cinci minute și se va schimba, glumi Shannon. Când Denise îi luă haina de ploaie, îi cercetă îngrijorată chipul.

– Hei, sunt bine, spuse Shannon încet. Nu-ți face griji. O să-mi revin, Denise.

Denise termină de întins hainele ude și se adresă copiilor:

– Acum voi duceți-vă sus și schimbați-vă șosetele. Astea sunt leoarcă. Doamne, și asta numai de când ați coborât din mașină până aici? Tu cum stai, Shannon?

– Puțin umedă, dar întreagă, spuse Shannon, descălțându-se în timp ce copiii urcau spre dormitoarele de la etaj. În ciorapi, o urmă pe Denise la bucătărie, unde fierbea ceva pe aragaz, umplând încăperea de mirosuri apetisante.

– Nu-i decât o budincă de pui, cu brânză deasupra, spuse Denise cu modestie. Dar m-am gândit că o să pice bine într-o zi ca asta.

– Sună bine, aprobă repede Shannon, deși nici măcar nu se putea gândi la mâncare în momentul acela. Dar făcuse bine că venise aici. I se păruse mai devreme că era gata să se scufunde. Acesta era un loc unde forța vieții și a iubirii era destul de mare ca să-i ofere un sprijin.

După numai o jumătate de oră apăru și Mickey, care plecase mai devreme de la servici, imediat ce furtuna se instalase la Danforth.

– M-am gândit eu că ai să vii cam pe la ora asta, gânguri Denise fericită în timp ce el o îmbrățișa. Uite cine e la noi!

– Shannon! Te-a plouat și pe tine, nu? Mickey o îmbrățișă și pe ea. Ești mai plăcută de luat în brațe

decât Denise, spuse el glumeţ. Cel puţin pe tine pot să te cuprind.

Denise râse şi se agăţă de braţul lui în timp ce el o privea drăgăstos. Shannon se simţi deodată foarte singură văzându-i, dar Denise se repezi imediat la aragaz şi începu să ridice capacele şi să amestece în mâncare. Mickey începu să vorbească cu Shannon despre slujbă şi despre vreme, despre membrii comisiei guvernamentale care veneau zilnic în inspecţie. Nici vorbă s-o întrebe ce căuta la el acasă, în cele mai bune haine ale ei şi în toiul furtunii.

Câteva momente mai târziu, Patsy şi Eddie, care-i auziseră vocea, se năpustiră în bucătărie şi începură să-i povestească amândoi deodată ultimele aventuri de la şcoală. Shannon reuşi să se relaxeze şi rămase tăcută. Se lăsă învăluită de zumzetul vocilor, de zgomotele obişnuite din bucătărie, de râsul lui Denise. Câteodată simţea privirea fratelui ei îndreptată spre ea, dar el nu-i spuse nimic până când nu începură să mănânce.

Văzând-o că nu prea mănâncă, Mickey o întrebă:

– Ce s-a întâmplat cu pofta ta de mâncare, Shan?

– Absolut nimic, replică ea repede, după care adăugă: E delicios, Denise. Făcu un efort ca să înghită. Atunci observă că Denise îl priveşte pe Mickey, clătinând uşor din cap, dându-i astfel de înţeles să nu mai pună alte întrebări.

Tocmai terminau plăcinta cu mere făcută tot de Denise, când se stinseră toate luminile. Copiii stri-

gară emoţionaţi, iar Mickey se ridică imediat de la masă.

– Rămâneţi cu toţii pe loc, spuse el calm.

– Am să aduc nişte lumânări, spuse Denise, dar el întinse o mână ca să o reţină pe scaun.

– Le găsesc eu. Doar nu vrei să te loveşti de ceva în întuneric şi să cazi. Sertarul al doilea, nu? Traversă bucătăria, găsi lumânările, aprinse una şi o aduse pe masă.

Patsy era încântată.

– E ca la o petrecere! strigă ea, bătând din palme.

Eddie, hotărât să fie la fel de curajos ca sora lui, repetă cele spuse de ea, deşi arunca din când în când o privire îngrijorată spre ferestrele pe care şiroia apa. Apoi îi veni o idee încurajatoare.

– Cred că nu mai facem baie în seara asta, nu?

– Oh, nu, să nu crezi asta, tinere! anunţă Mickey, aducând mai multe lumânări şi răspândindu-le prin bucătărie până ce lumina începu să danseze prin încăpere, aruncând umbre ciudate pe pereţi. Shannon şi cu mine ne vom ocupa de asta în seara aceasta. Mama e mai bine să nu urce scările pe întuneric. Iubito, tu rămâi aici. O sărută pe Denise pe obraz. Când terminăm sus, venim înapoi să te ajutăm cu vasele. Bine, Shannon?

– Bine, aprobă Shannon din toată inima, bucuroasă să aibă ceva de făcut.

– Este groaznic de întuneric sus, spuse Eddie cu o voce îngrijorată. Poate ar fi mai bine să aşteptăm să vedem dacă nu revine lumina?

– Dar de ce? O să fim ca nişte exploratori, zise Shannon repede. Nu exista lumină electrică pe vremea aceea.

– Dar căzi de baie aveau? întrebă Eddie.

– Ei bine, sunt sigură că se descurcau ei cumva. Haideți acum.

Cu lumânările în mâini, mica procesiune ieşi din bucătărie. Mickey era primul, ținându-l strâns de mână pe Eddie.

– Cred că bărbații trebuie s-o ia înainte, nu? spuse Mickey pe un ton complice.

– Mda, aprobă Eddie forțându-se să pară curajos.

Terminară cu îmbăiatul după mai multă vreme decât de obicei, cu râsete puternice şi o grămadă de apăraie. Cei doi copii erau emoționați de dramatismul situației, aşa că dură mult până adormiră. Dar după aceea nu-i mai deranjară trăsnetele. Mickey şi Shannon se întoarseră în bucătărie.

– Mai bine rămâi aici în noaptea asta, Shan, spuse Mickey îngrijorat. Sunt destule camere şi nu-i bine să pleci pe vremea asta. E clar că e ceva cu curentul electric şi probabil au căzut cablurile pe unele drumuri.

– Oh, nu cred că e chiar aşa de grav.

– În plus, nu arăți prea înfloritoare în seara asta. Nu cred că ar trebui să...

– Mickey! Vocea lui Denise se auzi din bucătărie, părând speriată şi încordată.

– S-a întâmplat ceva! exclamă Mickey. Coborî restul treptelor câte două deodată. Shannon îl urmă

şi se năpustiră amândoi în bucătărie. Denise avea telefonul într-o mână, iar în cealaltă un prosop de bucătărie. Chiar şi la lumina lumânărilor se vedea că pălise.

– Iubito, ce este? Ce s-a întâmplat?

– Mickey, tatăl tău e la telefon.

– Tata? S-a întâmplat...

– Tocmai a aflat că arde casa Wardield. A fost trăsnită, sau poate numai copacul din spate a luat foc, nu sunt siguri. A fost prinsă mai întâi vechea clădire, dar acum – vocea lui Denise era gâtuită – arde şi partea nouă. Anexa.

*

* *

Echipa de pompieri din Thornton era una de voluntari, aşa încât Shannon îi cunoştea pe toţi. Mai târziu, când se gândea la noaptea aceea, îşi amintea mai întâi de chipurile lor. Domnul Bascombe, proprietarul fierăriei şi domnul Kendall de la popicărie. Îl văzu şi pe şoferul de la firma Thornton Lumber & Supply şi realiză că nu-i ştiuse niciodată numele. Chipul lui, plăcut şi zâmbitor de când se împrieteniseră, era acum încordat şi îngrijorat. Toate chipurile erau ude şi murdare de funingine. Într-o parte era cel care conducea operaţiunile, Will Morgan, care avea o agenţie de închiriat maşini. Tatăl lui Shannon era lângă el, cu apa şiroindu-i prin vechea pălărie de catifea.

Mickey parcă maşina şi încremeni.

– Dumnezeule!

Era o vâlvătaie imensă care făcea un zgomot sinistru, luptându-se cu jeturile de apă pe care le aruncau pompierii. Focul era evident mai puternic, cu toată ploaia care curgea şi ea deasupra flăcărilor. Mickey se uită la sora lui, după care spuse încet:

– Mă tem că s-a dus, Shannon. Nu mai poate fi salvată acum.

Shannon înţelesese asta din momentul în care văzuse flăcările. Cu toate astea, cuvintele fratelui ei o loviră puternic. Dădu mecanic din cap, iar el continuă:

– Uite, eu mă duc acolo, la tata. Poate-ar fi mai bine să rămâi aici.

– Vin cu tine, spuse Shannon, bâjbâind cu degetele îngheţate după mânerul uşii. Coborî din maşină. Purta din nou haina de ploaie a lui Denise care reprezenta acum o protecţie prea şubredă faţă de ploaia torenţială. Picioarele ei, încălţate în pantofi cu toc înalt, se scufundară imediat în noroi.

– Bine, dar fii atentă. Rămâi puţin în urmă! urlă Mickey, încercând să acopere vocile, ploaia, focul şi furtuna.

– Ia-o tu înainte. Am eu grijă de mine! urlă şi ea şi-l privi cum se îndreaptă către maşina pompierilor. Will Morgan arăta ceva în timp ce vorbea cu Norman West, iar Shannon, urmându-l pe Mickey, auzi frânturi de fraze care erau repede înghiţite de vacarm.

– ... a lovit mai întâi copacul din spate, după toate aparențele... apoi focul a coborât într-o parte... acoperişul... hornul...

Shannon îl văzu pe tatăl ei întorcându-se să vorbească cu Mickey care ajunsese acolo între timp. Domnul West păru să întrebe ceva, iar Mickey dădu din cap și arătă în direcția lui Shannon. Tatăl ei veni imediat lângă ea.

– Shannon, îmi pare atât de rău de toate astea, pentru tine. Și pentru familia Wardield, desigur. Mă tem că nu mai poate fi salvat nimic. Morgan spune că a doua oară a fost trăsnit hornul. Forța trăsnetului a aruncat un lemn în flăcări chiar în casă și a ars tot lemnul ăla vechi şi uscat dinăuntru. Când a ajuns la anexă, știi, era vopsea şi rumeguş peste tot.

Shannon dădu din cap amețită.

– Cel mai rău a fost felul în care a început, continuă tatăl ei. Cu tot zgomotul, nimeni nu și-a dat seama de la început ce se întâmplă. Transformatorul de la capătul străzii a fost trăsnit cam în același timp, aşa că pe aici s-au stins toate luminile şi toți căutau lumânări și aşa mai departe. A trecut ceva timp până a obsevat cineva şi a dat alarma. Furtuna însăși a creat o diversiune.

Shannon dădu din nou din cap, fără să răspundă, în timp ce tatăl ei o luă protector de după umeri. Parcă era împietrită şi realitatea nu o putea atinge. Sau ca şi când n-ar fi existat nici o realitate. Cu siguranță că a doua zi, când avea să se trezească, furtuna se va fi terminat. Se va îmbrăca în hainele de lucru şi se va

duce la casa de pe strada Deacon şi va găsi totul ca de obicei și chiar dulapurile deja instalate în bucătărie. Brusc, se cutremură violent ca și când ar fi înțeles deodată adevărul. Tatăl ei o privi foarte îngrijorat.

– Scumpa mea, ar fi mai bine să te duci în maşină.

– Nu, nu. Mă simt bine, tată. Știu că nu pot face nimic, dar vreau să rămân aici. Dar familia Warfield? E aici?

– I-am văzut chiar acum un minut. Da, uite-l pe Ken. Ai grijă de tine, Shannon. Eu mă duc să vorbesc cu el. Ah, uite-o pe Elaine. Voi, fetele, rămâneţi aici acum...

Elaine o văzu când vorbea cu tatăl ei, care acum se îndrepta spre mașina pompierilor. Alergă spre ea, împiedicându-se și cufundându-se în noroi, iar când ajunse, o luă în brațe pe Shannon. O clipă rămaseră așa, înlănțuite. Părul scurt al lui Elaine era lipit de cap, iar haina de ploaie galbenă şiroia de apă.

– Oh, Shannon, nu e groaznic? Îmi pare atât de rău pentru tine!

– Pentru mine?! Elaine, să nu-ți pară rău pentru mine, spuse Shannon punându-şi mâinile pe umerii celeilalte femei şi ţinând-o la distanţă de un braţ. Este casa ta. Tu eşti cea care a pierdut...

Elaine scutură din cap.

– Nu, nu, nu era chiar casa mea. Nu încă. Nu locuisem niciodată în ea. Era a ta, Shannon. Toată munca ta, tot sufletul şi talentul tău erau în ea. Era

casa ta. Tu şi Griff aţi fost cei care au făcut-o aşa frumoasă.

În ciuda emoţiei copleşitoare, sunetul numelui lui i se strecură lui Shannon în minte ca argintul viu.

– Este aici? întrebă ea.

– Griff? Da, pe aici. El a fost printre primii care au ajuns aici. L-am văzut intrând chiar în casă. Cred că erau şi Matt şi D.B. cu el. Dar după aceea pompierii i-au făcut pe toţi să iasă afară şi să stea de o parte. Oh, uite-l acolo, cu cei doi.

Shannon privi în direcţia indicată de Elaine şi-l văzu. Era cu ceilalţi, lângă maşina pompierilor. Se uita peste umăr la Matt şi D.B. şi gesticula. Îi văzu pe cei doi băieţi târând ceva după ei către şosea. Amândoi erau în blugi şi tricouri şi erau uzi până la piele. Marek, mai înalt decât toţi ceilalţi, era lângă şeful pompierilor cu capul aplecat ca să audă tot ce se spunea. Din când în când vorbea şi el. La un moment dat se îndreptă şi privi focul, iar Shannon îl văzu clar, din profil, bine luminat de flăcări. Purta o jachetă impermeabilă, cu gulertul ridicat. Trăsăturile lui ascuţite arătau ciudat în întunericul care domnea în spatele lui. Avea gura încleştată, chipul încordat, care nu lăsa să iasă la suprafaţă orice s-ar fi întâmplat înlăuntrul lui. Apoi îl văzu privind în jur, ca şi când ar fi căutat pe cineva, iar ea se trase repede în spatele lui Elaine.

– Ar fi mai bine să mă duc la Ken, spuse Elaine. Shannon, te descurci?

– Da, sigur. Sunt bine. Nu-ţi face griji pentru mine.

– Vino la mine mai târziu. O să facem o cafea tare şi fierbinte şi o să plângem împreună pentru toate astea.

Shannon aprobă din cap în timp ce Elaine pornea grăbită spre soţul ei. Multă vreme, Shannon rămase pe loc, privind flăcările care atacaseră noua clădire. Mare parte din vechea casă se dusese deja. Doar scheletul rămăsese în picioare, dar Shannon ştia că sub presiunea acoperişului greu, nu avea să mai reziste prea mult. Văzu fereastra paladiană care încă mai era în picioare. Deodată se auzi un zgomot cutremurător, şi fereastra cea mare căzu, spărgându-se în mii de aşchii şi cioburi. Apoi, ca la un semnal, se prăbuşi întreg acoperişul. Grinzi incandescente, moloz şi scântei se zvârcoleau pe jos, în agonia morţii. Shannon îşi duse o mână la gură. Se răsuci pe călcâie, incapabilă să mai suporte priveliştea, şi începu să alerge de-a lungul pajiştii.

Avea trupul îngheţat şi amorţit, iar asta o făcu să încetinească. Abia îşi mai putea târî picioarele, dar nu se putea opri. Nici măcar nu ştia în ce direcţie merge. Simţea ploaia şiroindu-i pe faţă şi, de la mare distanţă, putea auzi vocile şi strigătele bărbaţilor şi pe cineva urlând printr-o portavoce.

Vocea fratelui ei Matt, cu răsuflarea tăiată din cauza îngrijorării, ajunse până la ea.

– Shannon! Unde naiba te duci? Eşti udă fleaşcă! Hai cu mine la camionetă şi scoate-ţi hainele astea

ude. Oricum, s-a dus totul. D.B. o prinse de celălalt braţ.

Împiedicându-se şi plângând, Shannon făcu un efort ca să explice ceva:

– Voiam numai... n-am ştiut... Dar cuvintele refuzau să vină în ordinea potrivită, şi de fapt nici nu ştia ce voia să explice. Simţi că băieţii o apucă mai strâns de braţ şi o conduc, o târăsc undeva.

Învăluită în aburul propriei confuzii, deveni totuşi conştientă de senzaţia de surpriză care părea să n-aibă legătură cu nimic. D.B., puştiul dubios şi sofisticat, părea la fel de puternic şi călit ca toţi ceilalţi, plin de funingine, obosit şi îngrijorat.

– Haide, Shannon! spunea el întruna. Pe aici, fetiţo.

„Fetiţo"! se minună ea. Totul era ameţitor, de necrezut. D.B. se purta ca oricare dintre fraţii ei.

– Sunt bine, bolborosea ea în continuare. Chiar sunt bine...

O târâră până la camionetă şi o suiră cu greu în cabină, unde Matt o înveli cu ceva, o haină, sau o prelată, nu ştia sigur.

– Acum aşteaptă aici, spuse Matt. O să ne întoarcem repede. Auzi cum se trânteşte uşa, vocile lor care se îndepărtau, după care rămase multă vreme întinsă pe banchetă, tremurând violent şi ghemuindu-se cât putea. Acum toate vocile păreau îndepărtate, tot vacarmul se auzea ca de la foarte mare distanţă. Auzi uşa deschizându-se şi o voce foarte aproape şi foarte clară.

– Shannon? Vocea era îngrijorată și blândă. Shannon, te-am căutat peste tot. După aceea mi-a spus Matt unde ești... Shannon, te simți bine?

Ea își ridică încetișor capul.

– Griff? Propria ei voce i se păru răgușită și cu răsuflarea tăiată.

– Da. Ploaia s-a mai potolit. S-a stins focul. S-a terminat tot. Mașina pompierilor a plecat. Am să te duc eu acasă. Deodată el se afla cu ea în camionetă, ridicând-o și luând-o în brațe. Era prea slabă și amărâtă ca să se împotrivească. Începu să suspine, încercând să vorbească, dar el o ținea strâns, legănând-o și mângâind-o mereu, vorbindu-i ca unui copil. Săraca fetiță, biata și micuța Shannon. Ești udă toată și ți-e frig... Exact așa ar fi procedat ea cu Eddie sau cu Patsy.

Ea șopti într-un târziu:

– S-a dus tot, nu? Tot. Se lupta să-și amintească și să revină la realitate.

– Da, mă tem că da.

– Oh, Griff...

– Nu-i nimic, nu-i nimic. Continua s-o legene, ținând-o strâns în brațe. Putea să-i simtă mușchii puternici ai brațelor și să-i audă bătăile inimii.

– Bieții Ken și Elaine, murmură ea. Îmi pare atât de rău pentru ei.

El se îndepărtă puțin de ea, cât s-o poată privi. Îi îndepărtă de pe frunte o șuviță de păr ud.

– Hei, ei sunt bine. Nu-ți face griji pentru ei.

– Ce-a spus Ken?

– Oh, primele lui cuvinte nu îndrăznesc să le reproduc, dar după aceea a vrut să știe când ne putem apuca să reconstruim.

– Să reconstruim?

– Sigur. Vom face o casă nouă aici.

– Oh, dar... când mă gândesc că a dispărut casa aceea frumoasă, distrusă...

– Sigur, înțeleg, spuse el cu blândețe. E trist când ceva vechi, din trecut, e distrus. Dar asta nu înseamnă că nu poate fi înlocuit cu ceva la fel de bun.

Pentru o fracțiune de secundă, cuvintele lui aprinseră o rază de speranță fierbinte în sufletul lui Shannon, dar imediat îi răsunară în urechi cuvintele Claudiei: „Înainte să pleci..." Inima ei îngheță din nou, amintindu-și cele ce se întâmplaseră mai devreme în acea zi la restaurantul Thornton. Dar oare era aceeași zi? Parcă trecuse o veșnicie de atunci.

– Haide, am să te duc acasă acum. Dar mai întâi vreau să-ți arăt ceva. O ridică în picioare și o sprijini cu brațul lui puternic până ajunseră prin noroi în locul unde fusese mașina pompierilor. Câțiva oameni se mai învârteau încă pe acolo, apreciind stricăciunile și privind grămada de funingine care fusese frumoasa casă Warfield. În aer plutea un miros acru, greu. Shannon îi văzu pe Matt și D.B. stând de vorbă într-o parte și pe tatăl ei care tocmai părăsea locul. Ken și Elaine erau chiar pe punctul de a se sui în mașină ca să plece.

Apoi ea și Marek rămaseră singuri în întuneric în timp ce o liniște deplină se instala în jurul lor. Nu se mai auzeau decât niște voci foarte îndepărtate, plutind vag în noapte. Chiar și vântul se oprise. Nori mici alergau pe cer, lăsând din când în când să se întrevadă luna. Marek părea să caute ceva.

– Le-am spus băieților ălora s-o pună exact aici. Sper că nu s-a întâmplat nimic... Ah, aici este. Se aplecă și ridică ceva lung și greu. Uite, este polița căminului la care lucrai tu. E un noroc că ai demontat-o ca s-o repari. N-aș fi reușit altfel s-o desprind de acolo destul de repede. Vezi? Nu e deloc arsă. Poți s-o folosești în casa cea nouă.

Shannon era atât de mișcată încât simți că iar îi dau lacrimile.

– Oh, Griff, tu chiar ai... intrat în casă și ai salvat asta? Dar brusc, în clipa următoare, mânia și disperarea puseră stăpânire pe ea. Dar de ce ți-ar păsa? întrebă ea amar. Tot n-ai să fii aici ca s-o vezi.

– I-am promis lui Ken că voi fi. Aproape că văzu un zâmbet pe fața lui, cu tot întunericul.

– Dar azi la restaurant, Claudia a spus... adică, noua ta slujbă în televiziune...

– Ah, da... Dar aceea era versiunea Claudiei despre vestea mea cea mare. Nu mi-ai dat ocazia să ți-o spun pe a mea. Am telefonat la tine acasă, am trecut și pe aici după aceea, sperând să te găsesc.

– Eram acasă la Mickey. Shannon simți că e atât de tulburată încât i se tăia respirația. Ai încercat să mă găsești?

– Da, ca să-ţi spun că am refuzat slujba din televiziune. De fapt îi anunţasem deja că nu sunt interesat, încă înainte de a veni la restaurant.

– Oh, Griff!

– Vezi, lucrurile începuseră deja să se aranjeze în viaţa mea, când am primit oferta lui Ferguson. Vreau să spun că înainte mi s-ar fi părut ceva nemaipomenit, dar acum nu mai însemna nimic pentru mine. Nu era ceea ce-mi doream. Ceea ce doresc eu eşti tu, Shannon. Vreau să mă însor cu tine, să rămânem aici la Thornton, să mă aşez, să fiu arhitect. Făcu o pauză. Nu mă crezi? Aşeză poliţa căminului pe pământ. Bine, uite. Poate dacă aş adopta stilul de modă veche... Oricum nu mă pot umple de noroi mai mult decât atât. Şi deodată îngenunche în faţa ei, îi îmbrăţişă genunchii şi spuse: Vrei, Shannon? Vrei să te măriţi cu mine?

Shannon se uită la el uluită, gândindu-se că ceva era total în neregulă, era cu totul altfel decât ar fi trebuit să fie.

Brusc, înţelese despre ce era vorba.

– Griff! Ce faci? Piciorul tău! Şi unde ţi-e bastonul?

El se ridică în picioare, mişcându-se încet şi cu atenţie şi o luă în braţe, sărutând-o lung şi fierbinte. Apoi, ţinând-o în continuare în braţe, îi şopti la ureche:

– Mă întrebam când ai să observi.

Shannon se trase înapoi şi-l privi stupefiată.

– Ce-i cu toate astea? Ce s-a întâmplat? Mai devreme ai avut bastonul cu tine. Eu l-am văzut.

– Te-am păcălit puţin. Mă ierţi? Trebuia să facă parte din surpriză. De fapt, trebuie să-i mulţumesc fratelui tău mai mic pentru asta.

– Matt?

– Da. După izbucnirea aia prostească a mea, când m-am repezit la el, a hotărât că am nevoie de ajutor. N-a vrut să accepte vreun refuz. Ştii că e un tip foarte încăpăţânat? M-a ajutat să exersez în fiecare zi. N-am vrut să afli până nu eram mai sigur pe mine. Şi oricum, mai am încă mult de muncit.

– Oh, Griff. M-am purtat îngrozitor.

El îi închise gura cu un sărut iar Shannon simţi cum trupul ei, îngheţat şi amorţit de disperare, începe să revină la viaţă, să se încălzească şi să iubească iar. Dar ruinele întunecate ale casei se aflau încă în faţa lor, sumbră şi tristă mărturie a tot ceea ce se întâmplase. Ea şopti, lipindu-se de el:

– Toată munca noastră, proiectul tău, fereastra aceea frumoasă.

– Ştiu, murmură el. Nimeni nu înţelege mai bine decât mine că trebuie câteodată să te desprinzi de trecut şi să iei totul de la început. Asta am învăţat aici, în Thornton. Când Ken a insistat să accept slujba aceea, n-am crezut că asta ar fi o soluţie pentru mine. Şi poate că nici n-ar fi fost, dacă nu te-aş fi întâlnit pe tine, Shannon. Eram prea speriat ca să recunosc că te iubesc. Fusesem lovit o dată şi nu voiam să repet aceeaşi greşeală.

Ea spuse, ezitând uşor:

– Într-un fel, am crezut că tu şi Claudia... adică, vă înţelegeaţi atât de bine... păreaţi atât de potriviţi...

El râse din toată inima şi o strânse mai tare în braţe.

– E uşor să te înţelegi bine cu cineva care nu înseamnă nimic pentru tine. Niciodată nu te implici cu adevărat.

Inima lui Shannon se umplu de bucurie în timp ce îndoielile i se spulberau. Dar încă o mai rodea ceva. Îl privi, încercând să-i descifreze expresia feţei.

– Când te-am văzut la televizor şi te-am auzit vorbind cu jucătorii aceia de baschet, mi-am dat seama că nu te-am văzut niciodată aşa de fericit. Nu că te-aş fi condamnat. Trebuie să fi fost groaznic pentru tine să pierzi tot şi să nu te alegi cu nimic, nici măcar cu bani.

El se gândi şi apoi spuse:

– Totuşi, aceia n-au fost ani pierduţi. Mi-am făcut mulţi prieteni buni. Atât cât a durat, m-am simţit minunat. Eram fericit să joc baschet profesionist. Dar am învăţat că adevărata fericire este mai mult decât aplauzele publicului şi bucuria de a fi erou. Câteodată fericirea poate fi... El ezită şi o privi.

– S-o iei de la capăt? Ea zâmbi. Din noroi?

– Ei bine, sigur că are mare importanţă şi persoana care stă lângă tine, în noroi. Zâmbi şi el. Hei, fii atentă. Nu cred că pot să-ţi cad în genunchi de două ori. Deci care-i răspunsul tău?

– Oh, Griff! Își aruncă brațele după gâtul lui, tot trupul tremurându-i de fericire. *Știi bine* care e răspunsul meu. Dar vrei să-ți fac o schiță?

– SFÂRȘIT –

La început, Shannon West nu recunoscu numele de pe proiect. Griffin Marek. Nu-i luă prea mult timp ca să afle cine este. Nu era numai un arhitect necunoscut care se ocupa cu renovările, ci un sportiv celebru, al cărui accident recent îl costase cariera de baschetbalist și căsnicia. Aceasta explica amărăciunea lui. Totuși nu-i veni ușor să stabilească o relație cu Griffin Marek.

Făcură dragoste, adormiră, se treziră iar ca să se îmbrățișeze, își șoptiră unul altuia cuvinte tandre, dormiră din nou. Dragostea pe care o găsiseră nu era un capriciu. Era adevărată, reală și plină de semnificații pentru amândoi.

THE BEST

I.S.B.N. 973-9197-48-5 Lei 1800+36 T.L.= 1836

La început, Shannon West nu recunoscu numele de pe proiect. Griffin Marek. Nu-i luă prea mult timp ca să afle cine este. Nu era numai un arhitect necunoscut care se ocupa cu renovările, ci un sportiv celebru, al cărui accident recent îl costase cariera de baschetbalist și căsnicia. Aceasta explica amărăciunea lui. Totuși nu-i veni ușor să stabilească o relație cu Griffin Marek.

Făcură dragoste, adormiră, se treziră iar ca să se îmbrățișeze, își șoptiră unul altuia cuvinte tandre, dormiră din nou. Dragostea pe care o găsiseră nu era un capriciu. Era adevărată, reală și plină de semnificații pentru amândoi.

THE BEST

I.S.B.N. 973-9197-48-5 Lei 1800+36 T.L.= 1836

86

Amanda Clark

Amanda Clark

Planul lui Shannon

86

Editura ALCRIS